

**כתיבה:** שילה דהן, ידידיה מיכאלי  
**עריכה לשונית ופיתוח תוכן:** ידידיה מיכאלי  
**איור ועיצוב:** יונתן מויאל - 0586030380



**הוצאת תנועת הנוער אריאל**

## דבר מזכ"ל התנועה - דביר עמיאור

הי, אתה, כן, כן אתה מדריך שבט הראל או מעוז - לא משנה. מי שקורא את החוברת הזו.

בטח בראש אתה באמצע התכנונים למופע במוצ"ש ארגון, מה יהיה על הקיר בסניף ומה תעשו בלילה לבן.

דוגרי, זה נשמע לך נורמאלי?!

לא שמעת יש מלחמה עכשיו, ועם זה אתה מתעסק?! ברגעים אלו יש חיילים שמוסרים את הנפש על עם ישראל, יש משפחות שמפונות מהבתים שלהם - ואחים אהובים שיושבים בשבי...עוד, רבאק, מכל הנושאים בעולם התנועה בחרה לעסוק דווקא בעצמה, בבירור הדרך של תנועת אריאל?!

אז על הנקודה הזו רציתי לדבר איתך. בחמישה חודשי מילואים, בשמירות, בסיוורים בשיחות עם חברים שמיצגים את כל חלקי עם ישראל - חזרה ועלתה אותה סוגיה: **מה הלאה?!** ברור לכולנו שהמלחמה הזו היא אירוע מכונן, איזו הזדמנות גדולה שממנה יש לנו הזדמנות לקפוץ קדימה, לעלות קומה ברמה הלאומית. אבל **לאן?!**

ואז הגיעה יותם אסבן - יותם, בוגר התנועה היה בבית בג'בליה שבו נהרגו חמישה לוחמים מאש כוחותינו והוא נפצע קשה מפגיעה בראש. יומיים אחרי השחרור שלו, בקיץ הזה, הוא הגיע להיות רכז הסמינריון לקומונרים.

שאלנו אותו, למה לך?! אחי, תשב תנוח, תתאושש.

אחד מהדברים שהוא אמר לנו היה: אחרי מלחמת יום כיפור, כשרוח העם הייתה שפופה ישבו חבורה של חברה צעירים וחשבו איך להרים את רוח העם - והם ייסדו את "גוש אמונים" ומתוך המלחמה הקשה ההיא זכינו להתיישבות המפוארת בכל רחבי יהודה, שומרון וחבל עזה תובב"א. עכשיו, במלחמה הזו ברור שהדבר שהכי חסר בעם ישראל זה רוח! אנשים גדולים, שמחוברים לקודש, לתורה, שלא מתבלבלים בין רע לטוב - שמאמינים בקב"ה, בעם ישראל, בנצח ישראל ובארץ ישראל. ואת הדור הזה התפקיד שלנו לגדל ולהצמיח ולמלא אותם בעוז ובעוצמות! זה התפקיד שלנו!

**וזה בדיוק הזמן לחבר את החניכים שלנו להיות הכי אריאלניקים שיש!**  
על כל גאוות היחידה, השמחה והעוצמה - מתוך מחויבות למשימה שלנו לפעול בעם ישראל.

אבל רגע, **מה זה אומר להיות אריאלניק?!** לא פעם, כשאני שואל מדריכים אם הם מגדירים את עצמם אריאלניקים הם מתחילים לגמגם - הם מאוד שמחים וגאים בתנועה. אבל ברמה האישית הם לא מגדירים את עצמם הכי דוסיים שיש... וזה בעיני פספוס - להיות אריאלניק זה להיות בציר של התקדמות, במסע.

אריאלניק הוא לא (רק) מי שעומד בראש ההר עם דגל ומנופף בו מלמעלה - אלא דווקא מי שמזיע, שיורק דם, שנלחם, שנשבר לא פעם, שלפעמים לא בטוח אם הוא בכיוון הנכון - אבל הוא לא מוותר לעצמו מסתכל קדימה ועושה עוד צעד. זה נכון ברמה הפשוטה של החיים בלימודים, בחברה, בשמירה על אורח חיים בריא. בעבודת המידות, באיך אני מתנהל מול החברים, והמשפחה שלי.



ממשיך במעגלים של עבודת ה' הפרטית, בחיבור לקודש, לתורה ולתפילה -  
ועובר למקום שבו אני פועל ומשפיע החוצה בעשייה שלי למען עם ישראל -  
בהדרכה בסניף, מול החניכים, במאבקים למען הזהות היהודית של המדינה,  
ברוח ולחיזוק האחיזה בארץ ישראל.

**ואם לסכם את כל זה למשפט אחד: "אריאל, אריאל - קדימה ליותר!!"  
שיהיה בהצלחה גדולה! תן בראש, סומכים עליך!!!**

לפני סיום, אי אפשר בלי תודה ענקית!  
קודם כל לידידיה מיכאלי, רכז סניפי מרכז (בדימוס ובעז"ה לעתיד), שכתב  
והפיק את החוברת המדהימה הזו.  
לאורי אזרחי רכז ההדרכה - על ההנחיה, ההובלה והחשיבה בירידה לפרטים  
הקטנים.

לאביחי צוקר שמוביל את כל תחום בנים ביד רמה כשבשנה הנוכחית חלק מזה  
נעשה מתוך רצועת עזה - כשאורי עובדיה ממלא את מקומו.  
לקומונרים האלופים של התנועה שמצעידים ומרימים את סניפי התנועה.

ואחרונים חביבים לכם המדריכים - על הראש הגדול, המסירות וההשקעה.

**בהצלחה גדולה!**

**בציפייה לבניין אריאל!  
דביר עמיאור, מזכ"ל**



דבר ראש תחום בנים - אביחי צוקר

## מדריכים יקרים!

אין דבר שממלא אותי גאווה יותר מאשר תנועת אריאל, ללבוש את החולצת תנועה ולהשתמש בסמל הזה, לייצג את הערכים האלה ופשוט לשאוף ליותר...

המקום בו גדלתי, צמחתי, קיבלתי בו ערכים והתמלאתי מכל הבחינות...

חודש ארגון הוא חג, הוא סיבה למסיבה והוא זיכרון של כל הטוב הזה בפרק זמן קצר.

תהיו מדריכים שנוגעים בלבבות, שמשקיעים, שעושים פעולות ובכמויות, שמשקיעים בפעולות, שחיים את הנושא של החודש ושדואגים שכל החניכים ישפריצו את הנושא: שירגישו חלק, ירגישו שייכות, יאמינו בערכים שלנו ושיהיו גאים!

תטמיעו בחניכים שלכם את הגאווה הזאת ותהיו חלק.

חג ארגון שמח!

**קדימה ליותר!**

**אביחי צוקר, ראש תחום בנים**

## דבר רכז ההדרכה - אורי אזרחי

הרצי"ה היה אומר שמישיבת מרכז הרב ייצאו גדודים של מאמינים. היום זה נראה הגיוני, אבל כשהוא אמר את זה היו לו באזור 40 תלמידים בלבד, וסביבו אנשים תמהו על מה שהוא אמר, אבל הוא צדק. תלמידיו נפוצו בכל הארץ, הקימו ישיבות, העמידו תלמידים הרבה ובנו את עולם התורה האדיר של הציונות הדתית. הרב צבי יהודה הבין טוב מאוד מה תפקידה של ישיבת מרכז הרב - להעמיד מנהיגים. העתיד תלוי במנהיגים, והם אלה שמובילים את הציבור ע"פ האידיאל אליו חונכו.

והדבר נכון בוודאי גם לנוער שלנו, במיוחד בתקופה הענקית הזאת שבה עם ישראל צועד והעולם התורני תופס את מקומו בהנהגה. עם ישראל צריך מנהיגים! מנהיגים שהתורה היא האור של החיים שלהם, שמובילה ומכוונת אותם בכל פעולותיהם, שמקדשים שם שמיים ועוסקים בצרכי ציבור באמונה. מנהיגים שמובילים את עם ישראל מתוך קודש, מתוך תורה, תורה גואלת, תורה כוללת, תורת חיים בעוז!!! בהכי פשוט שיש, בלי להתבייש, בלי להתנצל, עד הסוף!

ותנועת אריאל מבינה את זה ומבינה שתפקידה ושליחותה זה להעמיד גדודים של מאמינים!! ובראש הגדודים האלה עומדים מנהיגים שכל כולם קדושה, גבורה, עדינות, תעצומות נפש - כן כן, אתם!

מה? אנחנו? תנועת אריאל? בקושי 15,000 חניכים, על מה אתה מדבר בכלל 'גדודים של מאמינים!'

תשובה - כן! אני לא מסתכל על השנה, שנתיים, 5 שנים ולא גם 10 ו20 שנה הקרובות, אני מסתכל 50 שנה קדימה, 80 שנה קדימה, 100 שנה קדימה! יש לנו סבלנות, חיכינו 2000 שנות גלות, אז 50 שנה זה פסיק לעומת זה. תסתכלו רחוק, בעין אלוקית שרואה מלמעלה. אז כן, גדודים של מאמינים.

תבינו את האירוע, **כמה כוח יש לכם בידיים!** השפעה של עשרות שנים קדימה! לא להתמקד בכאן ועכשיו, תסתכלו רחוק, קדימה ליותר, תכוונו את העין שלכם לעין האלוקית, "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", עין בעין, את העין שלנו אנו מכוונים לעין האלוקית אומר הרצי"ה, ורק כך אפשר לצפות למרחוק ולבסוף "קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו".

בשיא הרצינות - בכם תלוי העתיד של הדור הזה! וככל שתצליחו יותר להשפיע על החניכים אז עוד 20, 50, 80 שנה יהיו פה לא גדודים של מאמינים - יהיו פה אוגדות(!) של מאמינים שיובילו את עם ישראל לגאולתו השלימה.

אני יודע שזה נשמע רחוק, עתידי, הזוי, חי בסרט, עף גבוה וכו' אבל בריצה לטווח ארוך של עם הנצח אנו חייבים לאמץ מבט עמוק וסבלנות, אופטימיות ואמונה בנצח ישראל, גם בדברים שנראים לכאורה 'שוליים' ו'נקודתיים'.

וחשוב רצח שתבינו ותנסו להתחבר לזה, כי זה המנוע של עם ישראל והמנוע של כל אחד מאיתנו במעשינו בחיינו, ורק מתוך זה אנו יכולים באמת לבוא ולחנך ולהכשיר ולהצמיח את החניכים כי זו מהות ההדרכה - לגדל דור של עובדי ה'.



ולכן, דווקא בתקופה המורכבת והמפותלת הזאת, אשר אור ישועת ה' זורח עלינו בענק, אנו נקראים לעלות אל הקומה הבאה ומבררים בחודש ארגון הזה את מהותנו ושליחותנו - מה זה אומר להיות אריאלניק.

**אז קחו מה שכתבתי פה בשתי ידיים, תחיו את זה, תבערו את זה, תעמדו על גודל תפקידכם הענק (!) ומתוך העוצמות האלה נצעד כולנו יחד עד הסוף, בלי פשרות - קדימה. קדימה ליותר!**

**בציפייה לבנין אריאל!**

**אורי אזרחי, רכז הדרכה**

# שכן ענינים

## שבוע שלישי 86-126

תנועת אריאל עם הפנים

לעם ישראל"

שבט גלעד ודביר

"הסתכל מעבר למה שאתה רואה?!"

שבט הראל ונווה

"אני יפה כשנוח לי"

שבט מעוז, נחלה ושבט חדש

"אני ואתה נשנה את העולם"

חב"ב

"את אחי אנכי מבקש"

## שבוע רביעי 127-169

שבט גלעד ודביר

"הנני"

שבט הראל ונווה

"צריך גלגל? אני גלגל!"

שבט מעוז, נחלה ושבט חדש

"קול דודי דופק"

חב"ב

"כי אם ברוחי"

מה המטרה של חודש ארגון ואילו

הזדמנויות הוא מביא לנו?

170-177

## פתיחה למדריך

10-11

## שבוע ראשון | 12-47

"אני אריאלניק?!"

שבט גלעד ודביר

"מה זה אריאלניק?!"

שבט הראל ונווה

"נפיפון עם חוט"

שבט מעוז, נחלה ושבט חדש

"הסתכל במראה"

חב"ב

"מסתכלים לעצמנו בעיניים"

## שבוע שני 48-85

"מי שעומד מאחורי ומצדדי"

שבט גלעד ודביר

"לפתוח את העיניים?!"

שבט הראל ונווה

"כשאני לעצמי מה אני"

שבט מעוז, נחלה ושבט חדש

"לוותר כדי להרויח"

חב"ב

"מה יוצא לי מזה?"

## אפריכים יקרים!

לברווז יש יכולת קצת לשחות במים, קצת ללכת ביבשה, וקצת לעוף באוויר. וזה בדיוק החיסרון שלו - שיש בו קצת מכל דבר. אנחנו לעומת זאת - לא ברווזים! **כאריאלניקים**, אנחנו לא רוצים שיהיה לנו קצת מכל דבר, אלא אנו רוצים לחיות חיים גדולים! זו הסיבה שבחרנו לעסוק בחודש ארגון הנוכחי בנושא **"קדימה ליותר"**!

**קדימה ליותר** - זה אומר להיות אדם גדול בכל תחום.

**קדימה ליותר** - זה אומר לשאוף גבוה. וגם אם אנחנו עכשיו לא במקום הזה, אך אנו רוצים להיות במקום טוב יותר.

**קדימה ליותר** - זה אומר לרצות לחיות חיים של תורה גדולה, ולראות את התורה כדבר שמוביל אותנו בחיים האישיים שלנו ורלוונטית בכל מעשה שאנו עושים. "נר לרגלי דבריך ואור לנתיבתי".

**קדימה ליותר** - זה אומר "תורת חיים בעז"!

על מנת לצעוד בעוצמה ובתחושת שליחות עבור מימוש הקריאה **"קדימה ליותר"**, נצטרך להעמיק במהלך החודש ארגון במשמעויות המרכזיות של המושג **"להיות אריאלניק"**, זאת על מנת לחזק את הזהות והקשר שלנו לערכי התנועה ולחזון המוביל אותה, ומתוך כך נוכל לפעול גם עבור מימוש הקריאה **"קדימה ליותר"**.

לאורך החודש נעסוק בזוויות שונות של המשמעות **"להיות אריאלניק"**, כאשר בכל שבוע נעסוק במעגל אחר.

**השבוע הראשון** יעסוק ב"להיות אריאלניק" בחיים האישיים והפרטיים, ויצף את הנקודות בהן הזהות האישית שלנו מתחברת למשמעות של "להיות אריאלניק".

**השבוע השני** יעסוק ב"להיות אריאלניק" במעגל החברה שאנו נמצאים בו, בשבט ובסניף, ויקדם את השותפות שלנו עם האנשים הקרובים אלינו ביום, לאור הערכים של התנועה.

**השבוע השלישי** יעסוק ב"להיות אריאלניק" והשפעתו על עם ישראל, ויעורר אותנו להבין את המשמעות של "להיות אריאלניק" כאנשי שליחות ועשייה עבור כל העם, וכיצד התנועה שותפה גם בנושאים כלל ישראליים.

**השבוע הרביעי** יעסוק בהטמעת המסרים של כל החודש לאור המציאות בה אנחנו נמצאים, כיצד לחפש מה ה' שואל מאיתנו בתקופה זו, ואיך "להיות אריאלניק" על ידי התמסרות לשליחויות שהקב"ה מזמן לנו בחיים בכלל, ובשגרת המלחמה בפרט.

ברוח התקופה בה אנו נמצאים, שולבו בחוברת זו מספר פונטים של דמויות אשר נפלו במהלך מלחמת חרבות ברזל:

איך ריש הי"ד | אַענאַ פּאַקאָה הי"ד | שיר חנה ז'וש"י הי"ד

אנו תקווה ותפילה שנצור את רוחם הגדולה יחד עם שאר הנופלים, ונתמלא בעוז ותעצומות להמשיך לחיות לאורם ולזכרם.



‘אני אריאלניק?!’

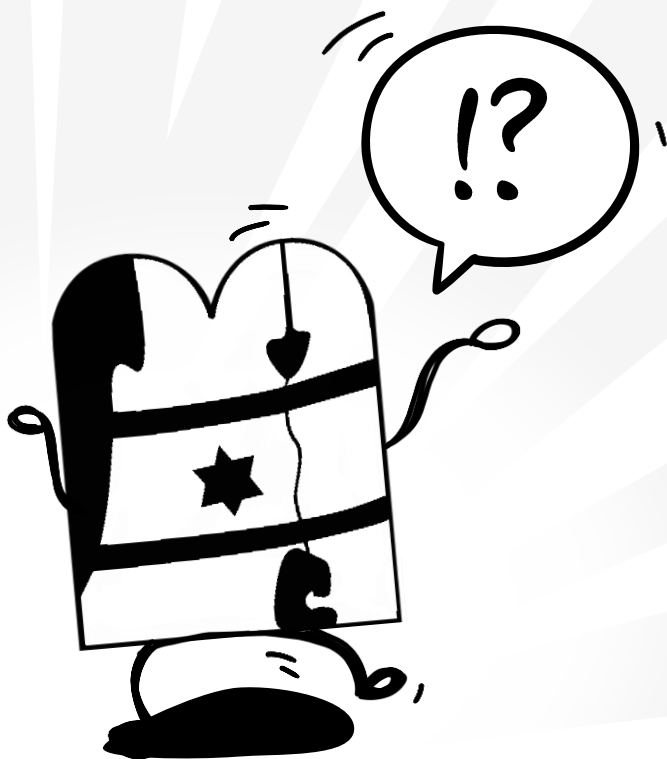
**-שבוש א'-**





# ”מה זה אריאלניק?”

גלעד ודביר



שבוע ראשון גלגל דביר - אן אריאלניק?

## אל המדריך

בפעולה הנוכחית נסביר מה זה אומר "תורת חיים בעוז", ונבהיר בפשטות ובבהירות, שאריאלניק זה אדם גדול המחובר לתורה, אשר עושה את מה שהוא עושה מתוך עוצמה ואמונה גדולה בתורה. נחוה שמציאות בלי חוקים מובילה לבלאגן, וממילא שמצוות התורה נועדו לשמור על העולם. נפנים שכאשר יש לנו בהירות בחשיבות קיום התורה והמצוות - נוכל לעמוד בביטחון מול המציאות ולחיות חיים שלמים של "תורת חיים בעוז"!



### שלבי הפעולה

בלי חוקים

אחד מול כולם

סיפורה של חללית

משימה שבועית





נפתח את הפעולה במשחק "בלי חוקים".

## מהלך המשחק:

המדריך יושיב את כל החניכים מעגל, ויספור בקול "שלוש, ארבע ו... קדימה התחלנו". ללא שיקדים הקדמה כל שהיא, וללא הסבר מה צריך לעשות. החניכים יהיו מופתעים וישאלו "מה התחלנו"? המדריך יענה "מה, זה לא היה ברור? אוקי, שוב - מהתחלה, כולם מבינים את החוקים של המשחק? מצוין, אני סופר שוב - שלוש, ארבע ו... צאו לדרך". גם בשלב זה המדריך לא יאמר כלל מה צריך לעשות. החניכים ינסו להבין מה בדיוק המדריך רוצה, או שיתחילו להמציא מעצמם דברים...

**אחרי כמה דקות של חוסר הבנה וניהול של המשחק, יפנה המדריך לחניכים ויאמר להם:** מה קרה פה עכשיו? נתתי לכם לשחק משחק בלי חוקים - האם הוא היה כיף? לא. האם הוא היה ברור? לא. האם היה אפשר לשחק? גם לא. ממילא נבין שחוקים הם דבר שעוזר למציאות להתקיים, וכמו שמשחק בלי חוקים לא יכול להתרחש, כך גם העולם שלנו - הוא נברא עם כל כך הרבה פרטים ודברים בתוכו, אבל אם לא יהיו לו חוקים - הוא לא יוכל להתקיים, כי הכל יהיה מבולגן בכל נושא ובכל תחום, ואנחנו לא נדע איך להתנהג בו.

זוהי הסיבה שהחוקים של העולם הם כל כך חשובים - והחוקים הם המצוות. הקב"ה נתן לנו את התורה והמצוות על מנת שנקיים אותם, ובכך נתנהג לפי ה"כללים של המשחק" בעולם הזה.

ואנו בתור אריאל מאמינים  
 ב"גורל חיים בטוב", כולנו  
 אשמוע על כל המצווה שהקב"ה  
 מצווה אותנו מתן ההבנה  
 שהם הכי נכונים לנו ולעולם כולו,  
 ובשאלה אנחנו מקיימים את  
 הגורל ב"טוב", בלי להתלוצץ ובלי  
 לחזק.



**לאחר המשחק "בלי חוקים", המדריך יעבור עם החניכים לשלב הבא, ויבקש מהם לשחק את המשחק "אחד נגד כולם".**



## מהלך המשחק:

המדריך יבקש מחניך אחד לצאת החוצה. כאשר החניך יוצא, המדריך יפנה לכל החניכים שנשארו בפנים ויאמר להם שכאשר החניך שהתנדב לצאת יחזור, הוא ישאל אותו שאלות קלות וברורות, ועליהם לצעוק תשובה לא נכונה בקול, ולשכנע אותו שהם צודקים.

כעת יבקש המדריך מהחניך שיצא החוצה - לחזור פנימה, וישאל אותו את השאלות הקלות.

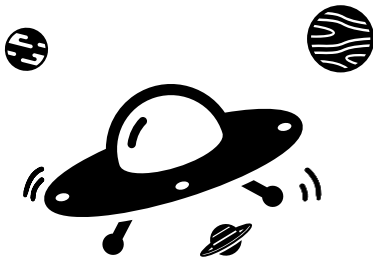
שאלות לדוגמא:

1. מי היה אבא של יצחק אבינו? (תשובה אמיתית: אברהם. תשובה שכל החניכים יצעקו: משה, אהרון, פרעה וכדו').
  2. מי קיבל את לוחות הברית בהר סיני? (תשובה אמיתית: משה. תשובה שכל החניכים יצעקו: חיזקיהו, יעקב, אדם הראשון וכדו').
  3. באיזה חודש חל חג הפסח? (תשובה אמיתית: ניסן. תשובה שכל החניכים יצעקו - תשרי, כסליו, תמוז וכדו').
  4. איזה יום היום? (תשובה אמיתית: שבת. תשובה שכל החניכים יצעקו - ראשון, שלישי, חמישי).
- נתן לבוסף חזר וחזר שאולו מאונט.

**כאשר יגמרו השאלות, המדריך יושיב את כל החניכים ושאל את החניך שיצא החוצה: "האם היה לך קשה לענות את התשובה הנכונה? האם התביישת להגיד מול כולם את התשובה שחשבת שהיא התשובה האמיתית? האם הרגשת צורך לשנות את התשובה שלך בעקבות התשובות של החברים?"**

ככל הנראה תשובתו של החניך תהיה שלא היה לו קשה להגיד את התשובה ולרגע הוא לא חשב לשנות את דעתו, מדוע? מפני שהיה ברור לו מעל לכל ספק שהוא צודק בתשובתו, ולכן הוא לא מפחד ולא חושש ממה שהאחרים יגידו. וכאן יאמר המדריך לחניכים - כמו שהחניך שיצא לא פחד והתבייש להגיד את התשובה האמיתית, בגלל שהיא הייתה ברורה לו, כך גם "להיות אריאלניק" זה אומר להיות מחובר לערכים שאני מאמין בהם, ומתוך כך לא להתבייש או להתבלבל כאשר אנשים אומרים אחרת, אלא לחיות את החיים שלי לפי האידיאלים שאני רוצה לחיות לאורם ביטחון עצמי מלא ויציב.





## סיפור של חליג'



### המדריך יקריא לחניכים את הקטע הבא:

ג'ון וג'ים עמדו נרגשים לבושים בחליפות החלל הצחורות. הם הביטו זה בעיני זה מבעד לזוגית הקסדה מבט ממושך של שותפים למסע. יום מיוחד היום, יום לו ציפו שנים. היום יעלו שניהם על החללית "אודם 3" וימריאו אל על. בני משפחותיהם הביטו בהם - אם, אב, אישה, ילדים. כל אחד ניסה לחרות בזיכרונם את דמות אהובו, מתי שוב יפגשו? הטכנאים של מעבורת החלל סיימו את ההכנות האחרונות, בדקו את המנוע, שימנו את החיבורים ובחנו שכל פרט ופרט במקומו. היום הם סיימו את תפקידם. לאחר מחקרים ארוכים של שנים, תצפיות על החלל, ניסויים רבים וגם כישלונות, והתוצר - מוכן ומזומן. הם שטפו את ידיהם משמן המכונות ולחצו את ידיהם של ג'ון וג'ים. הם מביטים שוב בבני משפחותיהם, ידידיהם ומכריהם, מנפנפים לשלום מול מצלמות הוידאו של עיתונאי העולם ויוצאים לשליחות המסתורית ביותר - חקר החלל.

הם מפנים את גבם ונכנסים פנימה, דלתות ננעלות, טיל השיגור כבר מוכן עוד דקות נותרו. ידיים מונפות לשלום, דמעות נוצצות בעיניים... אפשר ממש לשמוע את הלבבות הדופקים ברטט, ולפתע - פיצוץ אדיר חותך את הדממה כסכין, החללית נוסקת מעלה ותוך שניות ספורות הופכת לנקודה זעירה ההולכת ונעלמת.

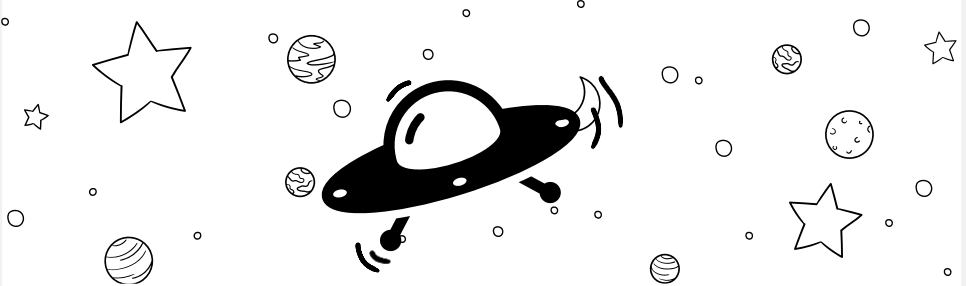
הקהל מתחיל להתפזר, ושם למעלה ג'ון וג'ים מתחילים להתאושש מההלם הראשון.

שניהם נצמדים לחלונות החללית ומנסים לעכל את הסביבה החדשה, חלקיקים מתעופפים באוויר, כוכבים נראים קרובים מהרגיל. ג'ים הנווט מתבונן במפת השמיים התלויה מעל מערכת ההובלה של החללית, לפניו לוח ענק של כפתורים, חוטי חשמל וצג שמראה קווים עולים ויורדים כגלים.

לפתע... נשמעת אזעקה עולה ויורדת, אורות אדומים נדלקים ומהבהבים, החללית עוצרת במקומה ולא זזה. מה קרה? ג'ון וג'ים מביטים זה בזה בבהלה - מה קרה? תקלה? מה עושים? אך לאף אחד מהם אין מושג מה לעשות. ג'ון וג'ים מחפשים בקדחתנות אחר ספר הוראות, בכל מקום אפשרי, אך לשווא, לא היה אחד כזה בכל החללית כולה."

**בסוף הסיפור, ישאל המדריך את החניכים: מה לדעתכם חשים כעת ג'ים וג'ון? מה מתברר שהיה חסר בכל תהליך השיגור של החללית?**

**החניכים יענו את התשובות, והמדריך יאסוף את התשובות שהחניכים ענו ויערוך סיכום באופן הבא: יש להניח כי ג'ון וג'ים חשים חוסר אונים, משום שהם לא יכולים לטפל בכלי כה מורכב ומשוכלל ללא הבנה כיצד הוא פעול ועובד. והדבר המרכזי שהיה חסר בתהליך של שיגור החללית הוא - השארת ספר הוראות ברור ומסודר איך לתפעל את החללית, כי בכלי כל כך מורכב חייב להיות ספר ההוראות!**





הסיפור הזה הוא משל לעולם שאנחנו חיים בו, כמו שברור לנו שבחללית משוכללת חייב להיות ספר הוראות, קל וחומר שבעולם שלנו המשוכלל והמלא בפרטי פרטים - חייב להיות ספר שמסביר איך מפעילים אותו, והספר הזה הוא התורה, לאורה אנו חיים וממנה אנחנו שואבים את הידע איך להתנהג בכל נושא במהלך חיינו. ואם כן "להיות אריאלניק" זה אומר לחיות חיים של "תורת חיים בעוז", ואת העוצמה לחיות חיים של תורה נשאב מההבנה שעל ידי שאנו נצמדים לספר ההוראות, אנו יכולים להשתמש בבטחה ובאופן נכון בכל דבר שקיים בעולם.

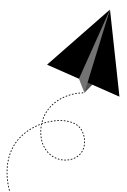
### **בשלב זה, יסכם המדריך את הפעילות ויאמר כך:**

"להיות אריאלניק" זה אומר לחיות חיים של תורת חיים בעוז, כלומר להיות אדם גדול המחובר לתורה באופן כזה שברור לו שהיא הדבר הכי נכון ואמיתי לעשות, כמו שכתוב בפסוק "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה... לטוב לנו כל הימים" (דברים ו', כד). **וכאשר יהיה ברור לנו ונחזק את עצמנו בהבנה שמי שברא את העולם הוא גם זה שנתן לנו את הכללים שעל פיהם ניתן לחיות בעולם באופן הכי טוב, אזי נבין שכל מצוות התורה מדויקות לנו, נכונות לנו והן הכי טובות בשבילנו, וממילא נקיים אותם בעוצמה ובעוז ולא נתבלבל מדברים אחרים שאנחנו יכולים לשמוע בכל מיני מקומות ומכל מיני אנשים שונים.**



**"ויצונו ה' לעשות את כל החוקים  
האלה... לטוב לנו כל הימים"**

דברים ו', כ"ד



# חשייה לבוא



המדריך יחלק לחניכים פתקים עם שתי אופציות להנהגות טובות, וכל חניך ייקח את הפתק שהוא הכי מתחבר אליו - ויקבל על עצמו לעשות את מה שכתוב על הפתק בעוז ובגאון!

אופציה א'

לימוד הלכה יומי  
של הלכה אחת  
בהלכות לשון  
הרוח

אופציה ב' א

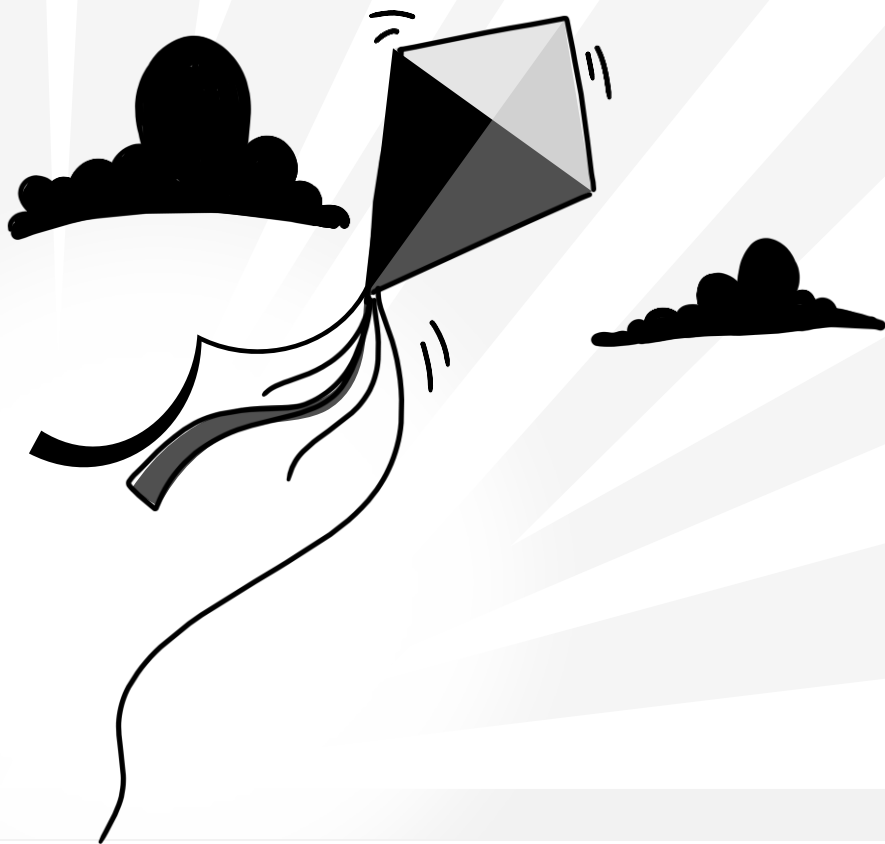
לא לזכור עם  
חברים בזמן  
התפילה

שבוט א'



# "עפיפון עם חוט"

הראל ונווה



שבוע הראשון הראשון וינה - עפיפון עם חוט

## אל המדריך

בפעולה הנוכחית נציג לחניכים את השאלה "מה הייתם רוצה להיות בעתיד, והאם זה מחובר לתורה?" נדבר איתם על שאיפות וחלומות, ונבין יחד איתם שהחלומות שלהם לא אמורים להיות מנותקים מהתורה, אלא אדרבה - יכולים לנבוע מתוך תורה ושניתן ליישם את רצון התורה במציאות. נעורר דיון על הנושא ומתוכו נגיע לתובנה שעלינו לעוף על החלומות שלנו, ושאינן סתירה בין השאיפות שלנו לבין חיבור לתורה, אלא אדרבה - **מתוך החיבור לתורה אנו פועלים בצורה מלאה ואיכותית בכל תחום בחיים!**



### שלבי הפעולה

עתידות

האוטובוס המלא

סיפורו של דגן ורטמן

משימה שבועית

# עניינות! משחק

## נפתח את הפעולה במשחק "עתידות".

### מהלך המשחק:

המדריך מקריא הגדרה מתוך רשימת העתידות המצורפת בנספח מספר 1, והקבוצה צריכה לבחור למי היא חושבת שהגדרה הכי מתאימה.

לאחר שנגמר המשחק, המדריך יאמרו לחניכים - במשחק "עתידות" החברים הם אלו שבחרו מה מתאים לכל אחד להיות בעתיד, כעת נעשה סבב אישי, בו כל אחד ישתף אותנו מה החלום שלו להיות בעתיד.

כשחניכים יסיימו את סבב השיתוף, ישאל המדריך את החניכים - האם לדעתכם החלומות שלכם יכולים ללכת יחד עם ההגדרה של "איש תורה"? האם ניתן להיות רופא, קצין, קבלן בנייה, מדען וכדומה - אבל מחובר לקודש וקשור לתורה?!



המשך בעמוד הבא ←

**המדריך יאסוף את התשובות של החניכים, ויסכם כך:** במבט ראשון נראה שמי שהוא עסוק בעבודה 'רצינית' בחיי היום יום לא יכול להיות מחובר לתורה, כי בשביל להיות מחובר לתורה צריך כל הזמן ללמוד, ולמי שעובד אין זמן לכך. אבל האמת היא שהחיבור לתורה לא חייב להתבטא רק בכמות השעות שזוכים ללמוד תורה, אלא הוא נובע מתוך ההבנה שהתורה היא המכוונת את מעשינו, ושהיא המקור להחלטות שלנו שיהיו לפי רצון ה' ולפי דעת תורה. "להיות אריאלניק" זה להבין שהתורה היא המנוע לכל החיים - וממילא להיות מחובר לתורה גם כשעסוקים בדברים אחרים הנראים חיצוניים לתורה.

## האוטובוס האלף



**אחרי שהבנו מה המשמעות של אדם המחובר לתורה, יקריא המדריך לחניכים את הקטע הבא:**

"שוטר תנועה שעמד במשך שעות בכבישים על מנת לתפוס אנשים העוברים על חוקי הנסיעה והבטיחות בדרכים, תפס נהג אוטובוס שהסיע שמונים נוסעים באוטובוס שלו - במקום חמישים. הנהג הובא למשפט וטען: "לא היו דברים מעולם. לא ייתכן ששמונים אנשים נכנסו לאוטובוס שלי!" טען השוטר: "אני ספרתי ורשמתי, עובדה שהיו שמונים אנשים באוטובוס שלך!" הנהג התעקש והציע לערוך ניסיון: "תביאו שמונים אנשים, ננסה להעמיס אותם על האוטובוס שלי ונראה אם הם יכנסו". עשו כדבריו ובקושי רב הצליחו לדחוס שישים וחמישה אנשים לאוטובוס. בעקבות כך הנהג יצא זכאי במשפט.

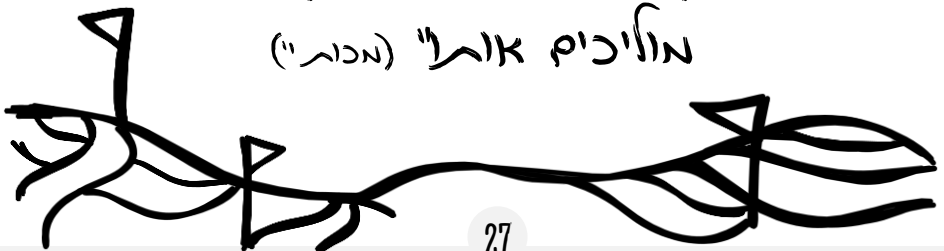
כשיצא, שאל אותו השוטר: "בינינו, הרי שנינו יודעים שהעמסת שמונים אנשים באוטובוס שלך, אז איך זה שעכשיו הם לא הצליחו להיכנס?" צחק הנהג: "אז - הם רצו מאוד לעלות לאוטובוס כי אף אחד לא הסכים להישאר בתחנה. לכן הם הצליחו להידחק פנימה. אבל עכשיו, בבית המשפט, אין להם רצון חזק להצטופף, ממילא - הם באמת לא יכלו ולא הצליחו להיכנס לאוטובוס".

### בסוף הקטע יסביר המדריך לחניכים:

כשחושבים איך אפשר להיות גם אנשי העולם הזה וגם להיות מחוברים לתורה - זה נראה קצת לא אפשרי. אבל בסיפור פה אנחנו רואים שלכוח הרצון יש כח חזק להשפיע אפילו על הגוף שלנו - להצליח להצטופף בתוך האוטובוס. וזה נכון בכל תחום בחיים, שאם יש שאיפה גדולה אז יהיה גם את הכח לעשות דברים שנראים בהתחלה לא אפשריים, מפני שלרצון שלנו יש כוח חזק להוביל אותנו אל היעד אליו אנחנו רוצים להגיע. כמו שכתוב בגמרא "בדרך שאדם רוצה לילך - בה מוליכים אותו" (מכות י:). ו"להיות אריאלניק", זה אומר להיות אדם שרוצה לחיות חיים גדולים, המחבר את כל השאיפות שלו לתורה. **ואם רק נרצה - נצליח להגיע אל היעד של "תורת חיים בעוז", ולהיות אנשים גדולים בענייני בעולם הזה מתוך חיבור לקודש ולתורה.**

"בדרך שאדם רוצה לילך בה

מוליכים אותו" (מכות י')





## סיפורו של דגן ורטמן



**נעת, אחרי שהבנו שניתן להיות אדם המחובר לתורה וגם להיות אדם המחובר לעשייה בעולם הזה. המדריך יקריא לחניכים את ההספד על דגן ורטמן ה"י, אשר נפל בעזה במהלך מבצע "עופרת יצוקה":**

"דגן עמל, יגע והתמסר בכל כוחותיו ללימוד התורה במשך שנים. אהבת התורה שלו הייתה מופלאה, ההתמדה האינסופית, לילות בהם נידד שינה מעיניו - היו לילות בהם דגן לא ישן על מיטתו אלא הוריד את ראשו על השולחן כפי הצורך ושב ללימודו. דגן למד בריכוז מיוחד, במיקוד כל כוחותיו, ממש היה אפשר לראות על גופו איך "כל עצמותי תאמרנה". היה מין ברק בעיניים, ואיזו מצוקה שמבקשת פתרונה בהבנת הסוגיה. השייכות הכל כך עמוקה שלו לבית המדרש, ליוותה את דגן גם ביציאתו למערכות ישראל. היה ברור לדגן שהיציאה מבית המדרש איננה עזיבתו, אלא היציאה מבית המדרש הינה שלב בבניין האישיות שלו. הוא לא סיפר לנו דבר מעולם על כל תעודות ההצטיינות שקיבל, וזה קרה בכל מקום בו הוא היה. הוא היה מצטיין כחייל, בקורס מ"כים, מצטיין קורס קצינים, מצטיין אוגדה ומצטיין רמטכ"ל. פגשנו בימי השבעה סיפורים רבים על גבורתו של דגן בשדה הקרב, איך הלך להיות פיתיון לצלפים, איך חצה קו כחול ולקח בשבי תצפיתן סורי, איך היה חותך את גדר המערכת בעזה כל פעם שהיה משהו חשוד, ורץ פנימה בחתירה למגע לפעמים לבדו עם קשר, ובכך יצר נורמות צה"ליות חדשות על הגדר בעזה. איך חיסל חוליית מחבלים עם חייליו. איך העביר את החיילים אחד אחד בפירצה בעת הכניסה לעזה, כשהוא קר-רוח תחת ירי פצמ"רים, מרגיע ונוסך ביטחון.

⬅️ המשך בעמוד הבא



כיצד הסתער יום לפני נופלו על מחבלים והרגם. תמיד בראש, תמיד תכליתי. מתעסק במהות.

אך גבורתו של דגן התבטאה ראשית לכל בבניין אישיותו ובעבודת המידות שלו. דגן היה גדול וגיבור, גדול בקומתו הפנימית, וגיבור ביכולתו להופיע את הגדולה הזו בחיים. המפקד שלו בקורס קצינים כתב לנו - "המחשבה העולה בי היא כי דגן ראוי להיכנס לרשימת המעטים הקרויים עבדי ה'... יש בקרבנו אנשי תורה גדולים, ויש בקרבנו אנשי מעשה גדולים היונקים מתורה זו, אך חיבור שלם, אחד, הרמטי בנשמה אחת ובגוף אחד, לא זכיתי לראות עד אשר פגשתי בדגן".

דגן כתב במכתב שמצאנו טיוטה שלו שיועד ככל הנראה לראש אכ"א :

י"אפני זיוסי אמרתי יורג מ-5 שנים בישיבה בירושלים. איני יודע  
 להעיד על עצמי אם הייתי טוב או לא, צא לי ישראלי, מפקדי  
 והצבא. אך מה שעשיתי ומי שהייתי, נבאו מאושר 5 שנים של אימוץ  
 בישיבה". אחד האלופים שהיקרו אצלנו אמה, כי עז לפגשו באישיות  
 של דגן הכיר רק גרה שמחלישה את האדם, ובפסח הראשונה  
 פגש גרה שנתנה כוחה!"

## בסופו של הקטע המרגש, יסכם המדריך לחניכים:

**"להיות אריאלניק"** זה להבין שהתורה איננה חוסמת את החיים הגשמיים, אלא להיפך החיבור שלנו לתורה הוא זה שנותן לנו כוחות להיות מאה אחוז גם במעשיים הגשמיים שלנו. מפני שהתורה היא "תורת חיים", ואם אני רוצה להיות רופא - אזי כאחד המחובר לתורה אני צריך לשאוף להיות הרופא הכי טוב שיש ולראות בכך הצלת נפשות, שזו אחת מן המצוות החשובות ביותר. וגם אם אני רוצה לעבוד בכל עבודה אחרת, עלי להיות בה מאה אחוז, מפני שהתורה היא זו שציוותה עלינו **"ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך"** (שמות כ, ט), וכאנשים המחברים לתורה עלינו לעבוד ולשכלל את העולם, ולראות בתורה נר המאיר את כל מעשינו ואת כל החלטותינו. ודווקא מתוך החיבור שלנו לחיי תורה ולקודש - **נהיה אנשים גדולים בכל תחום שבו נעסוק!**

## חשיפה לבואר

המדריך יחלק לחניכים פתק עם המשפט הבא **"אדם גדול הוא אדם המחובר לחיי המעשה מתוך חיבור לתורה"**, ויבקש מהם לשמור אותו במקום שילך איתם קרוב. **לדוגמא:** בארנק או בכיסוי של הטלפון, על מנת שהם יוכלו להסתכל בו מדי פעם, וזה ידרבן אותם להתקדם תמיד לעבר השאיפה הזו.





## נספח 1

ישב וידבר כל היום עם עצמו על דברים  
שברומו של עולם

ישן כל היום

יהיו לו 8 ילדים חמודים

יהיו לו 3 ילדים ערסים

יהיו לו 25 ילדים +46 נכדים

יהיה רועה צאן

יהיה רואה חשבון מצליח

יהיו לו 2 ילדים וכלב

יהיו לו כלב חתולה ותוכי

יהיו לו 4 ילדים

יהיו לו 7 ילדים 41 נכדים

יהיו לו 10 ילדים 30 נכדים 8 נינים

יתחתן בגיל 17

יתחתן בגיל 30

יגור ברעננה

יגור בגבעתיים

יגור בגבעות

יהיה רב קהילה בוונצואלה

יהיה זמר בעל שם עולמי

יהיה איש מחשבים מצליח

יהיה ח"כ פוליטיקאי מטורף ואחרי 3 שנים ראש  
ממשלה!

יהיה חבר באגודת "צער בעלי חיים"

יהיה מדייקן טיולים בהודו

יהיה ברסלבר שמפיץ חוברות ורוקד ברחובות

יהיה שחקן

יהיה אדמו"ר לקהילת חסידים מעריצים

יהיה מנכ"ל תנועת נער

יהיה משתתף במרוצי אופנועים

יהיה מתבודד ימים שלמים בהרי הכרמל

יהיה מעשן חשיש כל היום והלילה

יהיה משהו בלתי מוגדר (עב"ם)

יהיה מתאגרף בעל שם עולמי

יהיה ספר מקצועי

יהיה שחקן כדורגל מטורף!!

יהיה סטנדאפיסט

יהיה שחקן בהוליווד

יהיה אינצטלטור

יהיה פסיכולוג



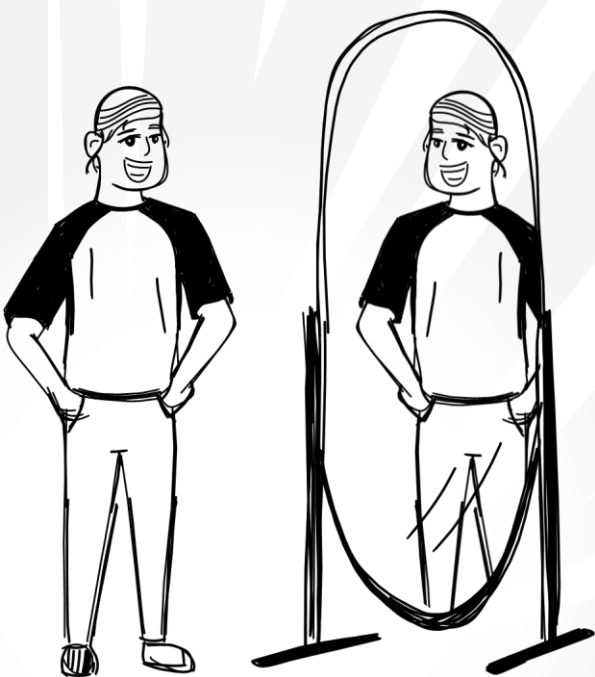
יגור בישוב צפונבון  
יגור בישוב מזרוחנייק!!  
יגור באיזה חור לא ידוע ויגיד שזה מרכז הארץ.  
יגור בתל אביב  
יגור במאה שערים  
יגור בעיר העתיקה  
יגור בסביון ויגיד מה אתם רוצים? הבית על חשבון ההורים!  
יתחתן עם אמריקאית בשביל הכסף  
יסיים אה הש"ס עוד שנה  
יהיה בר מן  
יהיה מנכ"ל בתי האבות בארץ  
יצא לשליחות בחו"ל  
ישרת במוסד  
יהיה מוכר טלפונים  
יהיה מנכ"ל של איזה מפעל חסד  
יעשה את שביל ישראל עם אשתו  
יהיה ספרן בסיפרייה הלאומית  
יהיה ראש ישיבה  
יהיה דוגמן ויחשוב שהוא חתיך!!!  
ישב על איזה נחל וינגן בגיטרה שעווווחות!!!!

פּוֹסֵט א'



# ”להסתכל במראה”

מעוז, נחלה ושבט חדש



שבוע ראשון וחצוי, נחמה ושבט חודש - להסתכל בחזרה

## אל המדריך

בפעולה הנוכחית ננסה לערער מעט את המחשבה הבסיסית בנוגע לחיי היום-יום שלנו, על מנת לעורר לתפיסה גדולה יותר. שאלת המפתח תהיה "איפה אנחנו ביחס לדמות האריאלניק האידיאלי"? כלומר - אנו מדברים על תפילה וחושבים שזה חשוב, אבל איך נראית התפילה שלנו בפועל? אנו חושבים שגמילות חסדים זה ערך עליון אבל איך אנו מגיבים כשאמא מבקשת עזרה? אנחנו אומר שאנו רוצים קדושה אבל מה רשימת ההשמעה שלנו בספוטיפיי? אנחנו מאמינים ששמירת העיניים היא דבר נכון ואמיתי - אבל האם זה תואם את סוג הסרטים שאנו רואים? ובעיקר, כיצד נוכל לחבר בין ה"רצוי" ל"מצוי" העכשווי - האם אנו מגשימים בחיי היום יום שלנו את מה שאנחנו מאמינים בו?! נברר איך להסתכל על השאיפות שלנו מבלי לחשוש מעצמנו או מהזולת, ונלמד יחד כיצד לקנות את העוצמה האישיותית של עמידה על העקרונות התורניים שלנו.



### שלבי הפעולה

ירקות בלי שיניים

רגליים - עיניים

התקווה השקטה

משימה שבועית



## ירקות בלי שיניים!



נפתח את הפעולה במשחק "ירקות בלי שיניים".

### מהלך המשחק:

החניכים יושבים במעגל, כאשר כל אחד בתורו צריך להגיד שם של ירק לפי סדר הא'-ב' בלי לחשוף את השיניים שלו. שאר החניכים צריכים לא לצחוק, מי שצחק או חושף שיניים - נפסל ויוצא מהמעגל עד שמתחילים מעגל נוסף.

### כאשר המשחק יסתיים יאמר המדריך לחניכים:

נכון כשאנחנו מנסים להגיד משהו - אבל בלי שיניים, זה יוצא מצחיק?! ככה בדיוק אנחנו נראים כשאנחנו מדברים על רעיונות ואידיאלים, אבל ביום יום אנחנו לא מתנהגים כמו שאנחנו מדברים וחושבים. אנחנו בתנועת אריאל דוגלים בערכים של תורה לכתחילה. אבל לפעמים, כשאנחנו "מסתכלים על עצמנו במראה" אנחנו מרגישים שיש פער בין הרצוי למצוי, בין מה שאנחנו אומרים שאנחנו מאמינים בו, לבין איך שאנחנו מתנהגים בחיים שלנו בפועל.

**לדוגמא: אנחנו מדברים על תפילה וחושבים שהיא דבר חשוב, אבל איך נראית התפילה שלנו בפועל? אנו חושבים שגמילות חסדים זה ערך עליון, אבל איך אנחנו מגיבים כשאמא מבקשת עזרה? אנו אומרים שאנחנו רוצים קדושה, אבל מה יש לנו ברשימת השמעה ב'ספוטיפיי'? אנו מאמינים ששמירת העיניים היא דבר נכון ואמיתי, אך האם זה תואם את סוג הסרטים שאנו רואים?**

**השאלה המרכזית צריכה להיות - מדוע זה קורה לנו?** המדריך יפתח דיון על שאלה. ובסוף הדיון יסכם ויאמר את הדעות השונות, ויחדד שלפעמים אנחנו מתביישים להנכיח מול המעגלים הקרובים אלינו - חברים ומשפחה, את הדברים בהם אנחנו מאמינים. אנחנו רוצים להרגיש כמו כולם ולכן אנו נמנעים מלהחצין את העקרונות שלנו, וממילא זה גם משפיע עלינו "ללכת עם הזרם" של סוג התרבות והפנאי שאנחנו צורכים, ולהתנהג באופן שונה ממנה שהיינו שואפים אליו.

**אז מה ניתן לעשות? בשביל לענות על השאלה הזו, נעבור למשחק הבא.**



**המדריך יבקש מהחניכים לשחק את המשחק "רגליים - עיניים".**

### **מהלך המשחק:**

כל החניכים עומדים במעגל ומסתכלים כל אחד לכיוון הרגליים שלו. כאשר המדריך אומר "עיניים", עליהם להרים את עיניים למעלה - לכיוון העיניים של אחד החברים העומדים במעגל. אם יש שני חניכים שיצרו קשר עין והסתכלו אחד לשני בעיניים, הם נפסלים ויוצאים מהמשחק. כאשר המדריך אומר "רגליים", כולם מורידים את המבטים בחזרה לרגליים שלהם, ומתכוננים לקריאה חדשה של המדריך. וכך הלאה עד שנשארים רק שני חניכים.



לאחר המשחק יאמר המדריך לחניכים: המשחק ששיחקנו עכשיו הוא התשובה לשאלה ששאלנו בסוף המשחק הקודם. ה"רגליים" מסמלות את המקום בו אנחנו מצויים, וה"עיניים" מסמלות את המקומות אליהם אנחנו רוצים ושואפים להגיע. ולפעמים אנחנו מנסים להסיט את המבט מ"העיניים" ומהשאיפות שלנו, כי אנחנו מתביישים להגיד "כן, לזה אני שואף. כך הייתי מעוניין להתנהג!" אבל האמת היא שעלינו לא להתבייש, לא לברוח מלהסתכל לשאיפות ולמציאות ישר בעיניים, ולהגיד: כן, אני רוצה "להיות אריאלניק", אני רוצה לחיות חיים של חיבור לקודש מתוך גדלות ושמחה, אני רוצה לחיות חיים מכוונים לפי רצון ה'. כאשר לא נתבייש לומר זאת כלפי עצמנו - נקבל כוחות לשנות את הרגלי מעשינו, ולהתחזק בעשייה חיובית כפי שאנחנו שואפים אליה ומאמינים בה. וכל בוקר מחדש כל אחד מאיתנו צריך לשאול את עצמו - האם אני מגשים בחיי היום יום שלי את מה שאני מאמין בו?!



התקווה השקטה!



מדריך יקריא לחניכים את הקטע הבא:

"אף פעם לא התרגשתי מי יודע כמה בטקסי זיכרון. תמיד הבנתי את המשמעות שלהם, כיבדתי, לפעמים השתתפתי, עמדתי בצפירה וציקצקתי כשילדים צחקו בה, אבל בדרך כלל דמעות לא חנקו את גרוני מאיזה טקסט מרגש שמישהו קרא, או הצטמררתי עד רעד מביצוע לשיר ישן. אך יש דבר אחד קבוע, שבכל טקס וטקס גורם להזיל דמעה. זה לא החלק העצוב ביותר שגורם לי להתרגש כך, אלא החלק הכי מלא משמעות, כנות וכוונה.

← המשך בעמוד הבא

החלק הזה הוא שירת התקווה. בכל טקס אנו שרים את השיר הזה, כולם מכירים את המילים ואת הקצב, אך למרות זאת לעיתים קרובות קורה המצב המצער הבא: בסוף הטקס, הקהל מתבקש לעמוד לשירת התקווה, על הבמה הזמר מתחיל לשיר כדי שכולם ישירו בתזמון אחד ופתאום, הקהל הגדול שממלא את האולם עד אפס מקום שר בדממה מופתית. כולם לוחשים את המילים שמא מישהו חלילה ישמע את קולם, יזדעזע ויאלץ להדיחם מדה וויס. אף אחד לא מרים את הטונים כי הרי הוא יהיה היחיד ששר בקול רם ובכל משך השיר יספוג מבטי זלזול ולגלוג כאילו הופיע עם בגדים מצחיקים לטקס. ככה, במשך דקה וחצי, שר הקהל בשקט חרישי את ההמנון הלאומי כאילו הוא בארץ אויב ואסור חלילה שיידעו שהוא ישראלי.

המצב הזה מרגיז אותי כל פעם מחדש. הרי הזמנים שבהם אנו שרים את "התקווה" הם דווקא הזמנים שבהם מהדהדת בחדר ההכרה בכך שלמרות כל התלאות שעברנו בדרך, אנחנו עדיין כאן, עם אחד עם מדינה אחת.

איני מצפה מאיש לצרוח את "התקווה", אך השיר הזה, ששמו הוא הדבר היחיד שהשאיר את העם שלנו מלוכד אלפיים שנה, ולמילים הללו, שמרכזות כל כך הרבה משמעות, לגבי העבר, ההווה והעתיד שלנו, מגיע שנשיר אותן בכבוד הראוי להן, לא בחלש, בלי לחשוש משום פאדיחה, ובעיקר בגאווה גדולה עם גב זקוף וראש מורם.

לכן, בפעם הבאה שתשירו את "התקווה" אל תפחדו, אל תתפדחו ואל תתביישו, כי עם יד על הלב, לאף אחד לא אכפת איך אתם שרים, העיקר שתשירו "להיות עם חופשי". ותשירו חזק.

**המדריך יסכם את הקטע באופן הבא:** הקטע שקראנו עכשיו דוקר את הנקודה המרכזית שבה עסקנו בפעילות. כולנו ציונים, כולנו שמחים שיש לנו מדינה וכולנו שמחים שחזרנו לארץ ישראל. אבל משום מה כולנו מתביישים לשיר את התקווה בקול באירועים כאלה ואחרים. בדיוק בגלל הסיבה הזו הכותב בא לעורר אותנו לחבר בין הזהות האישית שלנו, שיש בה צינות ואהבת לארץ בה אנחנו חיים, לבין המעשים שאנו עושים, כמו לשיר את ההמנון בעוז ובגאון.

מעבר למסר שאותו מנסה הכותב להעביר על איך לשיר את התקווה, **המדריך ידגיש את המסר התורני יותר:** אנחנו כאריאלניקים צריכים לשאול את עצמנו כיצד אנחנו מתנהגים בסיטואציות מעט שונות. לדוגמא - נגמר טקס יום הזיכרון ואנו רוצים להתחיל את שירת "אני מאמין", **אך אנו מתביישים לשיר בקול אם אין לידנו עוד אנשים. מדוע? מפני שאנו מתביישים להציג את האמונה שלנו בלי לפחד מה יאמרו עלינו.**



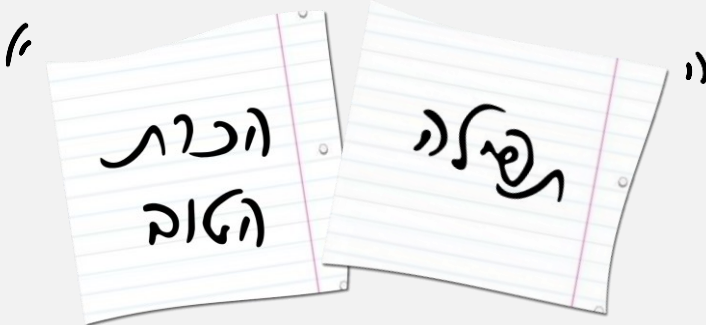
אני מאמין  
באלוהי ישראל  
בביאת המשיח!



דוגמא נוספת לכך נוכל לראות בנושא דיבורים בתפילה, שלצערנו אנו לעיתים מדברים בתפילה, אך כאשר מתחילה "תפילה לשלום המדינה" כולם משתתקים. אך שוב נשאל את עצמנו את אותה שאלה - מדוע אנו מדברים בתפילה? משום שיש חברים לידנו ולא נעים לנו לא להרגיש חלק מהאווירה הכללית או להראות את עצמנו ככאלה שמקפידים על כך. אבל האמת היא **"להיות אריאלניק"** זה אומר לחיות חיים של גדלות מתוך חיבור לאמונה ולתורה. "להיות אריאלניק" זה אומר לא להתנצל ולהתבייש במעשיי ובאמונותיי, אלא להתנהג בעוז ובכבוד כפי הערכים עליהם אני גדל ובהם אני מאמין, ולהשתדל להיות מחובר לקודש כמה שרק ניתן.

## חשייה לבואיך

המדריך יחלק לחניכים פתקים עם שתי אופציות לבחירה בנושאים שניתן להתחזק בהם. על חצי מהפתקים יהיה כתוב: תפילה - להתפלל בלי להתעסק בדברים חיצוניים (להסתכל בטלפון או לדבר עם חברים וכדומה). ועל החצי השני יהיה כתוב: הכרת הטוב - לפרגן ולהגיד תודה לשומר ולמנקה בבית הספר.



פּוֹסֵט א'י



”להסתכל לעצמנו

בעיניים”

חב”ב



שבוע האסון חב"ב - להסתגל אלצמנע בעיניים

## אל המדריך

בפעולה הנוכחית נעמיק בשאלה "איפה אנחנו ביחס לדמות האריאלניק האידיאלי"? כלומר - אנו מדברים על תפילה וחושבים שזה חשוב, אבל איך נראית התפילה שלנו בפועל? אנו חושבים שגמילות חסדים זה ערך עליון אבל איך אנו מגיבים כשאמא מבקשת עזרה? אנחנו אומר שאנו רוצים קדושה אבל מה רשימת ההשמעה שלנו בספוטיפיי? אנחנו מאמינים ששמירת העיניים היא דבר נכון ואמיתי - אבל האם זה תואם את סוג הסרטים שאנו רואים? נציג כיצד אנו נראים כאשר אנו מתנהגים בחיי היום יום שלנו באופן שונה מהשאיפות שלנו, ומאיך שהיינו רוצים להגדיר את עצמנו. נעמיק במחשבה מדוע זה קורה ומאיפה הפער בין הרצוי למצוי נובע, ונלמד כיצד להוריד את השאיפות לחיי המעשה, ואיך להרים את המעשים היום-יומיים שלנו באופן כזה **שיתאימו לשאיפות שלנו.**



### שלבי הפעולה

ההקלטה המשולבת

אחד בפה ואחד בלב

הברות



## ההקלטה המשולבת

**נשב יחד במעגל, ונקריא למשתתפים את הקטע הבא:**

"שני אחים רצו להקליט בטייפ תוכנית ששודרה ברדיו. אלא שאח אחד רצה להקליט את החדשות, ואח שני רצה להקליט תוכנית למתכונים. אף אחד לא יתר, וכל רגע הקליט אחד מהם כמה מילים ממה שרצה לשמוע, והתוצאה לפניכם:

"קול ישראל מירושלים שלום רב, השעה שש והרי החדשות מפי חמישה קישואים ירוקים. להכנת האוכל, קצוץ את ראש הממשלה והוסף את שר האוצר לפי הצורך. ד"ר פרוינד מזכיר שצריך להשרות במי מלח פושרים את המלך חוסיין שיופיע בשבוע הבא בצלחת עמוקה ורחבה עם מרק שמיר. המנכ"ל הודיע שהמרק טעים, לא כדאי להתייעץ עם מועצת העגבניות שנרקבו עקב תאונה קטלנית שקרתה בסיר לחץ על אש בינונית. משטרת ישראל מודיעה כי אמש נמלטו מבית החולים לחולי רוח שני חצילים גדולים ושמנים, כל היודע על מקום הימצאם מתבקש להודיע לעוף ולחלק למנות שוות. עם ערב ניסו כוחותינו להקיף את דגי הכינרת בתוספת פרוסות לקישוט. לכוחותינו אין נפגעים בעוד שלכוחות האויב ששה מלפפונים לצנצנת המיוזז שבמקרר. לאחר הארוחה מומלץ להכין מלחמה בצפון קוריאה. מפי מקורות יודעי דבר נודע שיאסר-ערפאת המריא בשעות הבוקר לתוך מים רותחים שיש להוסיף להם את הלפתן. ראש הממשלה הודיע היום בממשלה, שכדאי לקשט את העוגה ולהוסיף חטיבת גולני שיצאה הבוקר לסיור ברצועת עזה, וזאת עקב רצועות תפוחי עץ מטוגנות שנמצאו שלשום במדבר סיני".

 המשך בעמוד הבא

לאחר שנסיים להקריא את הקטע המשעשע, נשאל את המשתתפים שאלה לדיון - **האם אנחנו לא מתנהגים לפעמים כמו האחים האלה?** כשאנחנו מצהירים שאנחנו רוצים קדושה ותורה, אך מתנהגים לפעמים בצורה שונה מכך, זה נראה מצחיק - בעיקר כלפי עצמנו פנימה, וזה יוצר בלבול. **רגע - מה אני באמת?**

**נאסוף ונסכם את הדעות והתשובות שיאמרו על ידי המשתתפים.**



אח? בפה אח? בלב!



**בעקבות הסיפור המצחיק והתובנה העולה ממנו, נקריא למשתתפים את הקטע הבא:**

"רבי יוסי ברבי יהודה אומר: מה תלמוד לומר (ויקרא יט, לו) "איפת צדק והין צדק יהיה לכם", והלא הין בכלל איפה היה?! [כלומר, הרי גם איפה וגם הין שניהם כלי מדידה, ומה בא הפסוק להוסיף בכך שהוא פירט את שניהם], אלא לומר לך - שיהא הן שלך צדק ולאן שלך צדק, אמר אביי: ההוא שלא ידבר אחד בפה ואחד בלב". (בבא מציעא מט.)

**נבקש מהמשתתפים - מי מעוניין לשתף את כולם בעיקרון ודוגמא שהוא מרגיש בחייו הפרטיים שהוא "מדבר אחד בפה ואחד בלב", כלומר שהוא אומר על משהו שהוא חשוב, אבל הלב שלו רוצה דברים אחרים והוא מתנהג בצורה שונה. כמובן המעגל לא צריך להיות אישי ומביך חלילה, אלא מכבד ומשתף בנושאים טריוויאליים.**

המשך בעמוד הבא ←



לאחר הסבב בו רק מי שמעוניין ישתף את מחשבותיו, נעורר את השאלה -  
**למה זה קורה לנו? מהו הדבר שגורם לנו לא להיות עקביים עם ההחלטות  
 והאמונות שלנו?**

אם אף אחד מהמשתתפים לא ירצה לשתף בדוגמאות מחייו, נעורר את  
 השאלה ללא השיתוף.

נוביל את השיח לכך שאנחנו "מוותרים לעצמנו" הרבה פעמים, כי באותו רגע  
 המעשה שאנחנו עושים נראה לנו לא כל כך חמור, או שהוא נראה לנו בר-תיקון  
 ואנחנו נכנעים לרצונות הנמוכים שלנו באותו רגע. ועלינו להעמיק כיצד נוכל  
 לחבר בין ה"רצוי" ל"מצוי" העכשוי, ולהגשים בחיי היום יום שלנו את מה שאנו  
 מאמינים בו?!

בשביל לענות על כך נעבור לשלב הבא.



# הברות משחק

## נבקש מהמשתתפים לשחק את המשחק "הברות".

### מהלך המשחק:

נבקש ממשותתף אחד להתנדב לצאת החוצה, ויחד נבחר מילה בת שתי הברות, לדוגמא "בצל". כעת נחלק את הקבוצה לשתי קבוצות, כאשר קבוצה אחת צריכה לעצוק את ההברה "בָּא", והקבוצה השניה את ההברה "צָל". כאשר המתנדב נכנס חזרה, נספור בקול "שלוש ארבע ו...!", והמשתתפים יצעקו יחד את שתי ההברות כפי שחולקו. על המתנדב לזהות את המילה שנבחרה.

לאחר כמה סבבים ניתן להעלות את רמת הקושי ולבחור מילים עם שלוש הברות (לדוגמא: מגבת, אברהם וכדו'), ואם המשתתפים אוהבים אתגרים אפשר אף להעלות עם הזמן לארבע הברות.



⬅ המשך בעמוד הבא

**לאחר המשחק נאמר כך:** כאשר צועקים את כל ההברות ביחד זה יוצא מבולגן ולא ברור, כך גם אנחנו מרגישים כאשר יש סתירה בין ה"אני מאמין שלנו" בתור אריאלניקים, ובין המעשים שאנו עושים ביום יום. ההברות הם משל לרצונות וההתנהגויות הסותרות שלנו. אז מה צריך לעשות? צריך להקשיב היטיב לכל הברה ולשים אותה במקום שלה - וכך מתגלה מה המילה. כמו כן בחיים שלנו, **"להיות אריאלניק"**, זה אומר לדעת מה השאיפות שלי, ולא לוותר עליהם בגלל רעשי רקע כאלה ואחרים של רצונות נמוכים, אלא לדעת שגם הרצונות הלא אידאליים שלי נובעים מהגוף הגשמי שאני נתון בו - כמו שהגדיר בעל התניא שבכל אחד מאיתנו יש "נפש אלוקית", ו"נפש בהמית", אבל זה לא מגדיר "מי אני". ובעיקר - "להיות אריאלניק", זה לשאוף להיות מחובר לקודש בגדלות, לראות את התורה כנר לרגלינו המכוונת את כל מעשינו.

וכפי שאמר הרב מאיר כהנא הי"ד:

"אדם חייב כל בוקר לעמוד ולקבל על עצמו חיים של גדולה  
ולא של קטנות. איפה אני עומד היום לעומת אמתו?  
נפלאי או עילוי? כך האדם מעלה ומנצח את הסכנה  
הגדולה ביותר שבאולם - הקטנות."





ימי שלחמך מאתורי ומצבבי

-שכוע בי-

סבוס כ'י



מי שחוצה מאחורי ומצדד

# ”לפיתוח את העיניים”

גלעד ודביר



שבוע שלן גלגל דביר - אפסח אר העלנים

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבוע שעבר שאנו רוצים להיות אריאלניקים, נלמד השבוע איך לראות את עצמנו בתוך השבט שאנו נמצאים, ובתוך הסניף שאנו גדלים בו, שגם הם שותפים לאותה שאיפה ולאותו אידיאל שלנו, ולהתגאות בזה! נלמד לקבל כוחות של גאוות יחידה כאריאלניקים מהקבוצה אליה אנו שייכים, ונגלה איך הופכים את הקבוצה הקרובה אלינו לכזו שהיא מרימה ומעצימה אותנו. כמו כן נבין כמה כוחות אנחנו יכולים לקבל משייכות לשבט וסניף ששותף איתנו לאותה מטרה, ומה אנחנו מרוויחים מזה.

בפעולה הזו, נלמד לראות את הסביבה שאנו נמצאים בה, את השבט והסניף שלנו, ונתקדם להכיר בכך שאנחנו חלק מקבוצה גדולה. נסביר בצורה פשוטה מה זה אומר להיות חלק משבט, שכולם אחד בשביל השני בחזרות לחודש ארגון, מוותרים ודואגים אחד לשני.

נחווה את יישום המשפט "אחד בשביל כולם", ואת הערך של ערבות הדדית ועזרה בתוך השבט, ונפנים שכאריאלניקים - יהיה לנו יותר כוחות כאשר

**נפעל יחד!**



### שלבי הפעולה

השאגה

תופסת זוגות

הזקן ששבר את המקלות

משימה שבועית

# משחק השאגה!

אחרי שהסברנו בשבוע הקודם על החשיבות של "להיות אריאלניק" באופן פרטי וכאדם יחיד, השבוע נעמיק בכוח של השייכות לקבוצה שכולם בה "באותו ראש", ובין מה זה אומר להיות חלק משבט וסניף בתנועת אריאל.

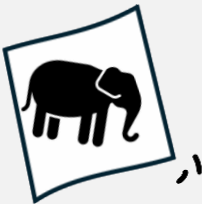
על מנת להכניס את החניכים מיד לאווירה אותה אנו רוצים לייצר, נתחיל את הפעולה במשחק "השאגה".



## מהלך המשחק:

כל חניך מקבל פתק עליו רשומות 3 חיות, כאשר שתיים מהם יהיו מגוונות ושונות (פיל, חתולה, תרנגול, שועל וכו'), ואחת תהיה "אריה". כך שלכל החניכים יהיה בוודאות את המילה אריה בפתק. נסביר לחניכים שאסור שאף אחד יראה את הפתק שלהם, ולהם אסור לראות את הפתק של השני.

**נעת החניכים ישבו במעגל**, והמדריך יגיד בקול שם של חיה מסוימת, וכל חניך שהחיה הזו מופיעה אצלו - יצטרך לקום ולעשות בקול רם חיקוי של החיה. לאחר כמה סבבים, **המדריך יגיד "אריה" וכולם יקומו יחד וישאגו.**



⬅️ המשך בעמוד הבא

לאחר כמה רגעים, כשהחניכים יחזרו לשבת מחויכים מהסיטואציה, **יאמר המדריך לחניכים:** כאשר כל אחד עשה לבד את הקול של החיה שלו, הוא הרגיש אולי קצת מוזר וגם הקול שלו היה חלש, אבל **כאשר כולם שאגו ביחד כולם הרגישו בנוח והשאגה נשמעה היטיב.** זהו בדיוק הכוח של שייכות לקבוצה. "להיות אריאלניק", זה אומר להיות חלק משבט שבו כולם הם אחד בשביל השני, בכל דבר - בחזרות לחודש ארגון, בויתור על רצונות בתפקידים ובדאגה אחד לשני בכל תחום. וכאשר נתנהג כך נרגיש שיש לנו כשבט כוחות של גיבוש ועוצמה.

## תופסת זוגות / משחק

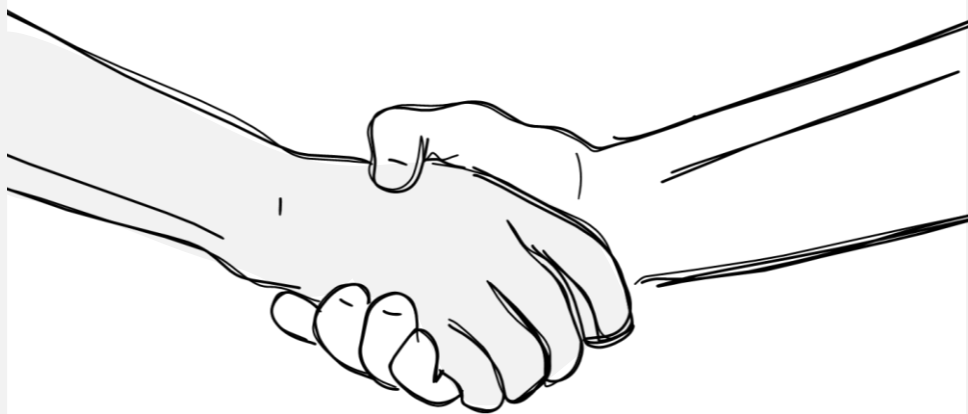
נעת יבקש המדריך מהחניכים לשחק בזמן מוגדר של עשר דקות, את המשחק "תופסת זוגות".

**מהלך המשחק:** בוחרים תופס ומגדירים מראש מרחב שבו משחקים. ברגע שהוא תופס חניך אחר הם הופכים ל"זוג", ועליהם להחזיק ידיים ולהמשיך לתפוס יחד חניכים נוספים. ברגע שהם יגיעו ל 4 חניכים, עליהם להתפצל לשני זוגות, וכך ממשיכים לתפוס כאשר כל פעם שאחד הזוגות מגיע למספר 4 - הוא מתפצל שוב, ממשיכים לשחק עד שכולם נתפסים.





לאחר שיגמר המשחק, **יושיב המדריך את החניכים ויאמר להם:** במשחק "תוספת זוגות" ששיחקנו כעת ראינו איך כאשר התופסים מתרבים ומתפצלים יש להם יכולת גדולה יותר להצליח לתפוס את שאר החניכים, כי כאשר יש רבים עם אותה מטרה - הם יכולים להגיע אליה בצורה טובה יותר מאשר אדם בודד. וזהו בדיוק המשמעות ב"להיות אריאליניק" ברובד החברתי, שאנו לא חיים רק עם עצמנו, אלא אנחנו שייכים לשבט ולסניף שלנו, ובכך אנו מחוברים לקבוצה גדולה יותר אשר יש לה מכה משותף איתנו, והשייכות הזו נותנת לנו כוח להצליח לעשות דברים גדולים יותר מאשר אם היינו לבד. ממילא נבין שכל אחד ואחד מאיתנו מרכיב את הקבוצה ונותן לה כוח בעצם השייכות שלו אליה.





## הזקן שלברי את החקלוא'!



על מנת להסביר טוב יותר לחניכים את המסר שאנו מבקשים להעניק להם בפעולה זו, נסיים את הפעילות בסיפור מיוחד. המדריך יבקש ממספר חניכים שיציגו בפנטומימה את הדמויות (זקן וילדים לפי הסדר) שעליהם הוא מספר את הסיפור הבא:

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם. כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם."

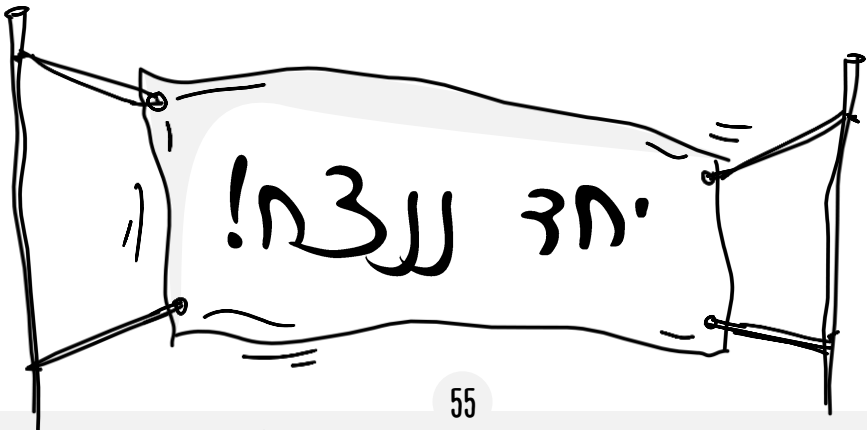
הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?!', הם תמהו. אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אלי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד". למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם.

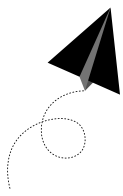
"נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות", אמר. הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות. "נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?! שאל האב וסקר את פני ילדיו. "כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות".

⬅️ **המשך בעמוד הבא**

הבנים, שכבר הבינו שמהשו לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו. "זה היה קל, הא?"! חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים - אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו". זוהי כוחה של קבוצה!

**בסיום הסיפור, יסכם המדריך את הפעולה לחניכים באופן הבא:** בסיפור שקראנו כעת למדנו שכל אחד כאשר הוא חלק מקבוצה יש בו כוח לעמוד בפני לחצים חיצוניים כמו ציניות של החברה והתנהגות שלילית. כמו כן מהמשחק "תופסת זוגות", הבנו שכאשר אנו חלק מקבוצה של שבת וסניף שאנחנו "באותו ראש" אנחנו יכולים להשפיע על הרבה מעגלים כי אנחנו יכולים להתרחב ולהתפצל. ובמשחק "השאגה" חווינו שכאשר אנו עושים משהו עם כולם ביחד - אנו מקבלים מזה עוצמה, דרבון וזה יכול להשפיע למרחקים. **ומזה נלמד ש"להיות אריאליניק" זה אומר להיות חלק מהשבת, להתגבש ולהיות שותף איתו, וביחד לעשות דברים גדולים!**

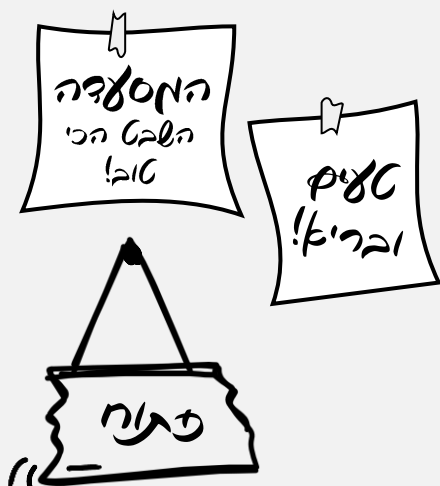




# חגיגה לבוא

המדריך יקבע החניכים זמן במהלך השבוע, בו הם מכינים ארוחת ערב לחברי השבט, כאשר העיקר בו הוא לא האוכל, אלא השיתוף פעולה של כולם, חלק יהיו אחראים להביא את האוכל, מי שיודע לצייר - מכין פלקטים יפים עם שם המסעדה השבטית, מי שמתעסק במוזיקה - מחבר שיר קליט עם מוטו וסלוגן של השבט, ומי שיש לו ידיים טובות - עורך את המקום בצורה מסודרת ומיוחדת. כך שכולם שותפים ומביאים את עצמם לידי ביטוי.

בסוף הערב ינכיח המדריך לחניכים את היופי שיש כאשר עובדים ביחד, וכמה אפשר להפיק דברים נחמדים וגדולים כאשר אנחנו פועלים ביחד כשבט.



פסוק ב'



מי שחמק מאחורי המצדק

# "כשאני לעצמי מה אני"

הראל ונוה



שבוע שני הראון ונוה - כשאנן אלצניי זיה אני

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבוע שעבר שאנו רוצים להיות אריאלניקים, נלמד השבוע איך לראות את עצמנו בתוך השבט שאנו נמצאים, ובתוך הסניף שאנו גדלים בו, שגם הם שותפים לאותה שאיפה ולאותו אידיאל שלנו, ולהתגאות בזה! נלמד לקבל כוחות של גאוות יחידה כאריאלניקים מהקבוצה אליה אנו שייכים, ונגלה איך הופכים את הקבוצה הקרובה אלינו לכזו שהיא מרימה ומעצימה אותנו. כמו כן נבין כמה כוחות אנחנו יכולים לקבל משייכות לשבט וסניף ששותף איתנו לאותה מטרה, ומה אנחנו מרוויחים מזה.

בפעולה הזו נעמיק בתובנה שכאשר אנחנו לבד - גם אם נהיה הכי תותחים - לא נצליח להגיע ליעד שאנו רוצים להציב לעצמנו, וכמו שרגילים לומר את המשפט "אם אתה רוצה להגיע מהר - תרוץ לבד, אם אתה רוצה להגיע רחוק - תרוץ ביחד".

נציף את השאלה "למה אנחנו צריכים להיות חלק משבט?" ונלמד מתוך דיון והפעלה, שלבדנו אנחנו חסרים, וכל אחד מהשבט משלים בנו או ברעיון המשותף נקודה שלבד לא נצליח להשיג. מתוך כך נעצים את התובנה: כמה אנחנו מסוגלים כאריאלניקים לפעול ובגדול - **כאשר אנחנו ביחד!**



### שלבי הפעולה

מה אתה מעדיף?

מספרים מתחלקים

סיפורו של מרק אבן

משימה שבועית

# מה אתה מעדיף? משחק

**בפתיחת הפעולה המדריך יאמר לחניכים:** שבוע שעבר למדנו מה המשמעות "להיות אריאלניק" באופן אישי. השבוע נתקדם צעד אחד קדימה, ולכן נעסוק בשאלה הבאה - "למה אני צריך להיות חלק מקבוצה?"

המדריך ישמע את התשובות שהחניכים יעלו, ולאחר מכן יבקש מהם לשחק את המשחק "מה אתה מעדיף".



## מהלך המשחק:

המדריך יבחר שני צדדים ברחבת הפעילות (ימין ושמאל/קדימה ואחורה), כאשר לצד אחד תוגדר הקטגוריה "מעדיף לבד", ולצד השני תוגדר הקטגוריה "מעדיף בקבוצה". כעת המדריך יקריא רשימה של פעולות, ובכל פעולה שהמדריך יקריא, יצטרך כל חניך להחליט לאיזה צד הוא משייך את עצמו, ולעמוד בהתאם לצדדים שנקבעו.

## המשך בעמוד הבא ←



## רשימת הפעולות:

לשמוע שירים	לצאת למסעדה	ללמוד למבחן
לסדר את הבית	ללכת לקניות	לשחק תופסת
להכין שיעורי בית	לשחק כדורגל	לעשות ספורט
לעשות בייביסיטר על אח/אחיין	לטייל	להקים להקה
לעבוד בגינה	להכין אוכל	לנגן בגיטרה

ככל הנראה יהיו חניכים שיהיו יותר פעמים בצד של "לבד", לעומת חניכים שיהיו יותר בצד של "בקבוצה", וכמובן יהיו חניכים שיזוזו הרבה ממקום למקום. **נעת המדריך יאמר לחניכים:** ראינו שיש דברים שאי אפשר לעשות לבד - כמו לשחק כדורגל ותופסת, ויש דברים שבהחלט ניתן לעשות לבד - כמו לשמוע שירים או לנגן בגיטרה. אבל יחד עם זאת - יש דברים רבים שניתן לעשות אותם לבד, אך יהיה הרבה יותר נעים וכיף לעשות אותם בקבוצה, כמו - ללכת למסעדה, מפני שגם אם ניתן לאכול את אותו אוכל טעים שיש במסעדה, אבל זה משמעם, **לעומת זאת כאשר הולכים לאכול עם חברים שאני מחובר אליהם - נהנה יותר מהחוויה של המסעדה ואפילו לאוכל יהיה טעם אחר. ואם כן "להיות אריאלניק" זה להבין שאני חלק משבט וסניף שאיתם ביחד יהיה לי טוב להתקדם אל היעדים שאני מעוניין בהם.**



# מספרים ותחלקים



**נעת ונקש מהחניכים לשחק את המשחק "מספרים מתחלקים":**



**מהלך המשחק:**

המדריך אומר בכל פעם מספר מסוים ואיבר מסוים, לדוגמא: 3 ראשים, 5 ידיים, 4 רגליים וכדו'. והחניכים צריכים להתחלק במהירות לפי קבוצות שהמדריך אומר ולהצמיד את האיברים שהוא אמר, לדוגמא: "3 ראשים" - שלוש חניכים מצמידים ראשים אחד לשני. "5 ידיים" - ניתן שחניך אחד יצמיד שני ידיים, ושלוש חניכים נוספים יצמידו אליו כל אחד מהם יד אחד, וכך יהיו 5 ידיים. "4 רגליים" - ניתן שחניך אחד יצמיד את שני רגליו, ועוד שני חניכים יצמידו אליו רגל אחת, וכך יהיו 4 רגליים. חניך שנשאר ללא קבוצה - נפסל.

**אחרי המשחק יסביר המדריך לחניכים:** יכול להיות שמי שנשאר ללא קבוצה הוא אלוף השחמט, הצייר הכי טוב, או המארגן אירועים התותח, אבל הוא נפסל בגלל שכאשר הוא היה לבד לא הייתה לו משמעות במשחק. וכך גם בחיים, יש משפט שאומר "אם אתה רוצה לרוץ מהר - תרוץ לבד, אם אתה רוצה לרוץ רחוק - תרוץ ביחד", מפני שהשייכות שלנו לקבוצה נותנת לנו כח גם אם אנחנו אנשים מיוחדים בפני עצמנו. ולכן "להיות אריאלניק" זה אומר לראות איך אני מביא את הייחודיות שלי בתוך השבט, ואיך אני יכול מצד אחד להעניק את הטוב שיש לי לשבט, ומצד שני לקבל את הטוב שיש לכל אחד מהשבט לתת לי.



## סיפורו של מרק האבן



### נעת המדריך יקריא לחניכים את הקטע הבא:

לקראת שקיעה נכנס חייל צעיר לכפר, בדרכו הביתה מהמלחמה. מגפיו היו בלויים ומעילו קרוע, אך הוא שרק מנגינה עליזה כאילו לא היו לו דאגות בעולם.

"הלכתי בדרכים קילומטרים רבים" הוא אמר. "האם תוכלו להעניק לי ארוחה חמה ומיטה לילה?" אנשי הכפר החליפו מבטים. הזמנים קשים, והם לא ששו לחלוק את מזונם עם איש זר. "תוכל לישון באסם שלי" הציע אחד. "אבל... אני חושש שאין לנו דבר לאכול". "באמת?" קרא החייל והכניס את ידו לכיס מעילו. "אם כן, אתם בני מזל שהגעתי אל הכפר שלכם! אני אאכיל את כל הכפר הערב - בזה!"

הוא פתח את ידו וחשף אבן קטנה ועגולה. "אבן?" צחקו אנשי הכפר "אי אפשר לאכול אבן!" "אה, אבל זו אינה אבן רגילה", הסביר החייל. "אם מניחים אותה בסיר מים, אפשר להכין ממנה מרק משובח - הטעים ביותר שטעמתם מעודכם! אני מוכן להראות לכם, אם תרצו. אני זקוק רק לקדירה עם מים ועצים למדורה". ובכן, סקרנותם של אנשי הכפר התעוררה והם הסכימו. במהרה בעבעה הקדירה מעל מדורה עליזה. כולם התבוננו בעניין כשהחייל הוסיף את האבן, ערבב היטב ובחש את המרק. "ובכן?" הם שאלו בלהיטות "ממממ... לא רע", אמר החייל "אולי תפל במקצת. מרק אבן טוב זקוק למעט תפוחי אדמה. אבל, מה לעשות, נצטרך להסתפק במה שיש".

"אהה... יש לי כמה תפוחי אדמה בבית" אמר איש אחד. "מצוין" קרא החייל "אני מבטיח לך שמעולם לא טעמת דבר טוב יותר ממרק אבן עם תפוחי אדמה". האישה הביא את תפוחי האדמה, והחייל חתך אותם והוסיפם למרק. לאחר מכן הוא טעם פעם נוספת. "הרבה יותר טוב!" הוא הכריז, "אף שעם בצל או שניים זה יכול להיות מעולה בהרבה. אבל אני מניח שאי אפשר לרצות הכול בחיים". "לי יש כמה בצלים" אמרה אישה אחת בביישנות. "באמת?" אמר החייל. "נפלא, עכשיו תהיה לנו חגיגה אמיתית". האישה הביאה את הבצלים, והחייל חתך אותם והוסיפם למרק. החייל טעם פעם נוספת מהמרק. "אהה משובח!" הוא אמר. "חבל רק שאין לנו עוף. למרק אבן טוב באמת תמיד מוסיפים מעט עוף". "אמא, נדמה לי שיש לנו עוף בבית" קראה ילדה אחת ומהרה לביתה. כעת עמדו כולם מעל הקדרה מזילים ריר מרוב רעב. החייל הוסיף את העוף וערבב היטב.

לאחר מכן טעם שוב ונאנח "מממ, זה כל כך טעים. עוד כמה ירקות היו הופכים אותו פשוט למושלם... אבל אסור להיות חזירים!" אנשי הכפר הביטו זה בזה, וכאיש אחד מהרו לביתם וחזרו עם מלוא חפניים ירקות: גזר, כרוב, אפונה... החייל הוסיף את כל הירקות פנימה ובחש. הקדרה בעבעה כעת עד שפתיה במרק סמיך ומחמם לב. כולם הביטו בציפיה כשהוא טעם כף נוספת. "מושלם!" הוא קרא. "פשוט מושלם! זה מרק האבן הטוב ביותר שאכלתי מעודי". "מי חשב שמאבן אפשר להכין מרק כל כך טעים?" קראו אנשי הכפר בין לגימה ללגימה. "אנחנו צריכים להכין אותו שוב".

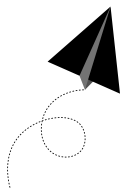
החייל חייך "אתם יכולים לשמור את האבן" הוא אמר "ואל תשנחו את המתכון. אם כל אחד יתרום משהו קטן, זה תמיד יצליח".



**בסופו של הסיפור, יסכם המדריך לחניכים את הפעילות, ויאמר להם:** פתחנו בשאלה - "למה בשביל "להיות אריאלניק" עלי להיות חלק מקבוצה? ובפעולה קיבלנו מספר תשובות לכך. והם, ש"להיות אריאלניק" זה להיות מחובר לשבט וסניף מתוך הבנה שגם אם אני יכול לעשות את אותם מעשים כשאני לבד בבית, עדיין כאשר אני עושה אותם עם קבוצה הם מקבלים רעננות וכוחות חיים שאי אפשר להשיג לבד, כמו שלמדנו במשחק "מה אתה מעדיף".

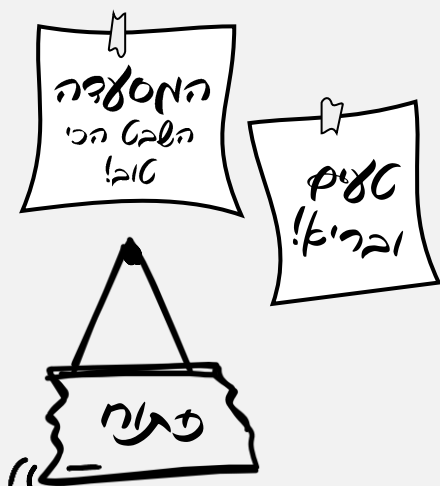
בנוסף במשחק "מספרים מתחלקים" ראינו שגם אם אני אהיה הטוב ביותר שאני מסוגל להיות בתור אדם יחיד, לא תהיה לכך משמעות אם אני לא אהיה חלק בקבוצה בה אני אביא לידי ביטוי את הייחודיות שלי, מפני שלבד אני יכול להיות מוצלח לדברים מסוימים, אבל בלי חיבור ושיתוף פעולה עם הקבוצה והשבט יהיו דברים שאני אהיה בהם חסר חשיבות.

ומהסיפור "מרק של אבן" הבנו שאם כל אחד ישמור לעצמו את אוכל שיש לו בבית, אזי יכול להיות שכל אחד אכן יצליח לאכול את האוכל שיש לו - בטטה, גזר או תפוח אדמה, אבל זה יהיה טפל וחסר טעם, לעומת זאת כשכל אחד נותן את מה שיש לו, ומקבל מהאחר - אזי נוצרת פה מציאות של מרק ירקות עשיר וטעים שלא היה יכול להיווצר אם כל אחד היה נשאר עם הירק הפרטי שלו בבית. וכך גם אנחנו, **לבד אנחנו חסרים - ועל ידי השותפות שלנו לשבט ולסניף אנחנו יכולים ליצור דברים גדולים, מופלאים, נדירים ומיוחדים!**



# חגיגה לבוא

המדריך יקבע החניכים זמן במהלך השבוע, בו הם מכינים אירוע "מסעדה" לחברי השבט, כאשר העיקר בו הוא לא האוכל, אלא השיתוף פעולה של כולם, מי שמבין בבישול - מבשל, מי שיוזע לצייר - מכין פלקטים יפים עם שם המסעדה השבטית, מי שמתעסק במוזיקה - מחבר שיר קליט עם מוטו וסלוגן של השבט, ומי שיש לו ידיים טובות - עורך את המקום בצורה מסודרת ומיוחדת. כך שכולם שותפים ומביאים את עצמם לידי ביטוי.



פּוֹעַ פִּי



“מי שחילק מאחורי המצדדים”

“לוותר כדי להרוויח”

מעוז, נחלה ושבט חדש



שבוע שני וחצי, נראה ולבט חזק - אולי כפי אהרונים

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבוע שעבר שאנו רוצים להיות אריאלניקים, נלמד השבוע איך לראות את עצמנו בתוך השבט שאנו נמצאים, ובתוך הסניף שאנו גדלים בו, שגם הם שותפים לאותה שאיפה ולאותו אידיאל שלנו, ולהתגאות בזה! נלמד לקבל כוחות של גאוות יחידה כאריאלניקים מהקבוצה אליה אנו שייכים, ונגלה איך הופכים את הקבוצה הקרובה אלינו לכזו שהיא מרימה ומעצימה אותנו. כמו כן נבין כמה כוחות אנחנו יכולים לקבל משייכות לשבט וסניף ששותף איתנו לאותה מטרה, ומה אנחנו מרוויחים מזה.

בפעולה הזו, נעמיק בנושא השייכות לשבט, ונחדד את השאלה "מה אנחנו מרוויחים מהשייכות לקבוצה, הרי ככה לא רואים אותנו! אני סתם אחד מתוך כמה ולא מיוחד?" נקביל זאת בהשוואה לשאלה: "מה עדיף, קריירה או משפחה?" הרי אם אנחנו מקימים משפחה בהכרח זה פוגע ביכולת להשקיע בקריירה כמו רווק?! מתוך שאלות אלו נעמיק בהבנה שהוויתור וההתמסרות עבור משהו גדול - הם דווקא אלו שיוצרים את הבנייה של הקומה הנוספת אצלנו באישיות, שאליה לא היינו יכולים להגיע אם היינו נשארים לבד.



במהלך הפעולה נחווה כיצד תובנה זו שייכת גם לשבט, שאמנם אנו מוותרים על כך שהפוקוס יהיה רק עלינו, וכאריאלניקים נבחר לא לממש את כל הפוטנציאל שלנו על מנת לאפשר לשני להביא את הזווית שלו, וכך נוכל להשפיע בהיקפים רחבים יותר ולאורך זמן, מה שלא נצליח להשיג אם נישאר יחידים. ואדרבה, דווקא השייכות לקבוצה היא זו שנותנת לנו כוחות להתקדם גם לעבר המטרות האישיות שלנו!



## שלבי הפעולה

חתול ועכבר

מה אתה מעדיף

טיסת האוזים

משימה שבועית



## משחק חתול ועכבר

**בפתיחת הפעולה המדריך יאמר לחניכים:** שבוע שעבר למדנו מה המשמעות של **"להיות אריאלניק"** באופן אישי. השבוע נתקדם צעד אחד קדימה, ולכן נעסוק בשאלה הבאה - **"למה אני צריך להיות חלק מקבוצה?"**

המדריך יבקש מהחניכים לשחק את המשחק "חתול ועכבר".



### מהלך המשחק:

בוחרים שני מתנדבים שיהיו חתול ועכבר ומעמידים את שאר חברי הקבוצה במעגל כשהם מחזיקים ידיים. העכבר נכנס למעגל והחתול נשאר בחוץ. על החתול לנסות לתפוס את העכבר ועל העכבר לחמוק מהחתול. מטרת הקבוצה היא למנוע מהחתול להיכנס למעגל או לצאת ממנו, לפי הצורך.

**לאחר המשחק יושיב המדריך את החניכים, ויאמר להם:** אם חניך אחד היה צריך לשמור על ה"עכבר", האם הוא היה מצליח? רוב הסיכויים שלא... לעומת זאת כאשר הקבוצה ביחד נותנת כח אחד לשני, אז גם אם יש חניך יותר חלש מה"חתול", עדיין הוא מסוגל לגבור עליו - מפני שהוא מחובר לקבוצה. המשחק הזה מחדד לנו ש"להיות אריאלניק" זה אומר להיות מחובר לקבוצה מתוך ההבנה שכאשר כל אחד נותן את הכח שלו - **אנחנו יכולים ליצור דברים גדולים, שלבד לא היינו מצליחים.**

# מה אתה מעדיף? משחק

**נעת המדריך יבקש מהם לשחק את המשחק "מה אתה מעדיף".**

## מהלך המשחק:

המדריך יבחר שני חניכים, כאשר לאחד מהם תוגדר הקטגוריה "מעדיף לבד", ולשני תוגדר הקטגוריה "מעדיף בקבוצה". המדריך יקריא נושא אחד מתוך הרשימה להלן, והחניכים יצטרכו לנהל דיאלוג בו כל אחד משכנע את הצד השני מדוע עדיף לבד או בקבוצה. ברגע שהמדריך מוחא כף, החניכים צריכים להחליף את הדעות ולהמשיך בדיוק מאותו מקום בו הם עצרו, כלומר - החניך שהיה צריך להסביר למה עדיף לבד יסביר למה עדיף בקבוצה, ולהיפך. **אחרי כמה דקות, יקרא המדריך לזוג חניכים נוסף וייתן להם נושא אחר לדון בו.**

**רשימת הנושאים:** ללמוד למבחן. לשחק תופסת. לעשות ספורט. להקים להקה. לנגן בגיטרה. לצאת למסעדה. ללכת לקניות. לשחק כדורגל. לטייל. להכין אוכל. לשמוע שירים. לסדר את הבית. להכין שיעורי בית. לעשות בייביסיטר על אח/אחיין. לעבוד בגינה. לשטוף את המכונית.

אין חובה להשתמש בכל הנושאים, אך הנושא האחרון שהמדריך ייתן לחניכים לדון בו יהיה - **מה אתה חושב שעדיף? להיות רווק או להקים משפחה?**



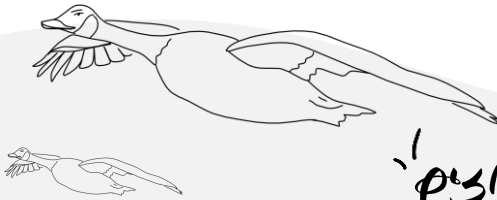
המשך בעמוד הבא

**בסוף המשחק יחדד המדריך לחניכים את השאלה - "מה אני מרוויח מהשייכות לקבוצה, הרי נכה לא רואים אותי, אני סתם אחד מתוך כמה, ואני לא מיוחד?"** המדריך יוביל את הדיון ויסכם אותו בתובנה שיש דברים בהם כאשר אני חלק מקבוצה, אני מוותר על זה שהפוקוס יהיה רק עלי בשביל לאפשר לשני להביא את הייחודיות שלו, אבל אני גם מרוויח מכך - מפני שיש דברים שלא אוכל להצליח בהם, כמו לשחק כדורגל, שלא משנה כמה טוב אני אהיה, אני חייב להיות חלק מקבוצה כדי שכל אחד ייתן את הכישרון לו על מנת לגבור על הקבוצה היריבה, בדיוק כמו שמסי חייב את השוער ושחקני ההגנה כדי להיות השחקן הכי טוב, ובלעדיהם הוא לא יצליח לנצח. זו גם הסיבה שאנחנו מעדיפים חיי משפחה על חיי רווקות. משום שאף על פי שיכול להיות שאני אהיה יותר יעיל בעבודה תור רווק, או שיהיה לי יותר כסף, אבל את הקומה האישיותית שאני בונה כאשר אני חי בתור נשוי ומתמודד עם שוני ולקיחת אחריות - לא אוכל לקבל אם אשאר רווק. כמו כן הערך של הקמת משפחה ויצירת המשכיות לעולם היא חשובה יותר מאשר אם אני באופן אישי אעבוד באופן המירבי שאני יכול בתור רווק.



ובשביל הדברים האלה אני מוכן כביכול "לוותר" על הייתרונות שיש ברווקות, מפני שאני יודע שהוויתור הזה מביא אותי להשיג דברים אחרים שאני חושב שהם אמיתיים וחשובים יותר - והם קיימים בחיי משפחה, כך שלא הייתי יכול להשיג אותם אם הייתי נשאר רווק.

מתן כך נשיו להבנה ש"להיות אריאלניק" זה אומר לזאת ולהיות חלק מקבוצה זה דבר שנותן לי כוח, ושאי אפשר לומר - אם אני אקבוצה שיכולה לעזור לי להצליח יותר ואוהב את החברים שלהם יותר ואם אני אהיה הכי טוב במשהו מסוים, אז אין חסרה לי הש"כ"ו אקבוצה שיכולה לעזור לי להצליח יותר ואוהב את החברים שלהם יותר ואם אני אהיה הכי טוב במשהו מסוים, אז אין חסרה לי הש"כ"ו - חלוף בחי"ו.



סיסר האוונים!



**לסיום הפעולה יקריא המדריך לחניכים את הקטע הבא:**

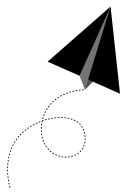
בחיים, יש לנו המון מה ללמוד מחיות, למשל: מחתול אנו לומדים את מידת הצניעות, מכלב אנחנו לומדים את ערך הנאמנות, ומהנמלה אנו לומדים את מידת זריזות. אבל מה אפשר ללמוד מאווז?

האם ראינו פעם אווזים נודדים ממקום למקום? צורת הנדידה שלהם מעניינת מאוד - האווזים נודדים בשמים במבנה להקתי הדומה מאוד לאות V, וזה לא סתם.

← המשך בעמוד הבא

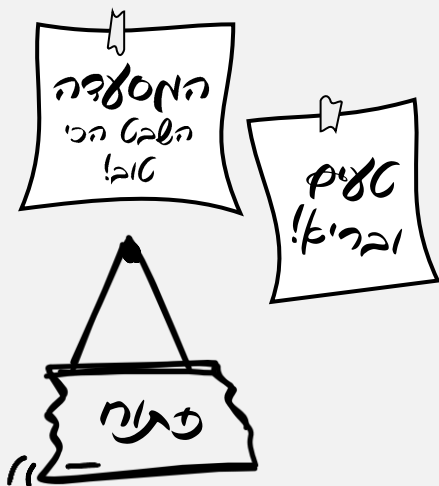
צורת התעופה בקבוצה בצורה הזו מגדילה את מהירות התעופה ב 71% מאשר היו עפות כל אחת בנפרד! דבר נוסף, כאשר האווז הנמצא בראש ה V מתעייף, הוא חוזר אחורה ואווז אחר מחליף אותו, כמו כן בזמן שכל האווזים נמצאים מאחורה הם קוראים קריאות עידוד לאווזים שמקדימה, כן כן, קריאות עידוד. ולא רק זה, אלא כאשר אווז אחד מהלהקה נפצע או נחלש, שני אווזים עוזבים את הלהקה יחד כדי לעזור לו ולספק לו הגנה, לאחר מכן הם מצטרפים לשיירה אחרת או מנסים להדביק בחזרה את השיירה שלהם. אז אם אפילו האווזים מבינים את כוחה של קבוצה, יודעים לעודד את שאר חבריהם, ומוכנים להקריב למען אחד מחברי הקבוצה, מה איתנו?

**אחרי הקראת הקטע, יסכם המדריך לחניכים:** "להיות אריאלניק" זה אומר להבין שאני צריך להיות חלק מקבוצה, שבט וסניף, שאיתם אני שותף לדרך שלי ולמעשים שאני רוצה לעשות. במשחק "חתול ועכבר" הבנו ש"להיות אריאלניק" זה אומר להשקיע בלהיות חלק מהקבוצה, מפני שכאשר אני חלק מהקבוצה יש לי כח גדול יותר מאשר אם הייתי לבד, וכן שאני מוכן כביכול "לוותר" על הייתרונות שיש ברווקות, מפני שאני יודע שהוויתור הזה מביא אותי להשיג דברים אחרים שאני חושב שהם אמיתיים וחשובים יותר - והם קיימים בחיי משפחה. במשחק "מה אתה מעדיף" הבנו שדווקא השייכות שלי לשבט ולסניף גורמת לי לקבל כוח ואפשרות להתקדם אל עבר המטרות שלי, כמו מסי בתוך קבוצת הכדורגל שלו. ומהסיפור על טיסת האווזים החכמנו כמה העובדה שכל אחד נותן ממה שיש לו לשבט ולסניף - **היא זו שנותנת כח גם לי כיחיד השייך לשבט ולסניף!**



# חגיגה לבוא

המדריך יקבע החניכים זמן במהלך השבוע, בו הם מכינים אירוע "מסעדה" לחברי השבט, כאשר העיקר בו הוא לא האוכל, אלא השיתוף פעולה של כולם, מי שמבין בבישול - מבשל, מי שיוזע לצייר - מכין פלקטים יפים עם שם המסעדה השבטית, מי שמתעסק במוזיקה - מחבר שיר קליט עם מוטו וסלוגן של השבט, ומי שיש לו ידיים טובות - עורך את המקום בצורה מסודרת ומיוחדת. כך שכולם שותפים ומביאים את עצמם לידי ביטוי.







סבוע ב'



“מי שחילק מאחורי המצות”

”מה יוצא לי מזה?”

חב"ב



שבוע של חב"ב - מה יוצא לי מזה?

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבוע שעבר שאנו רוצים להיות אריאלניקים, נלמד השבוע איך לראות את עצמנו בתוך השבט שאנו נמצאים, ובתוך הסניף שאנו גדלים בו, שגם הם שותפים לאותה שאיפה ולאותו אידיאל שלנו, ולהתגאות בזה! נלמד לקבל כוחות של גאוות יחידה כאריאלניקים מהקבוצה אליה אנו שייכים, ונגלה איך הופכים את הקבוצה הקרובה אלינו לכזו שהיא מרימה ומעצימה אותנו. כמו כן נבין כמה כוחות אנחנו יכולים לקבל משייכות לשבט וסניף ששותף איתנו לאותה מטרה, ומה אנחנו מרוויחים מזה.

בפעולה הזו, נעמיק בנושא השייכות לשבט, ונחדד את השאלה "מה אנחנו מרוויחים מהשייכות לקבוצה, הרי ככה לא רואים אותנו! אני סתם אחד מתוך כמה ולא מיוחד?!" נקביל זאת בהשוואה לשאלה: "מה עדיף, קריירה או משפחה?" הרי אם אנחנו מקימים משפחה בהכרח זה פוגע ביכולת להשקיע בקריירה כמו רווק?! מתוך שאלות אלו נעמיק בהבנה שהוויתור וההתמסרות עבור משהו גדול - הם דווקא אלו שיוצרים את הבנייה של הקומה הנוספת אצלנו באישיות, שאליה לא היינו יכולים להגיע אם היינו נשארים לבד.

במהלך הפעולה נחוזה כיצד תובנה זו שייכת גם לשבט, שאמנם אנו מוותרים על כך שהפוקוס יהיה רק עלינו, וכאריאלניקים נבחר לא לממש את כל הפוטנציאל שלנו על מנת לאפשר לשני להביא את הזווית שלו, וכך נוכל להשפיע בהיקפים רחבים יותר ולאורך זמן, מה שלא נצליח להשיג אם נישאר יחידים. ואדרבה, דווקא השייכות לקבוצה היא זו שנותנת לנו כוחות להתקדם גם לעבר המטרות האישיות שלנו!



## שלבי הפעולה

מה אתה מעדיף?

או חברותא או מיתותא

יחידת התצפיתנים



**נפתח את הפעולה בכך שנבקש מהמשתתפים לשחק "מה אתה מעדיף".**

## **מהלך המשחק:**

נבחר שני מתנדבים, כאשר לאחד מהם תוגדר הקטגוריה "מעדיף לבד", ולשני תוגדר הקטגוריה "מעדיף בקבוצה". מעביר הפעולה יקריא נושא אחד מתוך הרשימה להלן, והמשתתפים יצטרכו לנהל דיאלוג בו כל אחד משכנע את הצד השני מדוע עדיף לבד או בקבוצה. ברגע שמעביר הפעולה מוחא כף, המשתתפים צריכים להחליף את הדעות ולהמשיך בדיוק מאותו מקום בו הם עצרו, כלומר - המשתתף שהיה צריך להסביר למה עדיף לבד יסביר למה עדיף בקבוצה, ולהיפך.

אחרי כמה דקות, יקרא מעביר הפעילות לזוג משתתפים נוסף וייתן להם נושא אחר לדון בו.

**רשימת הנושאים:** ללמוד למבחן. לשחק תופסת. לעשות ספורט. להקים להקה. לנגן בגיטרה. לצאת למסעדה. ללכת לקניות. לשחק כדורגל. לטייל. להכין אוכל. לשמוע שירים. לסדר את הבית. להכין שיעורי בית. לעשות בייביסיטר על אח/אחיין. לעבוד בגינה. לשטוף את המכונית.

**אין חובה להשתמש בכל הנושאים, אך הנושא האחרון שמעביר הפעילות ייתן למשתתפים לדון בו יהיה - מה אתה חושב שעדיף, להיות רווק או**

**להקים משפחה?**

⬅️ **המשך בעמוד הבא**

**בסוף המשחק נחדד את השאלה - "מה אני מרוויח מהשייכות לקבוצה, הרי נכה לא רואים אותי, אני סתם אחד מתוך כמה, ואני לא מיוחד?"** נוביל את הדיון לתובנה שיש דברים בהם כאשר אני חלק מקבוצה, אני מוותר על זה שהפוקוס יהיה רק עלי בשביל לאפשר לשני להביא את הייחודיות שלו, אבל אני גם מרוויח מכך - מפני שיש דברים שלא אוכל להצליח בהם, כמו לשחק כדורגל, שלא משנה כמה טוב אני אהיה, אני חייב להיות חלק מקבוצה כדי שכל אחד ייתן את הכישרון לו על מנת לגבור על הקבוצה היריבה, בדיוק כמו שמסי חייב את השוער ושחקני ההגנה כדי להיות השחקן הכי טוב, ובלעדיהם הוא לא יצליח לנצח. **זו גם הסיבה שאנחנו מעדיפים חיי משפחה על חיי רווקות.** משום שאף על פי שיכול להיות שאני אהיה יותר יעיל בעבודה תור רווק, או שיהיה לי יותר כסף, אבל את הקומה האישיותית שאני בונה כאשר אני חי בתור נשוי ומתמודד עם שוני ולקיחת אחריות - לא אוכל לקבל אם אשאר רווק. כמו כן הערך של הקמת משפחה ויצירת המשכיות לעולם היא חשובה יותר מאשר אם אני באופן אישי אעבוד באופן המירבי שאני יכול בתור רווק. ובשביל הדברים האלה אני מוכן כביכול "לוותר" על הייתרונות שיש ברווקות, **מפני שאני יודע שהוויתור הזה מביא אותי להשיג דברים אחרים שאני חושב שהם אמיתיים וחשובים יותר - והם קיימים בחיי משפחה, כך שלא הייתי יכול להשיג אותם אם הייתי נשאר רווק.**





## נשב יחד במעגל ונקריא למשתתפים את הקטע הבא:

"אמר רבי יוחנן: כל ימיו של אותו צדיק (חוני המעגל) היה מצטער על מקרא זה: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (תהלים קכו, א). אמר: וכי יש שיישן אדם שבעים שנה בחלום?! יום אחד היה מהלך בדרך, ראה את אותו האיש שהיה נוטע חרוב. אמר לו: חרוב זה, לכמה שנים טוען פירות? אמר לו: לשבעים שנה. אמר לו: הסבור אתה שתחיה עוד שבעים שנה? אמר לו אותו האיש: אני מצאתי את העולם בחרובים, כך אני נוטע לבני. ישב חוני לאכול, נפלה עליו שינה ונרדם. עלה צוק והקיף אותו, ונעלם מעיני הבריות, ונס שבעים שנה. כאשר התעורר, ראה איש שמלקט פירות מאותו החרוב. אמר לו: האם אתה זה שנטעתן? אמר לו: אבי אבא. אמר: ודאי מנמנם הייתי שבעים שנה. ראה אתונו שילדה לו רמכים רמכים. הלך לביתו ואמר להם: בנו של חוני המעגל היכן? אמרו לו: בנו אינו בעולם, אבל יש בן בנו. אמר להם: אני חוני המעגל. לא האמינו לו. הלך לבית המדרש, שמע החכמים אומרים: ברורה לנו שמועה זו עכשיו כבזמנו של חוני המעגל. שכאשר היה נכנס לבית המדרש, כל קושיה שהיתה להם לחכמים היה מיישבה. אמר להם: "אני הוא"! ולא האמינו לו ולא נתנו לו כבוד כראוי לו. חלשה דעתו של חוני, ביקש רחמים שימות, ומת. אמר רבא זהו שרגילים האנשים לומר: "או חברותא או מיתותא". (תענית כג.)



**אחרי שנקרא את הקטע, נעלה שאלה לדיון -** מה באמת משמעות המשפט "או חברותא או מיתותא"? למה ה"חברותא" הייתה כל כך חשובה לחוני שבלעדיה הוא העדיף למות? ובכלל - למה בן אדם לא יכול להתקיים לבד?

אחר שהמשפטים יחוו את דעם בנושא, ננסה להאיר את המשמעות של הסיפור באופן הבא - כאשר חבריו של חוני התאבלו לא ראו אור - הוא הרגיש בודד. ולמרות שמצד שני החרוץ הוא בודאי היה יכול לשהות וללמוד גרה אבד, אך חוסר הבדידות שנבעה מהעובדה שהוא לא היה חלק מהמשפחה או מהחברים בגלל המדרש, והעובדה שאיש לא "ראה" אותו - הייתה חסרה כל כך גדולה שביקש את נפשו אחריו.



## יחידת ה'צפינים'

ננסה כעת לחזק את חשיבות השייכות לקבוצה, על ידי משל צבאי. בצבא כבר מזמן הבינו שכדי שמבצע טוב יצליח, מלבד הכוחות שנמצאים בשטח, יש צורך ביחידת "תצפית" מלמעלה שנותנת פקודות לאנשים בשטח. אדם שנמצא בתוך קרב או מסתערב בתוך הפגנה של ערבים, אינו יכול לראות את התמונה הכוללת, אלא הוא רואה רק את מה שלפניו ואולי מעט מאחוריו.

לעומת זאת התצפיתן יכול לראות את התמונה הכוללת ויכול לכוון את הלוחם בצורה הטובה ביותר - דווקא בגלל שהוא לא נמצא בתוך האירוע עצמו.

המשך בעמוד הבא ←

כך גם אנחנו בחיים צריכים תצפיתנים שיראו אותנו מאוד זוויות, ולכן האדם זקוק בחייו להיות בקשר עם חברים שאליהם הוא מחובר על מנת שיקדמו אותו לא מתוך תלות חברתית או לחץ חברתי, אלא מתוך חברות אמיתית, כנה ומקדמת. וכדברי המסילת ישרים בפרק כג, בדרכי קניית הענווה: **"ואין טוב לאדם אלא שיבקש לו חברים תמימים, שיאירו עיניו במה שהוא עיוור בו וינחיהו באהבתם ונמצאו מצילים אותו מכל רע, כי מה שאין האדם יכול לראות, לפי שאינו רואה חובה לעצמו, הם יראו ויבינו ויזהירוהו - ונשמר"**.

### את העיקרון הזה נוכל ללמד מהקטע אותו נקריא למשתתפים:

"רבי יוחנן וריש לקיש היו חברוא במשך שנים ארוכות. לאחר פטירה ריש לקיש ניסו חכמים אלהבוא אל יוחנן חברוא אחר - ר' אלעזר בן שזר והם אכן אמדו יחד וכל דבר של יוחנן אמר, ר' אלעזר בן שזר היה מבוא לו סיוע והוכחה לדבריו. אך ר' יוחנן הצטער מאוד וסיפר בצער איך בחברוא עם ריש לקיש אל כל דבר שהוא היה אומר, היה ריש לקיש מקשה עליו 24 קושיא. עד שמרוב צער אל פטירה ריש לקיש הלך ר' יוחנן, בכה וקרע את בגדיו בצעקה - "היכן אמר ריש לקיש? היכן אמר ריש לקיש?" צעק וצעק עד שיצאה צאל ממנו, ביקשו עליו חכמים רחמים ונפטרו".

(בגא מביא פד.)



מהסיפור המיוחד הזה, אנו רואים שאף על פי שריש לקיש היה מקשה קושיות רבות על רבי יוחנן, אך רבי יוחנן הרגיש שהחברותא עם ריש לקיש מחדדת אותו, מבררת את דעתו ומדייקת את סברתו בלימוד התורה. **ומהסיפור הזה אנו לומדים שוב, כמה קריטי לאדם להרגיש שהוא לא לבד ושהוא מחובר לחבר טוב בחיבור אמיתי לבני ועמוק. ועד כמה השפיעה תחושת הבדידות מהחברותא על רבי יוחנן עד שדבר זה הוביל בסוף לפטירתו.**

נסכם ונאמר -

במשחק "מה אתה מעדיף" למדנו ש-"**להיות אריאלניק**" זה להיות אדם המבין שאינו יכול להסתדר לבד בחיים, בבית, בישיבה או בלימוד התורה, מפני שהחיים לבד הם חיים חסרים, ואילו החיבור לקבוצה ומשפחה מולידים שייכות לערכים אמיתיים ונצחיים. מסיפורו של חוני המעגל הבנו ש"להיות אריאלניק" זה אומר להיות אדם ששייך לסניף ולשבט, מתוך תחושת רצון לראות את הזולת ושהזולת יראה אותי - ועל ידי כך לקבל כוחות חיים, ולא להיות אדם שחי לבד. ומיחידת התצפיתנים חידדנו ש"להיות אריאלניק" זה אומר להיות מחובר לחברים בסניף מתוך קשר טוב, נעים ומשותף, ולדעת שמהקשר הזה ניתן לקבל כל כך הרבה בבניית האישיות, בפיתוח המידות, ובמבט מדויק יותר על המציאות.





“תעלה אריות עם הפנים כלם ישראל”

**-שבוש ע'-**

סבוע ט'



'נעלם אירא לם הפנים לם יידא'

# "הסתכל מעבר למה שאתה רואה"

גלעד ודביר



שבוע אישי גלגל ודבור - הסתכל ונצטרף למה שאנחנו רואים

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבועיים האחרונים מה זה אומר להיות אריאלניק, ואחרי שהבנו כמה חשוב כאריאלניקים להיות חלק משבט וסניף, כעת נרחיב את מעגל השייכות שלנו, ונצטרף להיות חלק מתנועה גדולה ומשפיעה, ובכך נוכל להיות שותפים גם בהשפעה רחבה על עם ישראל!

תנועת אריאל גדלה לאורך השנים, ואנו רוצים להביא את הבשורה שלנו לעם ישראל. השייכות שלנו לתנועה יכולה לתת לנו דחיפה גדולה לבוא ולעשות עבור עם ישראל, בשכונה, בעיר, ובכלל באווירה הציבורית! שותפות שלנו היום, יכולה להוליד השפעה ארוכת טווח לשנים רבות קדימה על אנשים וציבורים רבים!

בפעולה השבוע, נסקור את ההיסטוריה של תנועת אריאל, ומתוך כך נאיר את המשמעות לכך - שכאשר אנו מתחילים פרויקט חיובי, גם אם הוא נראה כרגע קטן, אך אחרי זמן הוא יכול להשפיע בגדול ואנו לא יודעים עד כמה רחוק הוא יכול להגיע! ממש כמו שאומר הפסוק: "שלח לחמך על פני המים כי ברבות הימים תמצאנו".

נספר על התפשטות הדף היומי ברחבי העולם - אשר התחיל גם כן באופן קטן, והפך להיות מפעל עולמי חובק זרועות! במהלך הפעולה נדגיש את העובדה שיש לכל אחד מאיתנו כח ויכולת לבצע פעולה שבעתיד הקרוב או הרחוק תיצור השפעה חיובית על המון אנשים, ברחוב, בשכונה, ביישוב, בעיר, או בכלל על כמות גדולה של אנשים, וממילא נפנים שתפקידנו הוא לחשוב ולראות איפה אנו יכולים לעזור ולפעול.



## שלבי הפעולה

חידון על התנועה

טלפון מתוקן

סיפורו של הדף היומי

משימה שבועית



# חידון עם העלמה משחק

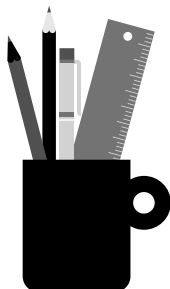
המדריך ישאל את החניכים, "אחרי שבשבתות האחרונות הבנו מה זה אומר **"להיות אריאלניק"** בתור אדם פרטי, ובתור חלק מקבוצה. כיצד לדעתכם אריאלניק משפיע על עם ישראל?" אחרי שהחניכים יענו את דעתם, המדריך יערוך חידון קצר לחניכים.

## מהלך המשחק:

המדריך יבקש מהחניכים להתפזר במרחב לפי סוג התשובה שכל אחד מהם חושב, ויתן לכל תשובה מקום מוגדר מראש. אם הפעולה מתרחשת במקום סגור אפשר להציע את ארבע פינות החדר, אם הפעילות מתקיימת במקום פתוח ניתן לקבוע ארבע נקודות הקרובות למעגל הישיבה.

## שאלות ותשובות לחידון - שים לב שהתשובה הנכונה מודגשת

1. באיזה שנה התנועה קמה?
  - א. תשל"ט
  - ב. התש"ח
  - ג. התשי"ג
  - ד. התשל"ד
2. מי הקים את התנועה?
  - א. הרב שלמה אבינר
  - ב. יוסי ורדי
  - ג. דביר עמיאור
  - ד.
3. כמה סניפים היו בשנה הראשונה של התנועה?
  - א. 1
  - ב. 10
  - ג. 3
  - ד. 2
4. כמה סניפים יש היום בתנועה?
  - א. 250
  - ב. 168
  - ג. 120
  - ד. 150
5. כמה חניכים יש היום בתנועה?
  - א. 17,000
  - ב. 20,000
  - ג. 15,000
  - ד. 10,000



← המשך בעמוד הבא

**לאחר החידון המדריך יאמר לחניכים:** שימו לב. התנועה הוקמה על ידי אדם אחד, והיו בה רק שלושה סניפים בשנה הראשונה, כעת תראו לאיפה התנועה הגיעה, **תחשבו מה היה קורה אם הרב אליעזר מלמד לא היה מתחיל את הסניף הראשון, כי הוא היה אומר לעצמו "איזה השפעה כבר אני בתור יחיד יכול ליצור"!? אם זה מה שהוא היה אומר לעצמו, לא הייתה היום תנועת אריאל!** אבל מהסיפור של הקמת התנועה אנחנו צריכים ללמוד על עצמנו, ש"להיות אריאלניק" זה אומר שאנחנו עושים מעשים מתוך אמונה שהם יכולים לפעול קדימה בגדול, גם אם עכשיו הם נראים לנו קטנים!



## אספון חטקו

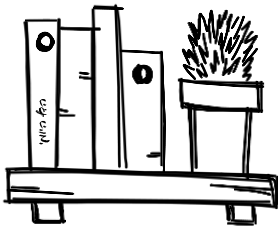


**אחרי החידון וגילוי התשובות, נבקש מהחניכים לשחק את המשחק "טלפון מתקן".**

### מהלך המשחק:

המדריך בוחר בחניך אקראי להתחילה את הסבב, החניך בוחר מילה כל שהיא, והבא אחריו צריך לבחור מילה שקשורה למילה שהחניך הקודם בחר, וכך בסוף הסבב נוצר לו סיפור חדש מעניין ומצחיק...

**בסוף ההפעלה הזו, יגיד המדריך לחניכים:** ראיתם מה קרה ממילה אחת? האם מי שהתחיל את הסבב עם מילה בודדת, חשב שיצא ממנה סיפור מפתיע כזה?! כך בדיוק הם המעשים שלנו, למרות שבהתחלה הם נראים בודדים ואנחנו לא רואים בהווה לאן הם יכולים להגיע, אבל ממש כמו שראינו בחידון בתחילת הפעולה, בתור אריאלניקים, עלינו להביא את הערכים שלנו לעולם על ידי מעשים, **ולהאמין שהם יכולים ליצור שרשרת השפעות**



## סיפורו של הדף היומי



**לאחר המשחקים, יאסוף המדריך את החניכים ויצג בפניהם את התמונה של הרב מאיר שפירא (נספח 1), וישאל אותם - מי יודע מי הרב המופיע בתמונה? ולאחר שהמדריך יגלה להם מיהו הדמות, יספר להם את הסיפור הבא:**

היום לימוד דף היומי נתפס כאחד הלימודים הבסיסים ביותר, כמעט בכל מקום אפשר למצוא שיעורי דף יומי, אתרי אינטרנט וקווי טלפון, קיימים לטובת הלומדים ואלפי יהודים ברחבי העולם עוסקים באותו דף. אבל לא תמיד זה היה ככה... לפני 100 שנה, נוסד סבב הלימוד הגדול ביותר בעולם היהודי כשרבי מאיר שפירא הוא זה שיזם את הרעיון.

הרב מאיר שפירא היה בן 36 כשיזם את הרעיון, הוא כיהן כרבה של העיר סאניק וכבר היה ידוע כגאון גדול שניחן בכישרון רטורי נפלא. הוא הציע בפני הכנסייה הגדולה של אגודת ישראל (הכינוס השנתי של אגודת ישראל) שהתכנסה בווינה באלול תרפ"ג, את ההצעה הראשונה של רעיון "הדף היומי", אך היא לא התקבלה בהתלהבות יתירה. רבים לא חשבו שהוא יצליח. שאלו אותו האם לדעתו יהודים מארצות שונות, משכילים ובעלי בתים, אשכנזים וספרדים, יתאחדו כולם סביב לימוד יומי שכזה?

הרב שפירא, חשש בתחילה שבגלל גילו הצעיר לא יזכה לתמיכה מעשית. הוא נכנס לחפץ חיים שהשתתף אף הוא בכנסייה הגדולה, וביקש ממנו שהוא יציע את ההצעה במקומו. החפץ חיים סרב, והטיל עליו את המשימה, אך יעץ לו להיכנס לאולם הכינוסים עשרים דקות אחרי תחילת הישיבה.

⬅️ **המשך בעמוד הבא**



באותו רגע לא הבין הרב שפירא את הצעת החפץ חיים, אך יותר מאוחר הבין זאת היטב. שנפתחה הישיבה כל גדולי התורה ישבו במקומותיהם. כעבור זמן קצר כשנכנס הרב מאיר שפירא לאולם קם החפץ חיים לכבודו ובעקבותיו כל גדולי התורה, באותו רגע התגדל כבודו, ואירה מחשמלת נוצרה באולם, ובשעה שהרב שפירא קיבל את רשות הדיבור הכול כרו אוזן לשמוע מה בפיו. הרב שפירא פתח בנאומו ואמר: "שוו בנפשכם", תיאר הרב, "כמה נפלא הוא חזיון "דף היומי" כשיתגשם, הנה נוסע לו יהודי באוניה ותחת בית שחיו מסכת "ברכות", נוסע הוא שבועיים ימים מארץ ישראל לאמריקה, כל יום עם דמדומי חמה הריהו פותח את הגמרא ולומד את ה"דף", ובבואו לאמריקה, הריהו נכנס לבית המדרש בניו-יורק ומוצא להפתעתו עוד יהודים עוסקים באותו דף שבו הגה היום".

הרב המשיך ותיאר כיצד הדף היומי יאחד את יהודי העולם "מצטרף הוא ללומדים בחדוה, מתפלפל עמהם, והם משיבים לו, נמצא שם שמים מתאדר מתגדל ומתקדש. ויהודי מארצות הברית שעקר לברזיל שבדרום, או ליפן שבאסיה, הריהו סר בראש ובראשונה לבית-המדרש ומוצא את כולם עסוקים בדף שהוא עומד היום, וכי יש לנו איחוד לבבות גדול מזה?"

הרב סיים בהתייחסות ליתרון נוסף של הדף היומי: "ולא רק זאת, עד הנה נשארנו מסכתות שלא למדו אותם ציבור גדול והיו כ"יתומים", רק יחידי סגולה חמלו עליהם וה"דף היומי" יתקן הכל!"

מחיאות כפיים רמות עלו מהקהל...



← המשך בעמוד הבא

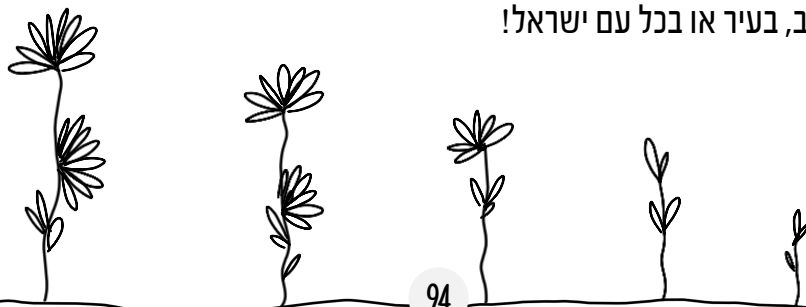
בסיום אותו כינוס, פורסם בעיתון קול ישראל, הודעה מ"הנהלת אגודת ישראל בה נכתב: "הכנסייה הגדולה בווינה הטילה חוב מוסרי על כל חבר ב'אגודת ישראל' ללמוד לכל הפחות דף גמרא אחד בכל יום.

ובכדי לתת לעניין הזה אופי קבוע ומסודר הוחלט שאותו הדף יהיה דף אחד בכל העולם. ביום א' של ראש השנה תרפ"ד יתחילו אפוא כל חברי 'אגודת ישראל' ללמוד מסכת ברכות דף ב' וכן הלאה בכל יום דף אחד כפי הסדר".

ומאז הכל היסטוריה...

**לאחר הסיפור, יסכם המדריך לחניכיו את הפעולה באופן הבא:** בסיפור על הרב מאיר שפירא, נוכחנו לראות שחלום שהיה נראה רחוק מהמציאות, והתחיל בקטן ובחוסר אמון של הסביבה, השפיע רבות עד ימינו אנו. כך גם למדנו שהוקמה התנועה וכך גם נוכחנו לראות מהמשחק "טלפון מתוקן" ששיחקו.

ומכך נלמד ש"להיות אריאליניק", פירושו לחשוב בגדול על עם ישראל, ולא לפחד להתחיל בפרויקט גם אם הוא עכשיו נראה לי קטן, מפני שלעולם לא אוכל לדעת לאן המעשה הקטן שלי יגיע בכח ההשפעה שלו בעתיד על עם ישראל. ועלינו להאמין שלכל אחד מאיתנו יש כוח ויכולת לבצע פעולה שבעתיד הקרוב או הרחוק תיצור השפעה חיובית על המון אנשים, ברחוב, בשכונה, ביישוב, בעיר או בכל עם ישראל!

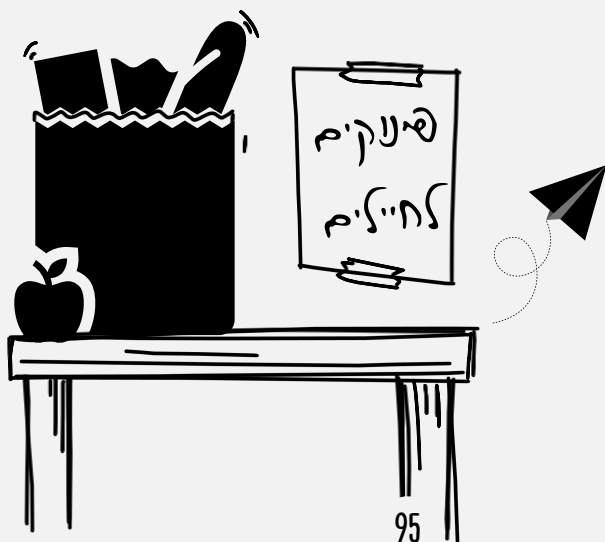


## חשייה לבואר

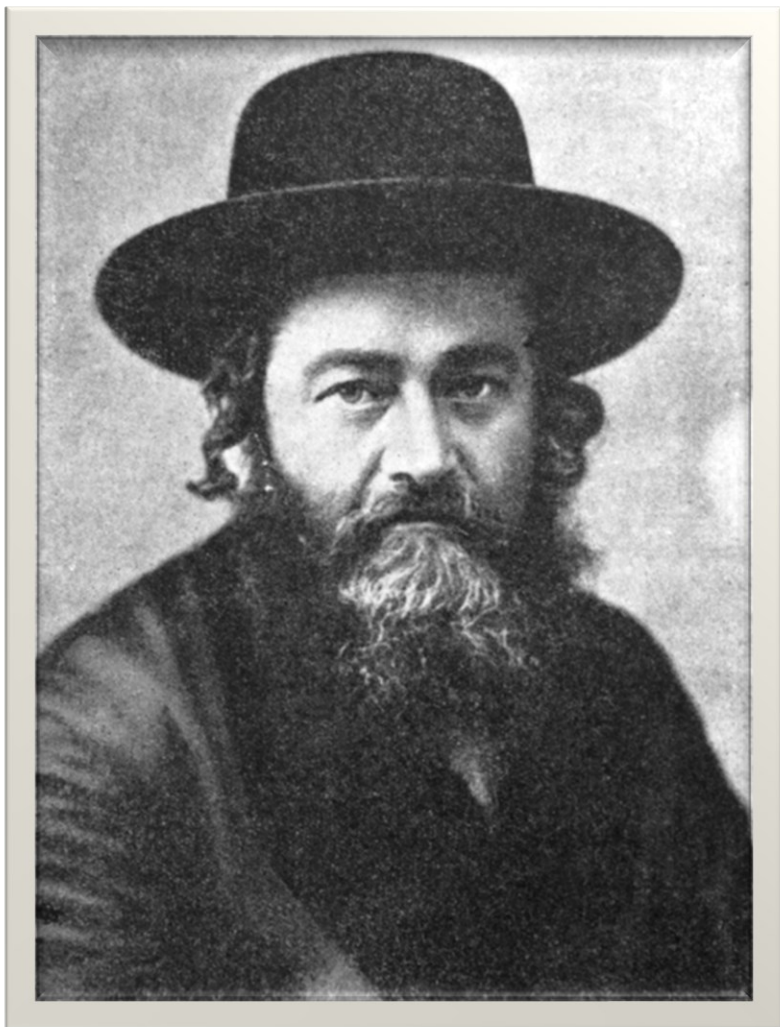
נבקש מהחניכים לחשוב כל אחד מהם על פרויקט שיכול לעזור ולהועיל להרבה אנשים, והתחיל לבצע אותו.

הניח קופר  
צדקה לבור  
נעקיק בעיר

אבקל חוצרים ביו"י  
חחילי בסופר חקונים  
לבור חילים



# קסח 1



סבוע ט'



'תעלות איראן עם הפנים אלפי ישראל'

”אני יפה כשנוח לי”

הראל ונווה



שבוע שישי הראון וינוה - אן יפה כשנח י

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבועיים האחרונים מה זה אומר להיות אריאלניק, ואחרי שהבנו כמה חשוב כאריאלניקים להיות חלק משבט וסניף, כעת נרחיב את מעגל השייכות שלנו, ונצטרף להיות חלק מתנועה גדולה ומשפיעה, ובכך נוכל להיות שותפים גם בהשפעה רחבה על עם ישראל!

תנועת אריאל גדלה לאורך השנים, ואנו רוצים להביא את הבשורה שלנו לעם ישראל. השייכות שלנו לתנועה יכולה לתת לנו דחיפה גדולה לבוא ולעשות עבור עם ישראל, בשכונה, בעיר, ובכלל באווירה הציבורית! שותפות שלנו היום, יכולה להוליד השפעה ארוכת טווח לשנים רבות קדימה על אנשים וציבורים רבים!

בפעולה השבוע, נעזור את השאלה "למה צריך להיות אכפת לנו מהחברה, הרי לכאורה העיקר שאנחנו וסביבתנו טובים, ובכלל - אם נוח לנו, למה אנו צריכים לצאת החוצה?"

לאורך הפעולה נציף את התשובה הבאה: אנחנו שייכים למשהו הרבה יותר גדול מאיתנו, מפני שכל מה שאנחנו עושים בעצמנו באופן חיובי, באמת הוא שייך גם למכנה משותף של כולם!

הרי כל עם ישראל שייך לתורה ולמצוות, ולכן עלינו להעביר את המכנה המשותף הזה לכמה שיותר אנשים, וכן, בהחלט אנחנו יכול להשפיע על כולם!

בנוסף, במהלך הפעולה נשאל מהו הדבר שעם ישראל צריך הכי צריך כיום? אחדות/ ביטחון/ ארץ ישראל/ זהות יהודית? ונראה שתנועת אריאל פועלת בכל המקומות האלו!



## שלבי הפעולה

תמונות מספרות

נפש תאומה

סיפור על רבי יהודה בן עטר

משימה שבועית



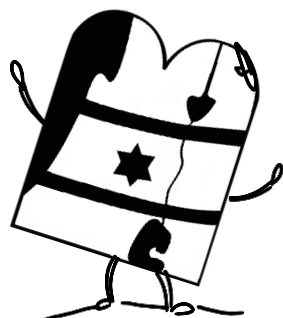
# משחק

## טונת הספרות!

בפתיחת הפעולה, המדריך ישראל את החניכים: **"מה לדעתם הדבר שעם ישראל צריך הכי צריך כיום?"** וישמע מהם את התשובות הרבות, כגון: אחדות, ביטחון, ארץ ישראל, זהות יהודית, ועוד...

לאחר מכן המדריך יחלק לחניכים את הדפים של נספח 1, ויבקש מכל אחד להקריא את הדף שהוא קיבל. על הדפים קיימות כתבות וכותרות מהתקשורת על הפעילויות של תנועת אריאל, הקשורות לנושאים שהחניכים העלו בתשובותיהם.

**לאחר שהחניכים יקראו את הכתבות, ויעבירו ביניהם את התמונות על מנת שכולם יוכלו לראות את הכל, יסכם המדריך לחניכים את העיקרון העולה מהתמונות, והוא - שתנועת אריאל דוגלת בהשפעת הערכים בהם היא מאמינה - החוצה, וחושבת, פועלת ועושה כל הזמן מעשים ופעולות, על מנת להביא לידי ביטוי את העקרונות של התנועה - אל כל עם ישראל.**





# משחקי נפש שאומה!

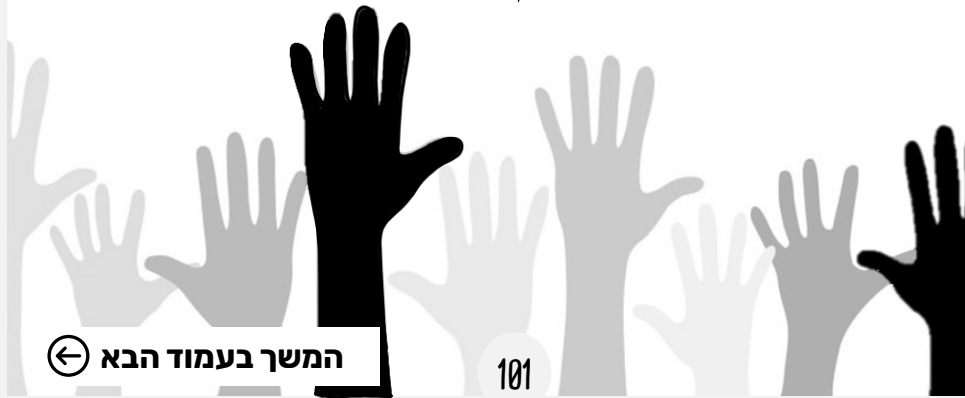
**נעת יבקש המדריך מהחניכים לשחק את המשחק "נפש תאומה".**

## **מהלך המשחק:**

המדריך יבחר חניך, אשר הקבוצה צריכה למצוא את ה"נפש התאומה" שלו.

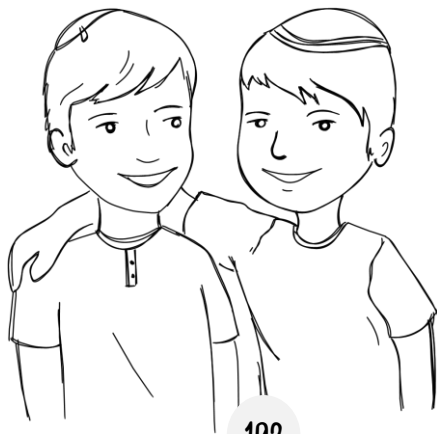
נעת המדריך יבקש מכל החניכים להרים יד אחת, לאחר שכולם הרימו את ידיהם, המדריך יקריא את ההגדרות המצורפות בנספח 2. לדוגמא "פיצה או פלאפל", "בריכה או ים", "שחור או לבן", כל חניך בוחר את ההעדפה שלו מבין שתי האופציות.

בשלב זה החניך הנבחר חונה את הגשמה שלו, ואי שלב כמותו נשאר עם יד כמאלה, אי שלב - מוריד את היד, וכן המדריך קורא את ההגדרות כפי הסדר, עד שנשאר רק חניך אחד שלב בדיוק אותו דבר כמו החניך הנבחר על כל ההגדרות. החניך שנשאר אחרון הוא החניך הנבחר למשחק החדש.



לאחר המשחק ישאל המדריך את החניכים את השאלה הבאה, **"למה צריך להיות אנפת לי מהחברה בעם ישראל,** הרי העיקר שאני מתנהג טוב, שהקרובים אלי טובים, ונוח לי - אז למה לצאת החוצה?" **המדריך ישמע מהם את התשובות, יסכם ויאמר: "אנחנו שייכים למשהו גדול שנקרא "עם ישראל", והשייכות שלנו לעם היא חלק מהחיים הפרטיים שלנו. מפני שכל מעשה טוב שאני עושה - מקיים מצוות, לומד תורה, מתפלל או מכבד הורים, הוא משותף לכל יהודי ויהודי, כי האמת היא שאם נסתכל מעבר למראה החיצוני - נוכל לראות שיש בינינו ובין כל אחד מישראל, הרבה יותר מכנה משותף ממה שחשבנו בהתחלה. ממש כמו במשחק "נפש תאומה" ששיחקו, וראינו שלחברים בשבט יש הרבה מכנה משותף עם חברים אחרים בלי שהם ידעו על כך מראש.**

ולכן, כיוון שיש לנו הרבה מכנה משותף עם כל עם ישראל, המטרה שלנו ב"להיות אריאלניק", זה להיות אדם שחושב איך הוא מביא את אותם עקרונות שהם המכנה משותף של כל עם ישראל - לכמה שיותר אנשים בעם.



# סיפור על רבי יהודה בן עטר<sup>א</sup>



## לאחר המשחק, יקריא המדריך לחניכים את הקטע הבא:

אב בית הדין של העיר פאס שבמרוקו, הרב יהודה בן עטר, היה בדרך לביתו לארוחת צוהריים בתום דיון מסובך בבית הדין. הרב בן עטר היה שקוע במחשבות על אודות המקרה הנידון, ולנגד עיניו חלפו העדויות שניתנו בבית המשפט ופסקי הדין במקרים דומים, כשלפתע פנה אליו מוכר פחם וביקש בדחילו ורחימו את עזרתו. "בשמחה", השיב הרב הדיין, והמוכר ביקש: "האם תוכל לשמור על החנות שלי בזמן שאני הולך לביתי לאכול?" הרב יהודה בן עטר הסכים ללא היסוס: "בשמחה בני, לך אכול בשמחה לחמך", והתיישב בפתח החנות.

לאחר כמה דקות עבר ברחוב הרב יעקב אבן צור (יעב"ץ), שהיה חבר בבית הדין של הרב בן עטר. הרב אבן צור הופתע למראה הדיין הגדול היושב בפתח חנות הפחמים. "כבוד הרב, מה קרה?" והרב בן עטר השיב לו: "בעל החנות זיכני במצוות גמילות חסדים, לעמוד פה לשמור על חנותו". כעס הרב אבן צור: "ומה עם כבוד התורה?! ומה עם כבודו של אב בית הדין היושב בחנות פחמים?!" ענה לו הרב בן עטר ברוגע: "בזכות מוכר הפחם זכיתי להבין סוגיה בגמרא". למראה מבטו התמה של הרב אבן צור הסביר הרב בן עטר: "לפי הגמרא, רבי יהודה הנשיא היה עניו מאוד, והיא מדגימה זאת באמירה "כל מה דיימר לי בר נשא אנא עביד" [=כל מה שיאמר לי אדם אעשה]. מדוע משפט זה נחשב פסגת הענווה וההתמסרות? האין זה דבר פשוט שאם אדם זקוק לעזרה רבי יהודה הנשיא יבוא לעזרתו? אך עכשיו הבנתי את דברי הגמרא.

⊖ המשך בעמוד הבא

אם עני ביקש צדקה מרבי יהודה הנשיא, שהיה עשיר גדול, ודאי שהוא נתן לו. כאשר נשאל רבי יהודה הנשיא שאלה הלכתית, ודאי שענה. ואם כן מה החידוש בדבריו "כל מה שיאמר לי אדם לעשות - אעשה"? אלא כנראה הכוונה לעשות משהו שאינו מובן מאליו שהוא צריך ואמור לעשות. ואם כן, ברור שכאן מדובר על מקרה שבו רבי יהודה הנשיא התבקש לעשות דבר שלא הלם את כבודו, ובכל זאת נענה לבקשה. ואם רבם של כל ישראל, רבי יהודה הנשיא, נהג כך, קל וחומר שכך אנהג גם אני".

לאחר קריאת הסיפור, יסכם המדריך ויאמר לחניכים: כמו שרבי יהודה בן עטר היה יכול למצוא תירוצים טובים ואמיתיים למה לא לעזור למוכר הפחמים, ובכל זאת הוא בחר לצאת מאזור הנוחות שלו על מנת לסייע לו. כך גם לנו יכולות להיות תשובות אמיתיות למה אנחנו לא עושים דברים עבור עם ישראל, אלא מסתפקים בכך שאנחנו מתנהגים טוב, והחברה הקרובה אלינו גם מתנהגת באופן חיובי. אבל "**להיות אריאלניק**" זה אומר לצאת מאזור הנוחות ולהשקיע בעם ישראל, להתמסר עבור העברת הערכים ואמונות שלנו לכל העם.

**מהמשחק "נפש תאומה" למדנו שיש לנו מכנה משותף עם כל אחד ואחד מעם ישראל, וממילא צריך להיות אכפת לנו ממנו ועלינו להשקיע בו, וב"תמונות מספרות" ראינו שתנועת אריאל עושה רבות עבור עם ישראל. וכך גם כל אחד ואחד מאיתנו צריך לחשוב כל הזמן איך אנחנו יכול להעניק הלאה את הערכים, האמונות והטוב שיש לנו בתור אריאלניקים, גם אם זה דורש מאיתנו לפעמים לצאת מאזור הנוחות שלנו.**



## חשייה לבואיך

המדריך יקבע עם החניכים זמן להיפגש יחד במהלך השבוע, בו הם יכתוב מכתב הזדהות, תודה וחיזוק, למשפחות מהיישוב/שכונה, יצרפו לזה חפץ סמלי קטן (ממתק לב שוקולד/ פרח וכד), ולאחר מכן יחלקו את הערכה הזו למשפחות אשר להם קרובים אשר נפלו במלחמה.



**התיישבות  
והחלת ריבונות**



**מאבק על  
ההתיישבות**



**חוסן חברתי  
בשעת מלחמה**



**חיזוק  
הרפורמה  
המשפטית**



**קדושת המדיה**

נסף נדל"ן ברנ"ה אוכל טלוויזיה יחסים הורים הריון אופנה

**תנועת אריאל החליטה: סינון בטלפונים הניידים - חובה**

חיזוק ערכי המשפחה, צריכת תרבות יהודית, מאבק אופרטיבי בתאונות הדרכים, סנו חובה על הניידים, מסע מקדש ואימוץ משפחות עולים - תנועת אריאל בחרה יעדים לשנים הבאות במליאת התנועה שהתקיימה השבוע

**כיפה**

**חיזוק הרוח בשעת מלחמה**

ערוץ חדשות מבקרים ביטחוני סוליסט-מדוני בארץ בעולם פודקאסטי

**בתום חודש הארגון: מבצע החיזוק של תנועת 'אריאל'**

ביותר ממאה נקודות ברחבי הארץ נתלו שלטי חיזוק מטעם התנועה.

**ערוץ 7**

**חיזוק משפחות השכול**

זעות נסף נדל"ן ברנ"ה אוכל טלוויזיה יחסים הורים הריון אופנה פרשת השבוע

**מפקד סיום מחנה הקיץ של אריאל - בבית משפחת שנרב**

תנועת אריאל סיימה את מחנה הקיץ שלה במפקד מחוץ לבית משפחת שנרב בלוד, שבתם, רנה, נרצחה בפיגוע ביום שישי, ואחיה הוא חניך התנועה. מזכ"ל התנועה: "המחבלים ביקשו לפגוע בכל עם ישראל"

**כיפה**

**אחדות עם החרדים**

פרשת השבוע כיפה חדשות זעות נסף נדל"ן ברנ"ה אוכל טלוויזיה יחסים

**"צעד היסטורי": תנועת אריאל פתחה סניף חרדי**

הסניף החרדי הראשון של תנועת הנוער הקדם בשכונת הר שלמה בנבעת זאב, כחלק מחזונו של המזכ"ל שמבקש לפתוח את התנועה לקהלים חדשים. "שמחים לקבל את אריאל לשכונתנו", אמר רב הקהילה הרדין שלמה כהן

**כיפה**





סבוע ט'



'תעלה איראף לך הפנים אלקים ישראל'

# ”אני ואתה נשנה את העולם”

מעוז, נחלה ושבט חדש



שבוע אישי מעוצב, נחמה ושבט חדש - אין ואין נשנה את העולם

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבועיים האחרונים מה זה אומר להיות אריאלניק, ואחרי שהבנו כמה חשוב כאריאלניקים להיות חלק משבט וסניף, כעת נרחיב את מעגל השייכות שלנו, ונצטרף להיות חלק מתנועה גדולה ומשפיעה, ובכך נוכל להיות שותפים גם בהשפעה רחבה על עם ישראל!

תנועת אריאל גדלה לאורך השנים, ואנו רוצים להביא את הבשורה שלנו לעם ישראל. השייכות שלנו לתנועה יכולה לתת לנו דחיפה גדולה לבוא ולעשות עבור עם ישראל, בשכונה, בעיר, ובכלל באווירה הציבורית! שותפות שלנו היום, יכולה להוליד השפעה ארוכת טווח לשנים רבות קדימה על אנשים וציבורים רבים!

בפעולה השבוע, נציג את הדילמה בין האריאלניק הפרטי שמתנהג לפי ה"אני מאמין" באופן שלם וטוב אך חי לעצמו, לבין האריאלניק הכללי שמחפש להעביר את ה"אני מאמין" אל הציבור הרחב. הדילמה תהיה בכמה כוחות יש להשקיע בכך, והאם לדעתנו אכן נצליח בכלל להשפיע על אחרים? במהלך הפעולה נדייק מעט את מה שאנו חושבים על "האריאלניק הרצוי" אשר פועל לפי הערכים אך לא מנסה להעביר אותם הלאה, ונגדיר מחדש שלהיות אריאלניק הוא



## שלבי הפעולה

הראי

קפוץ לי

סיפורו של כוכב הים

תמונות מספרות

משימה שבועית



# הראי' משחק

המדריך יפנה אל החניכים את השאלה הבאה, "אחרי שהבנו מה זה "להיות אריאלניק" באופן אישי ושבטי, האם אתם מאמינים שכל אחד מכם יכול להשפיע על כל עם ישראל?" מסתמא התשובות יהיו שלא, כי גם אם כן נצליח להשפיע על קבוצה קרובה ככיתה או שבת, איך נצליח להגיע ממש לכל העם?! ולכן כנראה שלא באמת נצליח להשפיע על כל העם.

אחרי השאלה והתשובות, יבקש המדריך מהחניכים לשחק את משחק הראי'.

## מהלך המשחק:

המדריך יבחר חניך מתנדב שיצא החוצה. את שאר החניכים המדריך יחלק לזוגות ויבקש מהם לעמוד אחד מול השני. בכל זוג יהיה אחד שהוא "מוביל" והשני הוא "ראי'". מבלי לדבר עליהם לעשות תנועות איטיות ביותר כאשר האחד "ראי'" של האחר, כך שמסתכל מהצד לא יוכל לדעת מיהו ה"מוביל" ומיהו ה"ראי'". על החניך שיצא החוצה לזהות מי מכל זוג הוא ה"מוביל", ומי הוא ה"ראי'". לאחר מכן ניתן להחליף תפקידים בין החניכים.



⬅️ המשך בעמוד הבא

לאחר המשחק המדריך יאמר לחניכים: במשחק ראינו שכל אחד מאיתנו עומד מול מראה, וגם אנחנו צריכים רגע אחד לעמוד מול מראה שקופה ולשאול את עצמנו - האם כשאני אומר שאכפת לי מעם ישראל, באמת אכפת לי מכל העם? **האם כשאני מתפלל "רפאנו ה' ונרפא", אני חושב על כל בתי החולים או על הכאבים האישיים שלי, ושל בני המשפחה הקרובים אלי? האם באמת הלב שלי נצבט ב"תקע בשופר גדול" או ב"ולירושלים עירך ברחמים תשוב?" האם אחרי החתונה אני מוכן לעזוב את המשפחה והשכונה המוכרת בשביל לגור בגרעין תורני? לצערנו התשובה כנראה תהיה שלא כל כך... ולכן עלינו לשאול את עצמנו בשקיפות, מדוע הלב שלנו לא תמיד בוטר לצרכים של עם ישראל כולו, ומדוע אנחנו לא מוכנים "לקפוץ למים" ולעשות דברים גדולים עבור עם ישראל? עם השאלה הזו נעבור למשחק הבא.**



כעת יבקש המדריך מהחניכים, להגיד לו כמה פעמים לדעתם הם מסוגלים לקפוץ על רגל אחת, במשך דקה?! בדרך כלל התשובות יהיו בין 50 ל-70. כעת יבקש המדריך בכל החניכים לקפוץ על רגל אחת במשך דקה, התוצאה תהיה הרבה מעבר למה שחניכים חשבו, בדרך כלל בין 130 ל-180.



← המשך בעמוד הבא

**אחרי שכולם יסיימו וינוחו מעט, יאסוף המדריך את החניכים ויאמר להם:**  
 מה ראינו במשחק הזה? אדם חושב שהוא מסוגל לבצע משהו מסוים, אך אם הוא רק מנסה - מתגלה שהוא יכול הרבה מעבר למה שהוא דמיין. כך גם אנחנו, הסיבה שהלב שלנו לא תמיד בוער לעשייה עבור כל עם ישראל, היא - שאנחנו לא מאמינים שאנו מסוגלים להשפיע באמת על כל עם ישראל.

ולפעמים אנחנו מפתחים אצאָה החוצה ולהביא אָס אָה מה שאנחנו מאמינים בו, כי אנחנו שואלים אָ אָננו "כמה זה כבר יספיק? מי יקשיב ליי? אבל האמת היא שאם רק ננסה, נראה שיש לנו השפעה גדולה יותר ממה שחשבנו בהתחלה, ויש לנו יכולת לעשות דברים גדולים עבור עם ישראל!





## סיפורו של כוכב הים



### נעת המדריך יקריא לחניכים את הקטע הבא:

"איש אחד הלך על חוף הים. בעוד הוא הולך הוא רואה ילדה קטנה מרימה כוכבי ים שנתקעו על החוף וזורקת אותם חזרה למים. הוא ניגש אליה ושאל "מה את עושה?" הילדה הקטנה ענתה: "אתה לא רואה? אני מרימה כוכבי ים שנתקעו על החוף ומחזירה אותם חזרה למים!" האיש גיחך ואמר: "ילדה קטנה, את לא יכולה להציל את העולם. את ילדה קטנה ואת יכולה ללכת רק קילומטר וחצי בכל יום והחופים בעולם גדולים. את לא תצילי את אוכלוסיית כוכבי הים ולא תשפיעי על החיים של אף אחד!" הילדה הקטנה הרימה כוכב ים וזרקה אותו בכל כוחה 10 מטר לתוך הים, ואמרה: "על החיים של כוכב הים הזה השפעת! אני יודעת שלהציל את כולם אינני יכולה אבל לכוכב הזה זה חשוב לכן החזרתי אותו אל בית גידולו. זה אולי מעט אבל זה כל מה שיכולתי לעשות בשבילו".

**אחרי הקראת הסיפור, יסכם המדריך:** למדנו שצריך להסתכל על עצמנו במראה ולשאול את עצמנו שאלות אמיתיות, כמה באמת חשוב לי כלל ישראל? אמנם לא תמיד אנחנו מאמינים בכח שיש בנו, ולכן ראינו שבאמת כל אחד מסוגל להשפיע הרבה יותר ממה שהוא מדמיין, כמו במשחק "קפוץ לי". ובעיקר שאפילו אם ההשפעה שלי תהיה עבור אדם אחד, כמו בסיפור "כוכב ים" שקראנו עכשיו - הרי עבורו זה עולם שלם. **מתוך כך נבין ש"להיות אריאליניק" זה להיות אדם שחושב כל הזמן החוצה על כלל עם ישראל!**



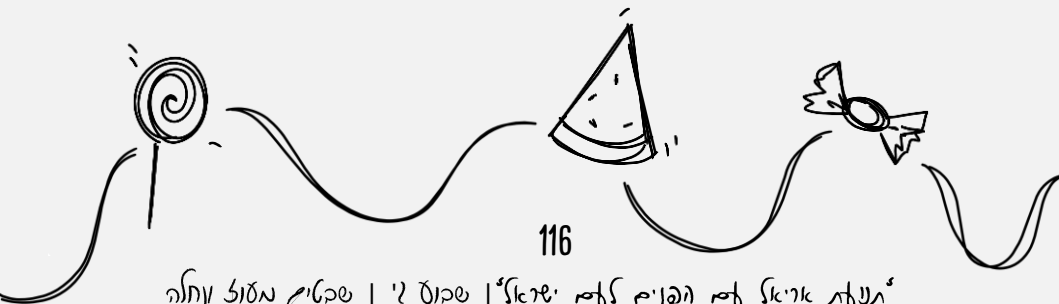
## משיחית



**רגע לפני סיום הפעולה, יאמר המדריך לחניכים:** לפעמים גם אחרי שאנחנו מפנימים את החשיבות של העשייה עבור עם ישראל, אנחנו שואלים את עצמנו - האם באמת עם ישראל צריך אותנו? והתשובה לכך היא, שבוודאי עם ישראל זקוק לנו שנפעל דברים גדולים, ואנו כתנועת אריאל שותפים ופועלים גם מעבר לסניף הפרטי שלנו, ויוזמים פעילויות עבור דברים כלליים שעם ישראל זקוק לו. על מנת להמחיש לחניכים את הדברים, יעביר המדריך את הדפים המצורפים בנספח 1. שם נראה כתבות וכתורות כיצד תנועת אריאל פועלת במישור הלאומי על מנת להוציא החוצה את הערכים והעקרונות שאנו מאמינים בהם, מכוח האמונה שיש לנו את הזכות והיכולת להשפיע על עם ישראל!

## חשייה לבוא

המדריך יקבע עם החניכים יום שבו הם נפגשים יוצאים לרחוב/לעיר, ומחלקים לעוברים ושבים סוכריות ואבטיח קר, עם חיוך על הפנים ואיחול "שיהיה לך יום טוב", רק משום שאנחנו עם אחד המחובר מעל כל דעה, השקפה, והנהלות חיים. ועל מנת להעצים את רגש האחדות בעם, דבר החשוב כל כך בתקופה זו.







## התיישבות והחלת ריבונות

**לראשונה: תנועת הנוער הדתית תקיים את מסע פסח בבקעת הירדן**

בתנועת הנוער הדתית החליטו השנה לערוך את מסע פסח השנתי דווקא בבקעה, בקריאה להחלת הריבונות באזור. "דווקא עכשיו יש לנו הזדמנות היסטורית לאומית שאסור לפספס"



## מאבק על ההתיישבות

**בשל הפינוי בנתיב האבות: תנועת אריאל תשבית את פעילותה**

בתום ישיבת הנהלת התנועה, הודיע המזכ"ל, דביר עמיאור, על קיום מחאה מול בית המשפט העליון. הוא קרא לתנועות הנוער הנוספות להצטרף למהלך, ואמר: "איננו יכולים להמשיך בשגרה כאשר חוסר צדק ברוטלי יוצא לפועל"

## חוסן חברתי בשעת מלחמה

**סניף אריאל בשדרות חוזר הביתה**

את רגעי החזרה לפעילות הסדירה בחרו צוותי ההדרכה לציין באירוע פתיחה מרשים במהלכו התקיים שוק פורים עם שלל תחנות ומשחקים



## חיזוק הרפורמה המשפטית

**מזכ"ל תנועת הנוער קורא לחניכים - צאו להפגין**

בעוד שני הצדדים הפוליטיים מפגינים נגד ובעד הרפורמה, קורא דביר עמיאור, מזכ"ל תנועת "אריאל" לחניכי תנועתו להגיע להפגנת הימין. עמיאור: "מערכת משפט ששמה את הערכים ותפיסות העולם היהודית במרכז"



**קדושת  
המדיה**

כסף נדל"ן בנד"ה אוכל טלוויזיה יחסים הורים הריון אופנה

**תנועת אריאל החליטה: סינון בטלפונים הניידים - חובה**

חיזוק ערכי המשפחה, צריכת תרבות יהודית, מאבק אופרטיבי בתאונות הדרכים, סנון חובה על הניידים, מסע מקדש ואימוץ משפחות עולים - תנועת אריאל בחרה יעדים לשניים הבאות במליאת התנועה שהתקיימה השבוע

**כיפה**

**חיזוק הרוח  
בשעת מלחמה**

7 ערוץ חדשות מבקרים ביטחוני סוליסט-מדוני בארץ בעולם פודקאסטי

**בתום חודש הארגון: מבצע החיזוק של תנועת 'אריאל'**

ביותר ממאה נקודות ברחבי הארץ נתלו שלטי חיזוק מטעם התנועה.

**ערוץ 7**

**חיזוק משפחות השכול**

זעות כסף נדל"ן בנד"ה אוכל טלוויזיה יחסים הורים הריון אופנה פרשת השבוע

**מפקד סיום מחנה הקיץ של אריאל - בבית משפחת שנרב**

תנועת אריאל סיימה את מחנה הקיץ שלה במפקד מחוץ לבית משפחת שנרב בלוד, שבתם, רנה, נרצחה בפיגוע ביום שישי, ואחיה הוא חניך התנועה. מזכ"ל התנועה: "המחבלים ביקשו לפגוע בכל עם ישראל"

**כיפה**

**אחדות עם החרדים**

פרשת השבוע כיפה חדשות זעות כסף נדל"ן בנד"ה אוכל טלוויזיה יחסים

**"צעד היסטורי": תנועת אריאל פתחה סניף חרדי**

הסניף החרדי הראשון של תנועת הנוער הקדם בשכונת הר שלמה בנבעת זאב, כחלק מחזונו של המזכ"ל שמבקש לפתוח את התנועה לקהלים חדשים. "שמחים לקבל את אריאל לשכונתנו", אמר רב הקהילה הרדין שלמה כהן

**כיפה**

סבוע ט'



'ועליון איראן עין הפנים אלים ישראל'

”את אחי אנוכי

מבקש”

חב”ב



שבוע שלישי חב"ב - ארצותינו אנוכי מבקש

## אל המדריך

אחרי שהבנו בשבועיים האחרונים מה זה אומר להיות אריאלניק, ואחרי שהבנו כמה חשוב כאריאלניקים להיות חלק משבט וסניף, כעת נרחיב את מעגל השייכות שלנו, ונצטרף להיות חלק מתנועה גדולה ומשפיעה, ובכך נוכל להיות שותפים גם בהשפעה רחבה על עם ישראל!

תנועת אריאל גדלה לאורך השנים, ואנו רוצים להביא את הבשורה שלנו לעם ישראל. השייכות שלנו לתנועה יכולה לתת לנו דחיפה גדולה לבוא ולעשות עבור עם ישראל, בשכונה, בעיר, ובכלל באווירה הציבורית! שותפות שלנו היום, יכולה להוליד השפעה ארוכת טווח לשנים רבות קדימה על אנשים וציבורים רבים!

בפעולה השבוע, נציג את הדילמה בין האריאלניק הפרטי שמתנהג לפי ה"אני מאמין" באופן שלם וטוב אך חי לעצמו, לבין האריאלניק הכללי שמחפש להעביר את ה"אני מאמין" אל הציבור הרחב.

הדילמה תהיה בכמה כוחות יש להשקיע בכך, והאם לדעתנו אכן נצליח בכלל להשפיע על אחרים? במהלך הפעולה נדייק מעט את מה שאנו חושבים על "האריאלניק הרצוי" אשר פועל לפי הערכים אך לא מנסה להעביר אותם הלאה, ונגדיר מחדש שלהיות אריאלניק הוא אחד שחושב החוצה כל הזמן.



## שלבי הפעולה

צדיק במעיל פרווה

תורת חסד

הצום של האדמו"ר מצאנז'



## צדיק במעיל פרווה!

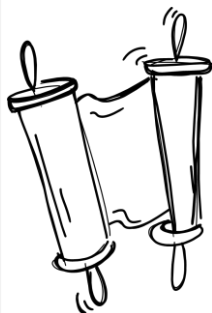
**נשב יחד במעגל, ונציף את השאלה** - מה יכול להיות שלילי בכך שאני כאריאלניק יודע שאני מתנהג כשורה, עושה הכל על הצד הטוב ביותר בעיני אלוקים ואדם, וחי את חיי על מי מנוחות? מדוע והאם עלי להשקיע, ליזום ולפעול עבור השפעה על האחרים!?

**אחרי שהמשתתפים יענו בסבב על אחד כפי רצונו וכפי מחשבתנו. נקריא את הקטע הבא:**

"רבי מענדל מקוצק אמר פעם על רבי אחד שהוא "א צדיק אין פעלץ" - "צדיק במעיל פרווה". הרבי מקוצק הסביר: כאשר מגיע החורף ועמו הקור, ניתן לנקוט בשני אמצעים. אפשר להדליק מדורה, או לחילופין להתעטף במעיל פרווה. בשני המקרים הללו, חם לו לאדם. אך כשהוא מדליק מדורה, כל הנאספים סביב יתחממו אף הם, ואילו כשהוא לובש מעיל פרווה, רק הוא מתחמם. כך הדבר אף באשר לחום רוחני - יכול אדם להיות צדיק, אך במעיל פרווה - מבלי להשפיע על הזולת..."

**מתוך הסיפור הקצר והמיוחד זה, נציף את האמירה, ש"להיות אריאלניק" זה לא רק להיות "צדיק עם פרווה" שדואג רק לרוחניות שלו, אלא לדאוג גם לרוחניות של כל עם ישראל.**





## ערכת חסד



את העיקרון הזה, שניתן ללמוד ולקיים את התורה באופן אישי, אך האידיאל זה להפיץ את התורה והערכים החוצה, אנו

מוצאים גם בדברי הגמרא, **אותה נקריא למשתתפים:**

”אמר רבי אלעזר: מאי דכתיב (משלי לא, כו) ”פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה”, וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד? אלא תורה לשמה זו היא תורה של חסד, שלא לשמה זו היא תורה שאינה של חסד. איכא דאמרי: תורה ללמדה זו היא תורה של חסד, שלא ללמדה זו היא תורה שאינה של חסד.” (סוכה כט:)

מגמרא זו אנו למדים, שמטרת לימוד התורה היא על מנת לעשות חסד עם שאר העם - וללמד אותם תורה, כמו שאנו אומרים בתפילה ”לשמוע, ללמוד וללמד”.

**נעת, אחרי שהבנו כמה חשוב להפיץ את התורה ואת ערכיה, נציף את השאלה הבאה - כמה כוחות יש להשקיע בהפצה ובעיסוק של הנחלת הערכים שאני מאמין בהם - עבור עם ישראל, וכמה כוחות עלי להשקיע דווקא בהתפתחות אישית ובדאגה לחיי הפרטיים שיהיו מתוקנים ונכונים?**

**אחרי שהמשתתפים יענו את דעתם, נסכם וננסה להוביל לכך שהתשובה תהיה שאמנם צריך איזונים על מנת לדאוג שגם אני באופן אישי לומד ומתמלא, אך באופן כללי, חשוב שהגישה תהיה עם הפנים החוצה, ושאין לדאוג שהעיסוק בהשפעה תפגע בגדילה האישית, מפני שחז”ל כבר הבטיחו לנו ש”הלומד תורה על מנת ללמוד, מספיקין בידו ללמוד וללמד” (אבות ד, ה).**



## הצום של האדמו"ר מצאנז'



**נקריא למשתתפים את הקטע הבא:**

"הרב יקותיאל יהודה הלברשטאם - האדמו"ר מצאנז, היה ידוע עוד בילדותו כעילוי ונבחן על הש"ס בגיל 13. בגיל 14 התייתם מאביו, שממנו למד את עיקר תורתו. באותה שנה גם הוסמך להוראה. בהמשך, התחתן ונולדו לו אחד-עשר ילדים. בגיל 21 נתמנה לרב בקלויזנבורג (כיום קלוד'-נאפוקה) ברומניה, ועמד שם בראש הישיבה. בתקופת מלחמת העולם השניה, כאשר נכנסו הנאצים לקלויזנבורג, עברו עליו שבעה מדורי גיהנם. האדמו"ר שכל את אשתו ו-11 ילדיו, ונשלח לעבודות כפיה ששרד אותן בקושי. על פי עדות אחד משרידי הגטו, גם בתנאי רעב קשים ביותר הקפיד האדמו"ר לא לאכול טריפה, להניח תפילין בכל יום, לארגן תפילה בציבור ולא לאפשר לקלגסים הנאצים לגלח את זקנו בתער. לאחר השואה, בכוחות נפש אדירים החל האדמו"ר להקים מחדש את ההריסות, הפיח רוח חדשה בניצולי השואה והקים רשת ישיבות ומוסדות תורה לבנים ולבנות בשם "שארית הפליטה" במחנות העקורים. האדמו"ר נישא בשנית, ונולדו לו 7 ילדים נוספים. ב-10 אצבעותיו ייסד את חסידות צאנז המפוארת, שנכחדה בשואה כמעט לחלוטין. לאחר השואה הגיע האדמו"ר לארה"ב, ולאחר מכן, בשנת תש"ך, עלה לישראל. בארץ ישראל ייסד את 'קרית צאנז' בנתניה, ובהשפעתו ייסדו חסידיו את 'קרית צאנז' ומוסדותיה בירושלים, תלמודי התורה וכוללי האברכים בבני ברק, חיפה, את השיכון בטבריה ואת המרכז החסידי הגדול בעיר צפת.



כמו כן ייסד את בית החולים הדתי "לניאדו", בית ספר לאחיות ומוסדות ליתומים, זאת בעקבות נדר שנדר בתקופת השואה, שאם יינצל מהתופת ינסה תמיד להציל יהודים.

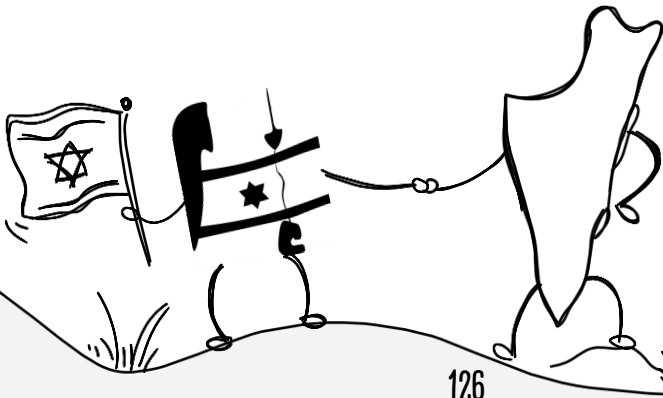
באחד מן הימים, הגיש הגבאי לאדמו"ר מצאנז' את ארוחת הבוקר שלו, אך הוא סירב לאכול באותו זמן. לאחר זמן מה, הסכים לאכול את ארוחת הבוקר. כעבור תקופה, שם לב הגבאי של האדמו"ר מצאנז', שבאופן קבוע האדמו"ר לא מוכן לאכול או לטעום שום דבר בין השעות שמונה לתשע בבוקר.

הגבאי, שתמה על מנהג זה, פנה אל האדמו"ר ושאל אותו, מדוע האדמו"ר לא אוכל דווקא בשעה זו? ענה לו האדמו"ר מצאנז': "בין השעה שמונה לתשע בבוקר, נכנסים לבני הספר בארץ ישראל מיליון ילדים, ולצערנו רובם אינם קוראים קריאת שמע. כיצד אוכל לאכול כאשר בזמן זה ממש יש מיליון ילדים שאינם אומרים קריאת שמע"?

אחרי קריאת הקטע, נעורר שיח אודות מעשיו של האדמו"ר מצאנז', ונגיע להבנה שהאדמו"ר הרגיש שהחוסר הרוחני הקיים בעם ישראל, מעורר אותו להבנה שגם אם אין לו יכולת ברגע זה להשפיע על מיליון ילדים לקרוא "שמע ישראל", אבל בתוך ליבו עליו להיות ער וכואב למציאות זאת, מתוך הבנה שכל עוד המציאות הכללית של העם לא שלמה, גם החיים האישיים שלו לא שלמים. ואף שאין ביכולתו לצום כל היום על דבר זה מפני שזה עלול לפגוע בתפקוד היום-יומי שלו, ובשאר מעשיו הטובים - עדיין הוא נותן לזה מקום במהלך יומו, על מנת לחוות את החוסר הקיים בעם ישראל גם בחייו האישיים.

אחרי קריאת הקטע, נעורר שיח אודות מעשיו של האדמו"ר מצאנז', ונגיע להבנה שהאדמו"ר הרגיש שהחוסר הרוחני הקיים בעם ישראל, מעורר אותו להבנה שגם אם אין לו יכולת ברגע זה להשפיע על מיליון ילדים לקרוא "שמע ישראל", אבל בתוך ליבו עליו להיות ער וכואב למציאות זאת, מתוך הבנה שכל עוד המציאות הכללית של העם לא שלמה, גם החיים האישיים שלו לא שלמים. ואף שאין ביכולתו לצום כל היום על דבר זה מפני שזה עלול לפגוע בתפקוד היום-יומי שלו, ובשאר מעשיו הטובים - עדיין הוא נותן לזה מקום במהלך יומו, על מנת לחוות את החוסר הקיים בעם ישראל גם בחייו האישיים.

נסכם ונאמר: "להיות אריאלניק" פירושו ולא רק להסתפק בלהיות טוב מול עצמי, אלא להיות אדם שרובה להעביר את הערכים שלו אצל ישראל, צא את מתן ההבנה שכל עוד העם שלי לא נמצא יחד איתי באור מקום של מימוש האידיאלים - גם בי חסר משהו ואני לא שאם. וכאשר אני חי את חיי במודעות הכוללת - אזי גם לימוד התורה הפרטי וצמח ההתעוררות האישי נחשבים כהורה אשה והורה חסד - מפני שהינם מיושמים לא רק עבור עצמי, אלא עבור כולל ישראל.





במקום שאין איש - השתדל להיות!

**-שבוש ק'-**

שבוע 7'



'במקום שאין איש - נשמע צליל'

”הנני!”

גלעד ודביר



שבוע רביעי גלגל ודביר - הע

## אל המדריך

לאחר שבשלושת השבועות האחרונים העמקנו ב: 'מה זה אומר "להיות אריאלניק"?' בשלושה מעגלים - בעצמנו, בשבט ובסניף, ובעם ישראל - השבוע נעמיק בשאלה "מה נדרש כדי להיות אריאלניק" בכל המעגלים הללו. נבין שכדי להיות כאלה עלינו לפקוח את העיניים למשבצות החסרות שהקב"ה מזמן לנו וקורא לנו בכל המעגלים שדיברנו עליהם, ולהיענות למשימה למלא את אותן המשבצות ולפעול בתוכן. ההזמנה האלוקית הזו נובעת מהתבוננות במציאות ובאירועים הקורים אותנו אליהם אנו נדרשים ושואלים - מה הקב"ה רוצה מאיתנו עכשיו, בזמן הזה דווקא?

בפעולה זו, האחרונה והמסכמת של החודש ארגון, נלמד שצריכים אותנו במציאות סביבנו ונלמד כיצד נראה איפה צריכים אותנו, בין אם זה במשבצות האישיות, השבטיות-הסניפיות והלאומיות. נפנים ונכיר בכך שעלינו לשים לב שאם יש משבצת חסרה - אנו מיד נכנסים לתוכה.

במהלך הפעולה נעסוק בעיקרון זה במיוחד במעגלים המשפחתיים כמו אח שרוצה פרטיות, אחות שלומדת למבחן ואנחנו מכינים לה ארוחת ערב, או שמירה על האחים כדי שאבא ואמא יוכלו לדבר עם עצמם או לשוחח בטלפונים בנושאים החשובים להם. כמו גם במעגלים של החברים כמו חבר שפחות משתתף במשחקים וצריך לשתף אותו, ללוות חניך בשבט שגר רחוק ולא נעים לו ללכת לבד, וכדומה.



## שלבי הפעולה

משחק הכיסאות

מספרי ברזל

הבן האהוב

סיכום חודשי



## משחקי חשבון הכיסאות

**בפתיחת הפעולה המדריך יבקש מהחניכים לשחק את "משחק הכיסאות".**

### מהלך המשחק:

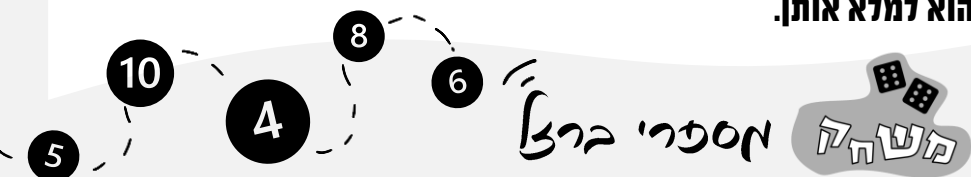
המדריך יבקש מהחניכים לשבת במעגל, כאשר כל חניך יושב על כיסא אחד, ובנוסף ישאירו כיסא מיותר במעגל (במקרה שאין כיסאות, החניכים ישבו במעגל וישאירו מרווח של אדם אחד פנוי במעגל). אחד מהחניכים יעמוד במרכז המעגל וינסה לשבת על הכיסא הריק, כאשר החניכים שיושבים על הכיסאות צריכים למנוע זאת ממנו על ידי תזוזה מכיסא לכיסא. אם החניך הצליח להתיישב על הכיסא לפני שהקבוצה הספיקה למנוע זאת ממנו - חניך אחר יתנדב לעמוד באמצע המעגל.

**לאחר המשחק, יאמר המדריך לחניכים:** המשחק הכריח אותנו לשים לב כל הזמן מה נדרש מאיתנו - ולפעול בהתאם, וזה השתנה בכל רגע, פעם אחת היינו צריכים לשבת על כיסא מסוים, ורגע לאחר מכן על כיסא אחר. **זו בדיוק המשימה שלנו ב"להיות אריאלניק", להבין שיש לנו שליחות לבצע בעולם, וכל שליחות היא משבצת ריקה שעלי למלא - כמו המקום החסר.**



המשך בעמוד הבא ←

והשליחות הזו יכולה להשתנות, היא יכולה לבוא לידי ביטוי בתור אח שרוצה פרטיות ואני מאפשר לו, אחות שלומדת למבחן ואני מכין לה ארוחת ערב, או שמירה על האחים כדי שאבא ואמא יוכלו לדבר עם עצמם. כמו כן שליחות זו קיימת גם במעגלים חברתיים כמו חבר שפחות משתתף במשחקים וצריך לקרב אותו לקבוצה, או ללוות חניך בשבט שגר רחוק ולא נעים לו ללכת לבד, וכן על זו הדרך. הדוגמאות הן רבות, **אך המטרה היא אחת - לפתוח את העיניים, לראות את המשבצות הריקות שיש בחיים, ולהבין שתפקידנו הוא למלא אותן.**



לאחר התבונה שהגענו אליה ב"משחק הכיסאות", יבקש המדריך מהחניכים לשחק את המשחק "מספרי ברזל".

### מהלך המשחק:

המדריך יבקש מהחניכים לספור יחד מו עד המספר של כמות המשתתפים (כלומר - קבוצה של ארבעה חניכים תצטרך לספור עד ארבע, קבוצה של שבעה עד שבע, וכדומה). אלא שיש שלושה חוקים למשחק. האחד - כל חניך יכול לספור מספר אחד בלבד. השני - אסור לחניכים לתאם ביניהם איזה מספר כל אחד מהם סופר, אלא זה צריך להיות בשיטת ה"פופקורן" שבה כל אחד קופץ להגיד מספר מתי שהוא רוצה. והשלישי - אם שני חניכים ספרו ביחד את אותו מספר - הקבוצה נפסלת ומתחילים שוב מהתחלה.

בדרך כלל, לאחר מספר ניסיונות מצחיקים ומגוונים החניכים מצליחים לעמוד במשימה.

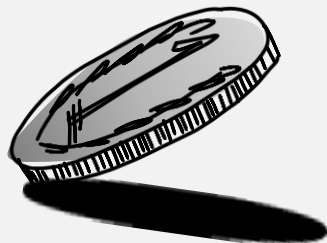


**אחרי שהחניכים יצליחו לבצע את המשחק, יסביר המדריך לחניכים את המסר העולה ממשחק זה:** לכל אחד מכם היה מספר שהוא היה צריך להגיד, ואם מישהו היה מחליט שהוא לא אומר את המספר שלו בשביל להימנע מלהגיד את המספר יחד עם חניך אחר - המשחק לא היה מצליח. **כך גם בחיים שלנו, יש מצבים שחייבים שאנחנו ניתן מעצמנו עבור צורך שקיים במקומות הקרובים אלינו, ואם אנחנו לא נעשה אותם - אף אחד לא יעשה אותם. והמשימה שלנו ב"להיות אריאלניק" היא - לא לפחד לקפוץ ולמלא את המשבצות החסרות הללו!**

הבן האוהב<sup>1</sup>

**נעת יקריא המדריך לחניכים את הקטע הבא:**

"שלושה אחים נפגשו והתווכחו ביניהם מי הכי עוזר לאימם הזקנה. אמר הראשון: "אני בניתי לה אחוזה כל כך ענקית, שיש לה חדר לכל יום בשנה". אמר השני: "אני קניתי לה צי של מכוניות ונהגים כדי שישרתו אותה בכל עת". אמר השלישי: "לי אין כל כך הרבה כסף כמו לכם, ולא היה לי מה לקנות לה עם הסכום הדל שיש בידי. אז שלחתי לה מטבע אחד של פד'ו ארגנטינאי (סוג מטבע). זה הכסף היחיד שהיה ברשותי".



גיחך האח השני: "תגיד לי, אתה לא קורא עיתוני כלכלה? מה אמא תעשה עם פד'ו? זה לא שווה כמעט כלום היום". גער בו האח הראשון: "באמת, אחי, איפה כיבוד ההורים שלך"!

כעבור זמן מה הגיע מכתב מהאם: "תודה לכולכם על המתנות, בניי האהובים. בני בכורי - תודה על האחוזת שבנית לי, אך היא גדולה מדי בעבורי וקשה לי להשתמש בה מפני שאני מרגישה בו בודדה בתוכה. בני השני - תודה על כל המכוניות, אך גם אחת הייתה מספיקה לנסיעה השבועית שלי למרכז העיר. ובני הצעיר - תודה רבה לך! איך זכרת מה חסר לי באוסף המטבעות האהוב שלי"?

**בסוף קריאת הקטע יסכם המדריך ויאמר כך:** שני הבנים הראשונים קיימו באמת מעל ומעבר את מצוות כיבוד הורים, הם העניקו לאמא שלהם המון. אלא שמה שהם נתנו לא היה כל כך רלוונטי לאמא שלהם. לעומת זאת דווקא האח הצעיר שלא היה לו הרבה כסף, העניק לאמא שלהם את הדבר שהכי שימח אותה והכי היה משמעותי לה. **והמסר העולה מהסיפור עבורנו הוא - שעלינו לעזור לא רק בדברים שנראים גדולים ו'מפוצצים', אלא להסתכל איפה באמת צריכים אותנו, איפה אנו יכולים להיות הכי משמעותיים לאחרים, גם אם לנו זה נראה לא כל כך משמעותי.**



## סיכום חודשי!

בשלב זה, האחרון לפעילות הנוכחית והאחרון במערך הפעולות של החודש ארגון, יבצע המדריך סיכום של כל הפעולות שהחניכים עברו בחודש זה, וישאל את החניכים: **מי זוכר מה היו הפעולות הקובעות ומה למדנו מהן?!**

**לאחר שהחניכים יענו, המדריך יסכם ויאמר:** למדנו לאורך החודש האחרון מה המשמעות של "להיות אריאלניק" בשלושה רבדים:

**1** באופן אישי, כאדם המחובר לערכים של חיי תורה מתוך ההבנה שהתורה היא "ההוראות הפעלה" של העולם, ושקיום המצוות הם הדבר הנכון ביותר עבורנו

**2** באופן חברי, כאדם המחובר לסביבה שהוא גדל בה - משפחה ושבת, מתוך ההבנה שהשייכות שלנו לקבוצה נותנת לנו לעשות דברים גדולים שלבד לא היינו מצליחים

**3** באופן לאומי, כאדם המחובר לעם ישראל, מתוך האמונה שיש לכל אחד מאיתנו יכולת השפעה במעשיו על כל עם ישראל

ובפעולה הנוכחית אנו לומדים שהדרך "להיות אריאלניק", והכלי המרכזי להצליח ליישם את שלושת העקרונות שלמדנו במהלך השבועות האחרונים - זה בעיקר לפתוח את העיניים לכל מצב ולכל מעגל בו אנחנו נמצאים בחיים, לראות איפה יש משבצות חסרות שבהן אנו הכי נצרכים - ושם לפעול בכל הכוח!



שבוע 7'



'במקום שאין איש - נשמע צליל'

# "צריך גלגל? אני גלגל!"

הראל ונווה



שבוע רביעי הראון וטוה - צריק גאג? אן גאג!

## אל המדריך

לאחר שבשלושת השבועות האחרונים העמקנו ב: 'מה זה אומר "להיות אריאלניק"?' בשלושה מעגלים - בעצמנו, בשבט ובסניף, ובעם ישראל - השבוע נעמיק בשאלה "מה נדרש כדי להיות אריאלניק" בכל המעגלים הללו. נבין שכדי להיות כאלה עלינו לפקוח את העיניים למשבצות החסרות שהקב"ה מזמן לנו וקורא לנו בכל המעגלים שדיברנו עליהם, ולהיענות למשימה למלא את אותן המשבצות ולפעול בתוכן. ההזמנה האלוקית הזו נובעת מהתבוננות במציאות ובאירועים הקורים אותנו אליהם אנו נדרשים ושואלים - מה הקב"ה רוצה מאיתנו עכשיו, בזמן הזה דווקא? בפעולה זו, האחרונה והמסכמת של החודש ארגון, נעורר את הקונפליקט בין ההבנה שהדבר הנכון הוא שצריך לפתוח את העיניים ולפעול במציאות, לבין העובדה שהדבר קשה לנו ולא תמיד אנחנו רוצים למלא את המשבצת החסרה, הן בגלל לחץ חברתי והן בגלל נוחות אישית. נלמד איך לגשר על הפער הזה וכיצד להתגבר עליו מתוך שמחה של מצווה!



### שלבי הפעולה

מצא את ההבדלים

משחק הכיסאות

אגם הקולה

סיכום חודשי



**את הפעולה נפתח בכך שהמדריך יבקש מהחניכים לשחק את המשחק "מצא את ההבדלים".**

### **מהלך המשחק:**

המדריך יבקש מחניך אחד להתנדב לצאת החוצה, אך רגע לפני שהוא יצא החוצה החניכים יסתכלו על החניך במשך חמש שניות. לאחר מכן המדריך יבקש מהחניך לצאת ויאמר לו לשנות בעצמו שלושה דברים קטנים (צד של הכיפה, אורך של שרוך, כיס פתוח/סגור, כיוון של הפוני וכו'). לאחר שהחניך מוכן הוא יכנס פנימה והקבוצה תצטרך לזהות את שלושת ההבדלים. לאחר שהקבוצה הצליחה למצוא את ההבדלים, מוציאים החוצה מתנדב אחר.

**כאשר המשחק יסתיים, ישאל המדריך את חניכים:** במשחק נדרשתם לשים לב ולזהות שינויים אצל חבר שלכם. אבל בחיים עצמם, האם אתם מרגישים שאתם גם שמים לב לזולת ולמה שעובר עליו? האם אתם מתעניינים ויודעים איך חבר שלכם מרגיש ובמה אולי הוא צריך עזרה מכם כחברים?!



לאחר שהחניכים יענו תשובות ויגיבו לשאלת המדריך, **יסכם המדריך את תגובותיהם וישאל שאלה נוספת:** לפעמים אני באמת כן שם לב שהחבר שלי עובר משהו ויש שינוי ניכר לעין - עד כדי כך שאני חושב שאכן מישהו צריך להתערב ולעזור - אך האם אני הוא זה שגם קופץ ראשון לעזור בכל תחום שנדרש? או שאני מצפה שמישהו אחר יעשה זאת?

גם כאן ישמע המדריך את תשובות החניכים ובמקום להגיב מיד, יבקש מהחניכים לעבור לשלב הבא של הפעולה.

## משחק הכיסאות<sup>1</sup>



בשלב זה יבקש המדריך מהחניכים לשחק את "משחק הכסאות".

### מהלך המשחק:

המדריך יבקש מהחניכים לשבת במעגל, כאשר כל חניך יושב על כיסא אחד, ובנוסף ישאירו כיסא מיותר במעגל (במקרה שאין כיסאות, החניכים ישבו במעגל וישאירו מרווח של אדם אחד פנוי במעגל). אחד מהחניכים יעמוד במרכז המעגל וינסה לשבת על הכיסא הריק, כאשר החניכים שיושבים על הכיסאות צריכים למנוע זאת ממנו על ידי תזוזה מכיסא לכיסא. אם החניך הצליח להתיישב על הכיסא לפני שהקבוצה הספיקה למנוע זאת ממנו - חניך אחר יתנדב לעמוד באמצע המעגל.





**לאחר המשחק, יאמר המדריך לחניכים:** המשחק הכריח אותנו לשים לב כל הזמן מה נדרש מאיתנו - ולפעול בהתאם, וזה השתנה בכל רגע, פעם אחת היינו צריכים לשבת על כיסא מסוים, ורגע לאחר מכן על כיסא אחר. **זו בדיוק המשימה שלנו ב"להיות אריאלניק", להבין שיש לנו שליחות לבצע בעולם, וכל שליחות היא משבצת ריקה שעלי למלא - כמו המקום החסר.** ואם כן, מעבר למשחק "מצא את ההבדלים" שבו הבנו שעלינו לפתוח את העיניים ולשים לב למה שעובר על הקרובים אלינו, אך זה לא מספיק ועלינו להפנים שגם כאשר אנחנו רואים שאכן יש צורך להשלים משבצת חסרה, אזי לא נשליך את האחריות על מישהו אחר שיעשה זאת, אלא אנחנו בעצמנו נקום ונפעל עבור אותו צורך ונמלא את המשבצת החסרה מתוך שמחה של שליחות.



אגם הקולה'



**המדריך יקריא לחניכים את הקטע הבא:**

"לפני שנים רבות היה מלך שהיה לו שגעון מיוחד - הוא רצה שיהיה לו אגם גדול ויפה, אלא שבמקום שהאגם יהיה מלא במים המלך רצה שהאגם יהיה מלא בקולה. ציווה המלך על המשרתים לחפור אגם גדול בחצר הארמון, ולאחר כמה חודשים היה האגם חפור ומוכן למילוי. חשב המלך לעצמו: "לאחר שחפרתי אגם כל כך גדול, איך אצליח למלא אותו בקולה"? לבסוף, עלה במוחו רעיון, והוא הכריז בכל הממלכה: "על כל אזרח בממלכה לתת למלך כוס אחת של קולה. האזרחים מתבקשים לשפוך את כוס הקולה לאגם שבחצר הארמון עד מחר בבוקר".

המשך בעמוד הבא ←

הלך המלך לישון בלילה, וקיווה שמחר בבוקר יתעורר ויהיה לו אגם של קוקה קולה, מפני שלאורך הלילה בוודאי ישפוך כל אחד ואחד ממיליוני האזרחים אשר ברחבי הממלכה כוס קולה אחת, וכך בסך הכל יהיו לו מיליוני כוסות קולה באגם!

אזרח אחד ראה את המודעה של המלך ברחוב, וכאשר הגיע לביתו היו מונחים לפניו בקבוק מים ובקבוק קולה. ישב האיש שעה ארוכה והתלבט: "מצד אחד, עלי לקיים את מצוות המלך ולשים קולה. אך מצד שני, איש לא יבחין אם אשפוך מים במקום הקולה... המלך בוודאי לא ישים לב אם מתוך מיליוני כוסות הקולה של מיליוני האנשים בממלכה, כוס אחת בלבד תוחלף בכוס מים...". לבסוף החליט האזרח לשפוך מים לאגם. מוקדם בבוקר התעורר המלך, התרווח במיטתו והרהר "עכשיו אוכל סוף כל סוף ללכת לשחות באגם של קולה!" ועם מחשבות שמחות אלו בליבו יצא המלך מהארמון, ולתדהמתו - אין גזים ואין קוקה קולה! האגם כולו היה מלא מים!"



**בשלב זה יסכם המדריך לחניכים את הפעילות:** במשחק "מצא את ההבדלים" למדנו שעלינו לשים לב למציאות המשתנה סביבנו, ולשאול את עצמנו האם אנחנו מודעים ופותרים את העיניים למה שקורה לידנו. ב"משחק הכסאות" הבנו שלא מספיק רק להיות מודעים ולשים לב לצרכים של הסובבים אותנו, אלא עלינו לקום ולמלא את המשבצות הללו ולפעול על מנת להיות שליחים לצורך של הזולת שהקב"ה מזמן לידנו. ומהסיפור על "אגם הקולה" הפנמנו שאם כל אחד יפיל את המשימה הגדולה על מישהו האחר - אף אחד לא יעשה אותה. **ולכן הדרך לתקן את המציאות מתחילה בכך שאני לא אחפש להתחמק מאחריות, אלא אדובה - אחפש איפה אני יכול לפעול ואחתור לכך בכל הכח!** וגם אם זה לא הדבר הנוח ביותר עבורי, או שלא נעים לי מהחברים הנמצאים לידי כעת, בכל זאת - אני מוותר, מתגבר ונותן מעצמי עבור המטרה הגדולה יותר.

**כאן יקריא המדריך לחניכים קטע מדבריו של יוסף טרומפלדור, שהיה מהחלוצים הראשונים בהתיישבות הארץ עוד לפני מלחמת העולם השנייה, ונפל בקרב על היישוב "תל חי":**

"אנו צריכים להקים דור, שלא יהיו לו אינטרסים ולא יהיו לו הרגלים. דור שיהיה כמו מטיל ברזל שאפשר לחשל ממנו כל מה שיש צורך בו בשביל המכונה הלאומית. חסר גלגל? - אני הגלגל. חסרים מסמר, בורג, גלגל תנופה? קחו אותי. צריך לחפור אדמה? אני חופר. צריך לירות? אני חייל. משטרה? רופא? עורכי דין? מורים? שואבי מים? בבקשה, אני עושה את הכל. אין לי פרצוף, אין פסיכולוגיה, אין רגשות, אין לי אפילו שם: אני - האידיאל הטהור של שירות, מוכן לכל, אינני קשור בשום דבר. אני יודע רק ציווי אחד: לבנות".

המשמעות של "להיות גלגל" קיים בכל תחום בחיים, ולאור החודש האחרון בו למדנו מה זה אומר "להיות אריאלניק", נבין כעת שהמשמעות של "להיות אריאלניק" היא - לפתוח את העיניים למציאות, ממש כמו במשחק "מצא את ההבדלים", ולהתבונן על כך שכעת השליחות שלנו היא להיות חיים תורניים בגדלות, מתוך הבנה שזוהי המשבצת שהעולם והעם שלנו זקוקים לה כרגע. מפני שכל אחד מאיתנו יהיה מהמובילים של הדור הבא, וגם אם עכשיו אנחנו חושבים שאנחנו צעירים, אבל עוד עשר שנים קדימה כל אחד מאיתנו יהיה בעמדת השפעה גדולה יותר - בצבא, בעבודה או במשפחה, ולכן עלינו להיות מחוברים לתורה ולזהות היהודית שלנו - ולהשפיע זאת בכל מקום שאנחנו נמצאים!



” חסר נלגל? - אני הנלגל. חסרים מסמך, בורג, נלגל תנופה? קחו אותי. צריך לחפור אדמה? אני חופר. צריך לירות? אני חייל. משטרה? רופא? עורכי דין? חורים? שואבי מיים? בבקשה, אני עושה את הכל. ”  
**יוסף טרומפלדור**



# סיכום חודשי!

בשלב זה, האחרון לפעילות הנוכחית והאחרון במערך הפעולות של החודש ארגון, יבצע המדריך סיכום של כל הפעולות שהחניכים עברו בחודש זה, וישאל את החניכים: **אי צוכם מה היו הפעולות הקובעות ומה למדנו מהן?!**

**לאחר שהחניכים יענו, המדריך יסכם ויאמר:** למדנו לאורך החודש האחרון מה המשמעות של **"להיות אריאליניק"** בשלושה רבדים:

**1** באופן אישי, כאדם המחובר לערכים של חיי תורה מתוך ההבנה שניתן לחבר את השאיפות שלנו בחיים לחיי תורה, ושהתורה לא מונעת מאיתנו את החלומות שלנו, אלא להיפך - מעצימה את החיבור שלנו לחיים הגשמיים מתוך חיבור לתורה.

**2** באופן חברי, כאדם המחובר לסביבה שהוא גדל בה - משפחה ושבט, מתוך ההבנה שהשייכות שלנו לקבוצה נותנת לנו לעשות דברים גדולים שלבד לא היינו מצליחים.

**3** באופן לאומי, כאדם המחובר לעם ישראל, מתוך האמונה שיש לנו מונה משותף גדול עם כל עם ישראל, וממילא עלינו לא להסתפק רק במעגלים הקרובים אלינו, אלא לפעול עבור כל העם.

ובפעולה הנוכחית אנו לומדים שהדרך **"להיות אריאליניק"**, והכלי המרכזי להצליח ליישם את שלושת העקרונות שלמדנו במהלך השבועות האחרונים - זה בעיקר לפתוח את העיניים לכל מצב ולכל מעגל בו אנחנו נמצאים בחיים, לראות איפה יש משבצות חסרות שבהן אנו הכי נצרכים - **ושם לפעול בכל הכוח!**



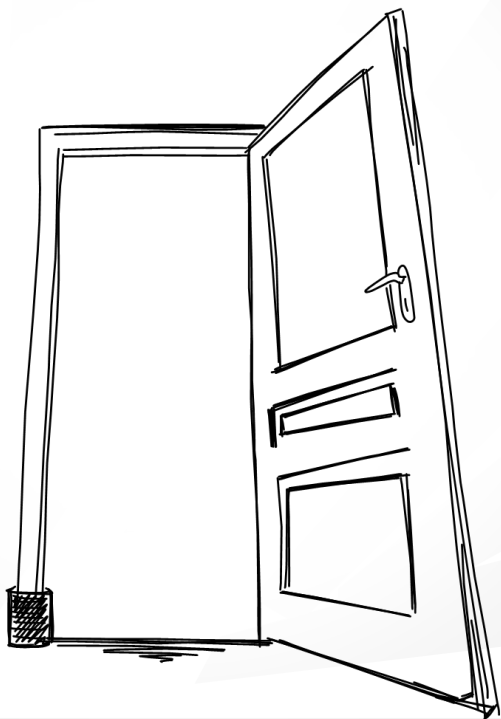
שבוע 7'



'במקום שאין איש - נשמע צלילי'

# "קול דודי דופק"

מעוז, נחלה ושבת חדש



שבוע רביעי וחצי, נחמה ולבט חדש - קול דודי דופק

## אל המדריך

לאחר שבשלושת השבועות האחרונים העמקנו ב: 'מה זה אומר "להיות אריאלניק"?' בשלושה מעגלים - בעצמנו, בשבט ובסניף, ובעם ישראל - השבוע נעמיק בשאלה "מה נדרש כדי להיות אריאלניק" בכל המעגלים הללו. נבין שכדי להיות כאלה עלינו לפקוח את העיניים למשבצות החסרות שהקב"ה מזמן לנו וקורא לנו בכל המעגלים שדיברנו עליהם, ולהיענות למשימה למלא את אותן המשבצות ולפעול בתוכן. ההזמנה האלוקית הזו נובעת מהתבוננות במציאות ובאירועים הקורים אותנו אליהם אנו נדרשים ושואלים - מה הקב"ה רוצה מאיתנו עכשיו, בזמן הזה דווקא?

בפעולה זו, האחרונה והמסכמת של החודש ארגון, נערער את המקום בו אנו נמצאים, ונשאל עד כמה אנחנו אכן אנשים כאלה שמוכנים לצאת מעצמנו. נציג את המציאות של "קול דודי דופק", שריבונו של עולם כביכול דופק לנו על הדלת ומזמין אותנו להיות שותפים איתו בתיקון העולם. ה"קול דודי" זהו קולו של הזמן שנמצא בהווה, שבמהלכו ריבונו של עולם מזמן לנו מצבים וסיטואציות שהוא רוצה שנהיה שותפים בהם. ועלינו לשאול את עצמנו - האם אנחנו מקשיבים לדבר ה' במציאות? האם אנחנו פוקחים את העיניים? האם אנחנו מוכנים למלא את המשבצת החסרה כי אף אחד לא ימלא אותה וצריך שמישהו יעשה את זה? ובעיקר - מה מונע מאיתנו להקשיב לאיפה ה' מכוון אותנו, וכיצד ניתן לקבל כוחות על מנת להפשיל שרוולים ולהתחיל





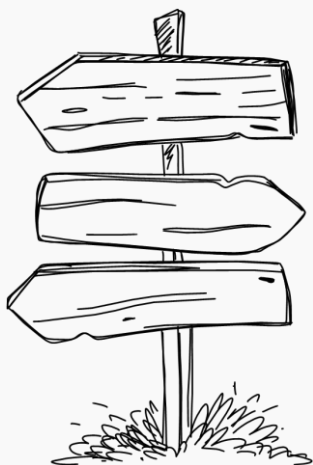
## שלבי הפעולה

נחש את הכיוון

זהה את החיה

למה רץ הלל הזקן?

סיכום חודשי



נחש את הכיוון



**בפתיחת הפעולה, יבקש המדריך מהחניכים לשחק את המשחק "נחש את הכיוון".**

### **מהלך המשחק:**

החניכים ישבו בצד מוגדר מראש, ובכל פעם המדריך יבחר חניך אחד ויעמיד את החניך במרחק של שני מטרים מהמדריך. בשלב זה המדריך יבקש מהחניך לעצום עיניים, ולאחר מכן יוציא המדריך קול מהפה (אהה, אוו, או כל מילה אחרת), ועל החניך לזהות ולהצביע איפה המדריך נמצא. לכל חניך יינתנו מספר ניסיונות, כאשר רובם המוחלט של החניכים יצליחו לזהות מאיפה הקול מגיע. בהתאם לזמן שמתאפשר למדריך, מומלץ להשתדל שכמה שיותר חניכים ישתתפו במשחק, על מנת שיחוו את הסיטואציה.

**לאחר המשחק יאמר המדריך לחניכים:** לפעמים גם בלי לראות - אנחנו יכולים לזהות את הקול שפונה אלינו, וגם הקב"ה פונה אלינו ומדבר איתנו "קול ה' בכח, קול ה' בהדר", והשאלה היא האם אנו מקשיבים לדבר ה' העולה אלינו מתוך מאורעות החיים, ומבינים שיש לנו שליחות לבצע בחיים, ומעבר לשליחות הכללית בלהיות יהודי, יש שליחות מעשית פרטית בכל מקום שאנו מזדמנים אליו ובכל סיטואציה שמתרחשת לצידנו, ועלינו להקשיב לדבר ה' המדבר אלינו מתוך המאורעות של החיים, ולזהות מה כעת השליחות שהקב"ה מזמן לנו.

# צפה את החיה!



לאחר המשחק "נחש את הכיוון" והמסר העולה ממנו, יבקש המדריך מהחניכים לשחק את המשחק "זהה את החיה".

## מהלך המשחק:

המדריך יבקש משני חניכים להתנדב לצאת החוצה, וכאשר הם יצאו יסביר להם המדריך שעליהם להציג בפנטומימה בלבד חיה שהוא יגדיר להם מראש (לדוגמה: פיל ופינגווין), ושעל הקבוצה לזהות את החיה שהם מציגים. בזמן שהחניכים המתנדבים מתארגנים בחוץ לחשוב איך להציג את החיות שהוגדרו להם על ידי המדריך, יכנס המדריך פנימה ויגלה לכל הקבוצה את החיות שהוא ביקש מהחניכים להציג, ויאמר לקבוצה לנחש חיות אחרות ולהראות כאילו הם לא מצליחים לנחש את החיה שהמתנדבים מציגים. לאחר מכן החניכים יכנסו והמשחק יתחיל. אחרי כמה דקות ארוכות המדריך ייתן סימן מוסכם ואז כל הקבוצה תגיד ביחד את החיות שהמתנדבים הציגו.

**כשהמשחק יסתיים, ישאל המדריך את החניכים המתנדבים - איך הרגשתם כשניסיתם הרבה פעמים להדגים את החיה שהייתם צריכים, והקבוצה עשתה את עצמה כאילו היא לא מבינה?**



← המשך בעמוד הבא

ככל הנראה החניכים יענו שהם הרגישו תסכול, קושי ומריטת עצבים בגלל שהם ניסו להסביר משהו ואף אחד לא הקשיב להם.

**בשלב זה יפנה המדריך לכל החניכים וישאל - האם אף אחד מהקבוצה לא חשב לרגע איך המתנדבים מרגישים? למה אף אחד לא עצר ואמר מה באמת קורה פה, וגילה בקול את החיה האמיתית שהוצגה על ידי המתנדבים?**

**המדריך יאסוף את התשובות ויאמר:** נכון שזה מה שקבענו, ונכון שזה מה שהקבוצה כולה עשתה, אבל זה בדיוק העניין - האם כשאנחנו רואים חבר שפונה אלינו בלי מילים ואנחנו מבינים שהוא צריך עזרה, האם אנחנו קופצים לעזור לו או מחכים לראות מה אחרים יעשו, או לחילופין אנחנו נמנעים מלעזור כי לא נעים לנו מה הקבוצה תחשוב עלינו!?

**כעת המדריך יפתח דיון עם החניכים וישאל אותם:**

כמה פעמים אנחנו נמצאים בסיטואציה  
שאנחנו מבינים שאנחנו צריכים לעזור  
למישהו, ולקדם דבר טוב במציאות - אבל  
אנחנו נמנעים מאעשות זאת  
מה לעצורבם הסיבה לכך?



**המדריך יסכם את התשובות שהחניכים יענו ויאמר להם:** הסיבה המרכזית לכך שאנחנו נמנעים מלפעול למרות שאנחנו רואים שצריכים אותנו, היא שאנחנו לא חווים את הצורך של השני, זה נראה לנו כמו משהו שולי ולא מאוד קריטי. במלחמה האחרונה עלו המון צרכים בעם ישראל - החל ממשפחות החטופים וההרוגים, דרך משפחות הלוחמים וכמובן משפחות המפונים. הצרכים הם רבים ובכל תחום, אבל כיוון שלרובנו נוח בחיים הפרטיים שלנו, אנחנו לא מרגישים את הצורך של השני באופן חזק שמטלטל אותנו, ממש כמו שלא פעלנו לעצור את המשחק "זהה את החיה".

**המשימה שלנו היא להתעורר ולמצוא את המשבצות החסרות הקיימות בעם ישראל כרגע לאור תקופת המלחמה - ובכלל בחיים, ולחתור למגע עבור פעולות מעשיות על מנת למלא את המשבצות הריקות שהקב"ה מזמן לנו בחיים, מתוך ההבנה שזו השליחות שלנו כרגע!**



## אמה לך האל הצקן?

על מנת להטמיע את העיקרון שעולה מהמשחקים ששיחקנו בהם, יקריא המדריך לחניכים את הקטע ההלכתי הבא מתוך "פניני הלכה", בנושא הלכות צדקה. קיימים מקרים מיוחדים בהם יש עוני אישי, של אדם שהיה רגיל לחיי רווחה וירד מנכסיו, וקשה לו מאוד להתרגל למצבו החדש, והמצווה לעזור לו למשך זמן מסוים לקיים את שגרת חייו הקודמת עד שיתרגל למצבו הכלכלי החדש. וזהו שנאמר (דברים טו, ז-ח): "כִּי יִהְיֶה בָּךְ אֶבְיוֹן... לֹא תִאֲמַץ אֶת לִבְּךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת יָדְךָ מֵאֲחִיךָ הָאֶבְיוֹן. כִּי פֶתַח תִּפְתָּח אֶת יָדְךָ לוֹ... דִּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֵר לוֹ". אמרו חכמים, אם היה עשיר שהיה רגיל לצאת כשהוא רכוב על סוס ועבד רץ לפניו, וירד מנכסיו, נותנים לו סוס ועבד.

"אמרו עליו על הלל הזקן שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו ורץ לפניו שלושה מילין" (כתובות סז, ב). וכן אם היה רגיל להתלבש בבגדים יקרים ולאכול מאכלים יקרים - נותנים לו, שנאמר "אַשֶׁר יַחְסֵר לוֹ". לו - לפי עניינו ורגילותו, שאם היה עשיר והתרגל לחיי פאר ורווחה וירד מנכסיו, יסבול כל כך מחסרונו עד שאולי ימות מכאב לב" (הלכות צדקה ו, ב).

**המדריך יסביר את המקור לחינים:** ההלכה הזו היא מפתיעה, מדוע יש צורך להביא לאדם שירד מנכסיו סוס ועבד שירוץ לפניו, הרי זה נראה כמותרות? אלא שלאותו אדם יכול להיות שיש צורך רגשי ונפשי עמוק לכך, ברמה כזו שאם זה יחסר לו - הוא עלול למות, ועל כן אנו מצווים להסתכל על הצורך שלו מהמבט שלו ולא מהמבט שלנו. וכך אכן פעל הלל הזקן שלא חס על כבודו ורץ כעבד לפני העשיר שירד מנכסיו כמעט 12 קילומטר! אך הלל הזקן לא מילא רק את החוסר לאותו אדם עשיר שנהיה עני לפתע, אלא בחד"ל (פסחים סו.) מתואר שגם סיפור ההתמנות של הלל הזקן לנשיא ישראל התרחש לגמרי ב"מקרה", כאשר שושלת הנשיאות הייתה בחזקתם של "בני בתירא", אך פעם אחת הם שכחו הלכה בעניין שחיטת קורבן פסח כאשר פסח חל בשבת, ורק הלל הזקן ידע את הדין במקרה כזה! וכאשר הם ראו שהלל הזקן בקי כל כך בפרטי המצוות והדינים, הם החליטו למנות אותו לנשיא ישראל, והלל הזקן אשר היה ענק בענווה, הסכים לקבל משרה זו על עצמו מתוך ההבנה שחסר לעם ישראל מישהו שיודע את כל ההלכות ופרטי הדינים - גם הנדירים ביותר.

זוהי הדמות של הלל הזקן - הוא רואה איפה יש חוסר לאומי או פרטי - וקופץ מיד למלא את החוסר הזה ללא מחשבה האם זה נח לו או נראה מכובד בעיני אחרים, אלא הוא מבין שזוהי השליחות שהקב"ה מעמיד בפניו וכן הוא מבצע אותה.

**המסר שעלינו ללמוד מסיפורו של הלל הזקן**, הוא - ש"להיות אריאלניק" זה אומר להקשיב "לקול דודי דופק", לקול ה' המדבר אלינו מתוך מאורעות החיים, ולצעוד קדימה לבצע את השליחות והמשימות שקיימות בכל רובד, בחיזוק המשפחות החטופות ובהגעה למאהל הגבורה, בהנעה של פרויקט עבור המשפחות והילדים של הלוחמים, בעידוד הקהילות המפונות וכדומה. ובכלל - לפתוח את העיניים ולזהות איפה העם שלי צריך אותי, ולשם לצעוד בזקיפות קומה ובתחושת שליחות ומסירות. **וכפי שאמר הרב דרוקמן זצ"ל: "הנני לדבר הנעלה ביותר, הנני לדבר הקשה ביותר, הנני לכל מה שאתה מצווה אותי, הנני!"**



## סיכום חודש!

בשלב זה, האחרון לפעילות הנוכחית והאחרון במערך הפעולות של החודש ארגון, יבצע המדריך סיכום של כל הפעולות שהחניכים עברו בחודש זה, וישאל את החניכים: **אי צוכר מה היו הפעולות הקודמות ומה למדנו מהן?!**

**לאחר שהחניכים יענו, המדריך יסכם ויאמר:** למדנו לאורך החודש האחרון מה המשמעות של **"להיות אריאלניק"** בשלושה רבדים:

**1** באופן אישי, כאדם המחובר לערכים של חיי תורה ללא חשש וללא להגיד לעצמו ולעולם את השאיפות הרוחניות שלו, ואת החיבור שלנו לתורה מתוך עוצמה וזקיפות קומה.

**2** באופן חברי, כאדם המחובר לסביבה שהוא גדל בה - משפחה ושבת, מתוך הבנה שלעיתים יש צורך לוותר על הרצון והנוחות הפרטיים עבור החברים והסביבה הקרובה, ושהקבוצה נותנת כח לכל יחיד הנמצא בתוכה.

**3** באופן לאומי, כאדם המחובר לעם ישראל, מתוך האמונה שיש לנו כח השפעה הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים, ושבמעשינו אנחנו יכולים ליצור ולהשפיע על מעגלים רחבים בעם ישראל.

ובפעולה הנוכחית אנו לומדים שהדרך **"להיות אריאלניק"**, והכלי המרכזי להצליח ליישם את שלושת העקרונות שלמדנו במהלך השבועות האחרונים - זה בעיקר לפתוח את העיניים לכל מצב ולכל מעגל בו אנחנו נמצאים בחיים, לראות איפה יש משבצות חסרות שבהן אנו הכי נצרכים - **ושם לפעול בכל הכוח!**



## המדריך יחלק לחניכים בתור צ'ופר - פתק אשר עליו כתוב המשפט של הרב דרוקמן



"הנני אדבר הנאֵה ביוֹמִי  
הנני אדבר הקשה ביוֹמִי  
הנני אכל מה שאֵה מצוּוה  
אוֹמֵר הנני!"





שבוע 7'



'במקום שאין איש - נשמע זכור'

"כי אם ברוחי"

חב"ב



שבוע רביעי חב"ב - כי אס ברוחי

## אל המדריך

לאחר שבשלושת השבועות האחרונים העמקנו ב: 'מה זה אומר "להיות אריאלניק"?' בשלושה מעגלים - בעצמנו, בשבט ובסניף, ובעם ישראל - השבוע נעמיק בשאלה "מה נדרש כדי להיות אריאלניק" בכל המעגלים הללו. נבין שכדי להיות כאלה עלינו לפקוח את העיניים למשבצות החסרות שהקב"ה מזמן לנו וקורא לנו בכל המעגלים שדיברנו עליהם, ולהיענות למשימה למלא את אותן המשבצות ולפעול בתוכן. ההזמנה האלוקית הזו נובעת מהתבוננות במציאות ובאירועים הקורים אותנו אליהם אנו נדרשים ושואלים - מה הקב"ה רוצה מאיתנו עכשיו, בזמן הזה דווקא?

בפעולה זו, האחרונה והמסכמת של החודש ארגון, נעורר את התובנה שבמלחמה הנוכחית, יותר משחסר לנו טנקים ומטוסים - ולא חסר - חסרה לנו דווקא הרוח. וממילא השליחות שלנו היא להוסיף את הקומה של הרוח שחסרה בעם ישראל! נערער את המקום בו אנו נמצאים, ונשאל עד כמה אנחנו אכן אנשים כאלה שמוכנים לצאת מעצמנו. נציג את המציאות של "קול דודי דופק", שריבונו של עולם כביכול דופק לנו על הדלת ומזמין אותנו להיות שותפים איתו בתיקון העולם. 160

ה"קול דודי" זהו קולו של הזמן שנמצא בהווה, שבמהלכו ריבוננו של עולם מזמן לנו מצבים וסיטואציות שהוא רוצה שנהיה שותפים בהם. ועלינו לשאול את עצמנו - האם אנחנו מקשיבים לדבר ה' במציאות? האם אנחנו פוקחים את העיניים? האם אנחנו מוכנים למלא את המשבצת החסרה כי אף אחד לא ימלא אותה וצריך שמישהו יעשה את זה? ובעיקר - מה מונע מאיתנו להקשיב לאיפה ה' מכוון אותנו, וכיצד ניתן לקבל כוחות על מנת להפשיל שרוולים ולהתחיל "לפעול עם אל"?!?



## שלבי הפעולה

הבן האהוב

כשכולם פוגש את אף אחד

למה רץ הלל?

סיכום חודשי



## הבן האוהב



**נשב יחד במעגל, ומעביר הפעולה יקריא למשתתפים את הקטע הבא:**

"שלושה אחים נפגשו והתווכחו ביניהם מי הכי עוזר לאמם הזקנה. אמר הראשון: "אני בניתי לה אחוזה כל כך ענקית, שיש לה חדר לכל יום בשנה". אמר השני: "אני קניתי לה צי של מכוניות ונהגים כדי שישרתו אותה בכל עת". אמר השלישי: "לי אין כל כך הרבה כסף כמו לכם, ולא היה לי מה לקנות לה עם הסכום הדל שיש בידי. אז שלחתי לה מטבע אחד של פד'ו ארגנטינאי (סוג מטבע). זה הכסף היחיד שהיה ברשותי".

גיחך האח השני: "תגיד לי, אתה לא קורא עיתוני כלכלה? מה אמא תעשה עם פד'ו? זה לא שווה כמעט כלום היום". גער בו האח הראשון: "באמת, אחי, איפה כיבוד ההורים שלך?"!

כעבור זמן מה הגיע מכתב מהאם: "תודה לכולכם על המתנות, בניי האהובים. בני בכורי - תודה על האחוזה שבנית לי, אך היא גדולה מדי בעבורי וקשה לי להשתמש בה מפני שאני מרגישה בו בודדה בתוכה. בני השני - תודה על כל המכוניות, אך גם אחת הייתה מספיקה לנסיעה השבועית שלי למרכז העיר. ובני הצעיר - תודה רבה לך! איך זכרת מה חסר לי באוסף המטבעות האהוב שלי?"!



**בסוף קריאת הקטע יסכם מעביר הפעילות ויאמר כך:** שני הבנים הראשונים קיימו באמת מעל ומעבר את מצוות כיבוד הורים, הם העניקו לאמא שלהם המון. אלא שמה שהם נתנו לא היה כל כך רלוונטי לאמא שלהם. לעומת זאת דווקא האח הצעיר שלא היה לו הרבה כסף, העניק לאמא שלהם את הדבר שהכי שימח אותה והכי היה משמעותי לה. והמסר העולה מהסיפור עבורנו הוא - שעלינו לעזור לא רק בדברים שנראים גדולים ו'מפוצצים', אלא להסתכל איפה באמת צריכים אותנו, איפה אנו יכולים להיות הכי משמעותיים לאחרים, גם אם לנו זה נראה לא כל כך משמעותי.

מתוך ההבנה שעלינו להיות משמעותיים לפי הצורך הקיים ולא לפי מה שנחו לנו, **נעורר דיון בין המשתתפים, ושאל:** מה לדעתכם הדבר הכי חשוב לעם ישראל בתקופת המלחמה הנוכחית?

ככל הנראה חלק מהמשתתפים יענו - להתגייס לקרבי, להיכנס לפוליטיקה על מנת להשפיע על מקבלי ההחלטות, להיות בתקשורת על מנת להטות את דעת הקהל, וכדומה.

על גבי התשובה שהמשתתפים יענו, יפתח המעביר שאלה נוספת: איפה העם שלנו צריך אותנו כתנועת אריאל דווקא כעת בזמן המלחמה?

לאחר שהמשתתפים יענו כל אחד כפי מחשבתו, יקריא מעביר הפעילות למשתתפים את המשנה הבאה:

"והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" (שמות יז, יא), וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתגברים, ואם לאו - היו נופלין" (ראש השנה ג, ח).

מהמקור הזה אנו לומדים, שעיקר מה שמכריע את המלחמה זה חיזוק הרוח והחיבור לה' יתברך. אנו רואים ב"ה שלא חסר לנו טנקים או מטוסים, חסדי שמים שיש לנו את הכלים הגשמיים לנהל את המלחמה, אבל לצערנו התקשורת והאווירה הכללית מורידה את מצב הרוח, את הביטחון שאפשר לנצח ולהכריע, את תחושת האחדות והשייכות אחד לשני בעם ישראל, ואת ההבנה על מה אנחנו באמת נלחמים כאן. אנו נלחמים על הרוח של עם ישראל, שאנו רוצים גאולה שלמה, אנו רוצים שהתורה היא תכוון אותנו כעם החי בארצו. ומכיוון שזה מה שחסר - **זוהי המשימה שלנו כעת, להרים את הרוח בעם ישראל! וזה מה שאנחנו כתנועת אריאל עושים, משתדלים להרים את הרוח של העם! וזו המשימה שלנו בתור אריאלניקים, עלינו צריך לשאול את עצמנו, מה עשינו השבוע על מנת לרומם את הרוח של העם, מתוך ההבנה שזהו הדבר החשוב ביותר להצלחת המלחמה הנוכחית!**



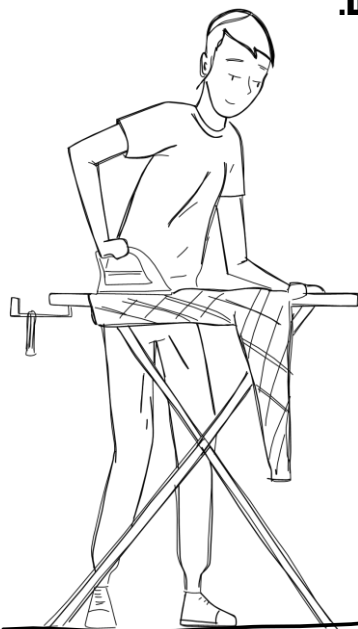
אחרי ההבנה שעיקר המשימה שלנו כיום היא הרמת הרוח בעם, ואחרי שהבנו שאנחנו כתנועה רואים בכך חשיבות עליונה וחותרים בכל כוחנו על מנת לממש את המשימה הזו, יקריא מעביר הפעולה למשתתפים את הקטע הבא, **יש להקפיד על קריאה איטית ומודגשת במקומות המסומנים:**

"זהו סיפור על ארבעה אנשים: כולם, מישהו, כל אחד, ואף אחד. פעם אחת היה תפקיד חשוב מאוד לעשות וביקשו מכולם לעשותו. לכולם היה ברור שמישהו יעשה זאת כי הרי כל אחד יכול היה לעשות זאת. אבל אף אחד בסוף לא עשה את התפקיד."



מישהו נעס על כך כי זה בעצם היה התפקיד של כולם. על לכולם היה הרושם שכל אחד מסוגל לעשות זאת. אבל אף אחד לא ידע שזה לא יעשה על ידי כולם. בסופו של דבר מישהו הואשם על ידי כולם שאף אחד לא עשה מה שכל אחד יכול היה לעשות...".

**אחרי קריאת הקטע המבלבל מעט, יסביר מעביר הפעילות בלשונו את מה שהוא קרא, ויאמר שהיה פה בלאגן בין המשימה שניתנה לכולם ובין הביצוע שלה על ידי מישהו ספציפי. וזה בדיוק הנקודה של הקטע, לעורר אותנו לא לחכות שדברים יקרו מעצמם אלא לקחת אחריות אישית על הסביבה שלנו. כי אם יש תחושה שישנה משימה שעל כולם לבצע, אנחנו נוטים לחשוב שמישהו כבר יעשה את זה, ולא מצפים מעצמנו לקום ולפעול עבור ביצוע המשימה. אך תפקידנו הוא לא לנסות להפיל את המשימה והשליחות על אחרים, אלא לרתום את עצמנו להיות אלו שמבצעים את השליחות שהקב"ה מזמן לנו במעגלי החיים.**





## אמה לך האש? סיפור

**את העיקרון הזה, שעלינו לא להפיל על אחרים משימות ושליחות שהקב"ה מזמן לנו, אנו יכולים ללמוד משני מקורות על הלל הזקן, אותם יקריא מעביר הפעילות למשתתפים. אין צורך לקרוא מילה במילה, אלא ניתן ומומלץ שמעביר הפעילות יספר זאת במילים שלו.**

מקור 1: "קיימים מקרים מיוחדים בהם יש עוני אישי, של אדם שהיה רגיל לחיי רווחה וירד מנכסיו, וקשה לו מאוד להתרגל למצבו החדש, והמצווה לעזור לו למשך זמן מסוים לקיים את שגרת חייו הקודמת עד שיתרגל למצבו הכלכלי החדש. וזהו שנאמר (דברים טו, ז-ח): "כִּי יִהְיֶה בְךָ אֲבִיּוֹן... לֹא תֹאמַר אֶת לְבַבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת יָדְךָ מֵאֲחִידֵי הָאֲבִיּוֹן. כִּי פִתַּח תִּפְתָּח אֶת יָדְךָ לוֹ... דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ". אמרו חכמים, אם היה עשיר שהיה רגיל לצאת כשהוא רכוב על סוס ועבד רץ לפניו, וירד מנכסיו, נותנים לו סוס ועבד. "אמרו עליו על הלל הזקן שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו ורץ לפניו שלושה מילין" (כתובות סז, ב). וכן אם היה רגיל להתלבש בבגדים יקרים ולאכול מאכלים יקרים - נותנים לו, שנאמר "אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ". לו - לפי עניינו ורגילותו, שאם היה עשיר והתרגל לחיי פאר ורווחה וירד מנכסיו, יסבול כל כך מחסרונם עד שאולי ימות מכאב לב" (הלכות צדקה ו, ב).



מקור 2: בגמרא (פסחים סו.) מתואר שסיפור ההתמנות של הלל הזקן לנשיא ישראל התרחש לגמרי ב"מקרה", כאשר שושלת הנשיאות הייתה בחזקתם של "בני בתירא", אך פעם אחת הם שכחו הלכה בעניין שחיתת קורבן פסח כאשר פסח חל בשבת, ורק הלל הזקן ידע את הדין במקרה כזה! וכאשר הם ראו שהלל הזקן בקי כל כך בפרטי המצוות והדינים, הם החליטו למנות אותו לנשיא ישראל, והלל הזקן אשר היה ענק בענווה, הסכים לקבל משרה זו על עצמו מתוך ההבנה שחסר לעם ישראל מישהו שיודע את כל ההלכות ופרטי הדינים - גם הנדירים ביותר.

**מתוך סיפורים אלו עולה לנגד עינינו דמותו של הלל הזקן** - הוא פותח את העיניים, רואה איפה יש חוסר לאומי או פרטי - וקופץ מיד למלא את החוסר הזה ללא מחשבה האם זה נח לו או נראה מכובד בעיני אחרים, אלא הוא מבין שזוהי השליחות שהקב"ה מעמיד בפניו כעת ולכן הוא מבצע אותה. הלל הזקן הוא זה שניסח את המשפט **"אם אני כאן - הכל כאן. ואם איני כאן - מי כאן"?! (סוכה נג.)**, משפט זה אומר יותר מכל - האחריות על המציאות סביבי היא לגמרי שלי, ואני לא מטיל את האחריות ואת המשימות על אחרים, אלא אני בא ורוצה לקחת את המשימות האלה, **אני פותח את העיניים, יוזם ומחפש לראות מה מתרחש סביבי, ואם יש מישהו שצריך אותי, אני מיד נענה למשימה!**

**"אם אני כאן - הכל כאן.  
ואם איני כאן - מי כאן"?!  
(סוכה נג.)**



**נעת יסכם מעביר הפעילות ויאמר:** מפעילות זו נלמד ש"להיות אריאלניק" זה אומר להקשיב "לקול דודי דופק", לקול ה' המדבר אלינו מתוך מאורעות החיים, ולקחת אחריות על המציאות סביבנו מתוך ההבנה שהשליחות שלנו בתקופה זו היא לרומם את הרוח של עם ישראל, וממילא לצעוד קדימה לבצע את השליחות והמשימות שקיימות בכל רובד של חיזוק רוח העם: בחיזוק המשפחות החטופות ובהגעה למאהל הגבורה, בהנעה של פרויקט עבור המשפחות והילדים של הלוחמים, בעידוד הקהילות המפונות וכדומה. ובכלל - לפתוח את העיניים ולזהות איפה העם שלי צריך אותי, ולשם לצעוד בזקיפות קומה ובתחושת שליחות ומסירות. וכפי שאמר הרב דרוקמן זצ"ל: **"הנני לדבר הנעלה ביותר, הנני לדבר הקשה ביותר, הנני לכל מה שאתה מצווה אותי, הנני!"**





# סיכום חודשי!

בשלב זה, האחרון לפעילות הנוכחית והאחרון במערך הפעולות של החודש ארגון, יבצע המדריך סיכום של כל הפעולות שהחניכים עברו בחודש זה, וישאל את החניכים: **מי צוכם מה היו הפעולות הקודמות ומה למדנו מהן?!**

**לאחר שהחניכים יענו, המדריך יסכם ויאמר:** למדנו לאורך החודש האחרון מה המשמעות של **"להיות אריאליניק"** בשלושה רבדים:

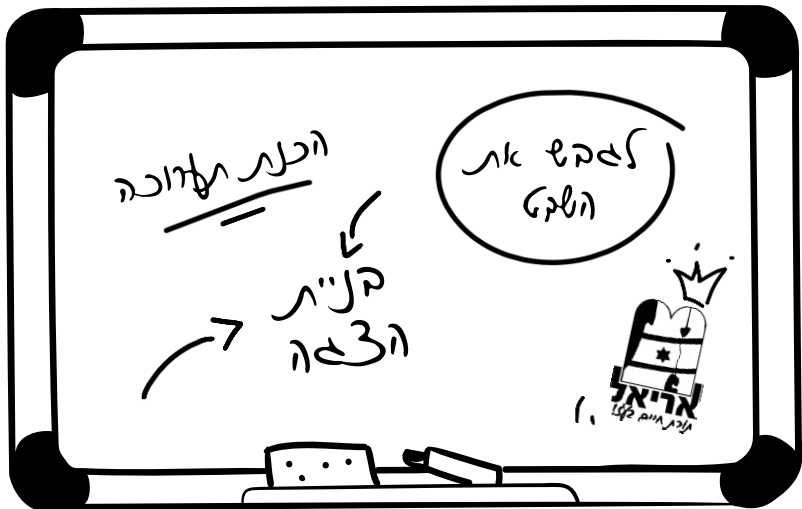
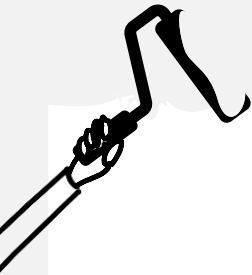
**1 באופן אישי, כאדם המחובר לערכים של חיי תורה מתוך עוצמה של בהירות, ויודע להגדיר ללא מגמום אישי את רצונות הגוף ואת שאיפות הנשמה.**

**2 באופן חברי, כאדם המחובר לטביבה שהוא גדל בה - משפחה ושבת, מתוך הבנה שיש לנו צורך להיות מחוברים לחיי חברה, ושהכח של שייכות לחברה מעניק לי דברים שלא הייתי יכול לקבל אם הייתי חי לבד.**

**3 באופן לאומי, כאדם המחובר לעם ישראל, שהלב שלו מרגיש את הצרכים של עם ישראל, ושהינו מבין שעיקר משמעותו בתור יהודי היא להיות אדם שאכפת לו מהעם כולו, ורוצה להשפיע על אנשים רבים ככל שהוא מסוגל, מתוך תחושה שכל עוד העם שלו לא במצב מתקוקן, גם הוא לא יכול להיות שלם.**

**ובפעולה הנוכחית אנו לומדים שהדרך "להיות אריאליניק", והכלי המרכזי להצליח ליישם את שלושת העקרונות שלמדנו במהלך השבועות האחרונים - זה בעיקר לפתוח את עיניים לכל מצב ולכל מעגל בו אנחנו נמצאים בחיים, לראות איפה יש משבצות חסרות שבהן אנו הכי נצרכים - ושם לפעול בכל הכוח!**

# מה המטרה של חודש ארגון, ואלו הזדמנויות הוא מביא לנו?



## לגבש את השבט

- גאוות יחידה
- פעולות משותפות (צביעת קירות, הצגות קומזיצים וכו')
- לחזק את הקשר האישי עם החניכים
- יש לנו הזדמנות לפגוש את החניכים באווית שונה של עשיה
- לתת לחניכים תפקידים ובכך להראות להם שהם חשובים לנו
- להגיד לחניכים מילים טובות כל הזמן!!!
- להעביר מסרים ותכנים דרך עשיה
- במשך השנה כשאנו מעבירים פעולות החניכים שלנו פסיבים. עכשיו יש לנו הזדמנות להעביר להם את תכנים "דרך הרגלים" בעשיה שלהם
- לגלות ולחשוף בחניכים יכולות חדשות
- הזדמנות לחזק את הסניף ולהביא חניכים חדשים
- במשך השנה אנו יכולים לדבר הרבה על וויתור לחברים על התחשבות בזולת על איסור השחתה וכו' יש לנו יכולת מעשית לדרוש מהחניכים לפעול לפי אותם נורמות שאנו קובעים בפעולות (לוותר לחבר על תפקיד בהצגה, לא לצחוק ולהעליב חברים, להימנע מלשון הרע, לא להרעיש לשכנים, לא להשחית רכוש, לא לריב עם שבטים אחרים וכו')
- יש חניכים שהם שקטים מטבעם או נדחקים לשולי החברה. אפשר לקחת חניך כזה ולהעצים אותו לתת לו תפקיד חשוב בהצגה או בריקוד לשבח אותו להגיד לו מילה טובה מול כולם. ולחזק את המעמד שלו בשבט
- אפשר לפתח יכולות מוזיקליות, הצגה, הובלה, אחריות, ציור, אומנות וכו'

**עד עכשיו נגענו באיך? עכשיו אני רוצה לשם שינוי  
לשאל למה?**

**תשובה: יש לנו מטרה להשפיע על עם ישראל כמה  
שיותר ולכן אנו רוצים להרחיב כמה שיותר את מעגל  
ההשפעה שלנו.**

**בשנה שעברה הצבנו מטרה להכפיל את מס' החניכים  
בתנועה. בי"ה עמדנו ביעד הזה.**

השנה אנחנו רוצים להגדיל את מעגל ההשפעה שלנו על עם  
ישראל. בסניפים ובקהלים שצדיין לא הצענו אליהם!



## בניית הצגה

- לימוד מקדים - ללמוד את הנושא של השבט לעומק ברמה האישית ועם החניכים
- לשתף אותם בתכנון ולשמוע מהם רעיונות להצגה
- לכתוב או למצוא - סיפור ולהמחיז אותו. להצגה קצרה עם מסר ברור של 15 דקות
- לוודא שגם המסרים הישירים וגם העקיפים ראויים ונכונים - הצגה שבה מראים אלימות, והתנהגות לא אלימה גם אם בסוף הגיבור חוזר בתשובה עדיין משאירה רושם שלילי שהחזק מנצח. לכן במידה שבחרת בסיטואציה כזו חשוב להבליט את הצער ואת הכאב של השחקן
- לכתוב את כל הטקסט כולל מה כל שחקן עושה בכל שלב
- שיתוף החניכים - לספר בפעולה אחת את כל ההצגה לכל החניכים לפני שלב החזרות וחלוקת התפקידים ולהתייעץ איתם מי רוצה תפקידים מסוימים. לא להיות מקובעים לטקסט ואם חניך מציע רעיון נחמד אפשר וכדאי לאמץ אותו ולתת להם בכך את התחושה שזו הצגה שלהם
- לוודא שהמסר ברור - יש אמירה ברורה
- העדפה היא לתת את התפקיד הראשי לחניך אחראי שאתה מעריך שיגיע לכל החזרות
- לדאוג שיש תלבושות לכל השחקנים - אפילו סתם כובע
- לכתוב או למצוא - סיפור ולהמחיז אותו. להצגה קצרה עם מסר ברור של 15 דקות
- יש חשיבות לתת דגש על פיתוח כישרונות ושימוש בכישרונות קיימים של חניכים ולשלב אותם בהצגה - לדוגמא: יכולת דיבור בפני קהל, נגינה, שירה, ציור, חוגים שונים כמו קרטה וכדו'

- להעביר את המסר לא רק במילים אלא גם במחוות - במקום להגיד אני אוהב אותך לתת לו חיבוק או מתנה וכדו' ושהמעשים של השחקנים יבטאו את תחושותיהם
- לחלק תפקידים לפי התאמה - לדוגמא לא לתת לבחור ביישן תפקיד ראשי מנגד אסור לוותר עליו אולי להציע לו תפקיד בלי הרבה מלל בשנה שעברה הצבנו מטרה להכפיל את מס' החניכים בתנועה. ב"ה עמדנו ביעד הזה. דגשים להצגה - ללמד את החניכים את כל הדגשים. ולעבוד איתם על זה - דיבור ברור ואיטי. פנים לקהל, הבעות פנים וידיים, לא להפנות גב לקהל, ללמוד לאלתר ולא להיתקע
- חזרות - בחזרות לתרגל העברת מיקרופונים וכדו' ואיך מדברים למיקרופון
- במשך החודש לעשות חזרות לפי מערכות, וחזרה גנרלית לפני ההצגה בהשתתפות כולם
- ציוד - לוודא לפני ההצגה שכל הציוד שאתה צריך נמצא לפי רשימת ציוד שתארגן מראש
- העצמה - חשוב לחזק כל הזמן את הביטחון העצמי של החניכים המון מילים טובות והמון מחמאות. במידה שאתה רוצה להעביר ביקורת שהיא תהיה עניינית ולא אישית שתמיד מקדימה וסוגרת מילה טובה
- להדעיל אותם על השבט ולספר להם כמה ההצגה שלהם הכי טובה שווה וכו' (עידוד שלילי רק פוגע ומחליש)
- שניה לפני שעולים לבמה קח את כל השבט תחזק אותם עם המון מילים טובות ומחמאות. תן חיבוק לכל חניך ותאחל לו בהצלחה

- **חינוך - הכי חשוב! חודש ארגון הוא הזדמנות מדהימה להכיר את החניכים, להתחבר אליהם ולהעביר להם תכנים חינוכיים דרך עשייה. החניכים בוחנים את ההתנהגות שלנו, איך אנחנו מדברים, איך אנחנו מגיבים כשדברים לא מסתדרים, האם אנחנו מתנצלים על טעויות שעשינו וכדו' על הבמה - במידה ואתה רואה שמישהו שכח את התפקיד ומתחיל בלגן (בעיקר בשבטים נמוכים) אל תחשוש לעלות לבמה לרגע ולסדר את המצב**
- **אם הסתימה מערכה ואתה לא בטוח שהקהל הבין מה הלך פה - קח מיקרופון ותיתן תקציר - אחרי ששמוליק נעלב הוא הלך לבית בוכה שם פגש את אמא שלו ש...**

## הכוח התערוכה

- תכנון מראש - כמה שפחות ל"זרום", לשבת ביחד שני המדריכים ולהשקיע זמן בתכנון מה בדיוק עושים על כל קיד, (יש חומרים בחוברות ובאתר של התנועה)
- רקעים- דבר ראשון צובעים כל קיד ברקע שונה, כדי שיהיה יפה ומעניין, (כמובן שצובעים עם ספוג ולא עם מכחול...)
- מלל- להשתדל שיהיה קצר ומתומצת, פחות מלל ויותר מוצגים, תמונות וציורים
- להשתדל לכתוב עם שבלונות כדי שיהיה מובן
- מקוריות- לא להיות מקובע, לעשות עוד דברים חוץ מצביעה על קירות
- נושא - חשוב שהנושא של התערוכה ישקף את הנושא שהשבט עסק בו בחודש ארגון!!!! חשוב לזכור שמה שהחניכים יראו במשך כל השנה זה את הקיד. לכן חשוב שיהיה להם מול העיניים כל השנה מסר חינוכי ברור
- חשוב גם שהנושא יהיה ברור, ההורים לא צריכים לנחש מה הנושא שלכם....
- פירוט והרחבה- מה הנושא הזה אומר, עם איזה בעיות אנחנו מתמודדים, מקורות על הנושא, סיפור שקשור לנושא, מה אנחנו צריכים לעשות כדי לקדם את הדבר הזה וכו'
- יישום הנושא- כיצד יישמנו את הנושא החודש?
- אפשר וכדאי- להוסיף תמונות מהיישום נושא, תגובות של אנשים בעקבות הפעילות שעשיתם, אם ייצרתם משהו (עלון, פרסום וכדו') אפשר לשים אותו שם או לחלק אותו להורים, וכו'
- מוצגים ודברים שאפשר לעשות חוץ מתערוכה - עלון, פרסום, סטיקר, צמיד וכו'

- להועיל לקורא- להוסיף לתערוכה דברים מעשיים בנושא שיכולים להועיל למי שקורא את זה (הצעות לצרכנות נבונה, איך להימנע מתקשורת שלילית, רשימת אתרים של תקשורת חיובית וכדו')

## עוד כמה דגשים חשובים

- להשתדל לנקות ולסדר לקראת השבת- שההורים לא ייכנסו לחדר מבולגן, מלוכלך ומרוח בצבע טרי על הרצפה....
- ניצול זמן: כדאי לעבוד חכם ולדעת לנצל את הזמן, לדוגמא: חצי שבט עובד על התערוכה וחצי על ההצגה/ריקוד
- שכל החניכים יידעו מה התערוכה אומרת- בסופו של דבר העניין זה שהם יפנימו את הנושא
- שיהיו חניכים שיודעים להסביר, לבדוק לפני שההורים מגיעים שהם באמת יודעים מה לומר
- להיות בשמחה- לא משנה מה קורה! (=)

## וכמובן לא לשכוח:

- אנחנו אנשי חינוך, בסופו של דבר המטרה שלנו היא לא רק לזכות בתחרות התערוכה היפה
- אלה בעיקר- לתת דוגמא אישית, לחזק את הקשר עם החניכים, להעביר להם את המסר בצורה טובה ושהם ייהנו וזה אומר: לא להשחית רכוש סתם-לתת לכל החניכים מקום וביטוי-לא לפגוע, להעיר בעדינות